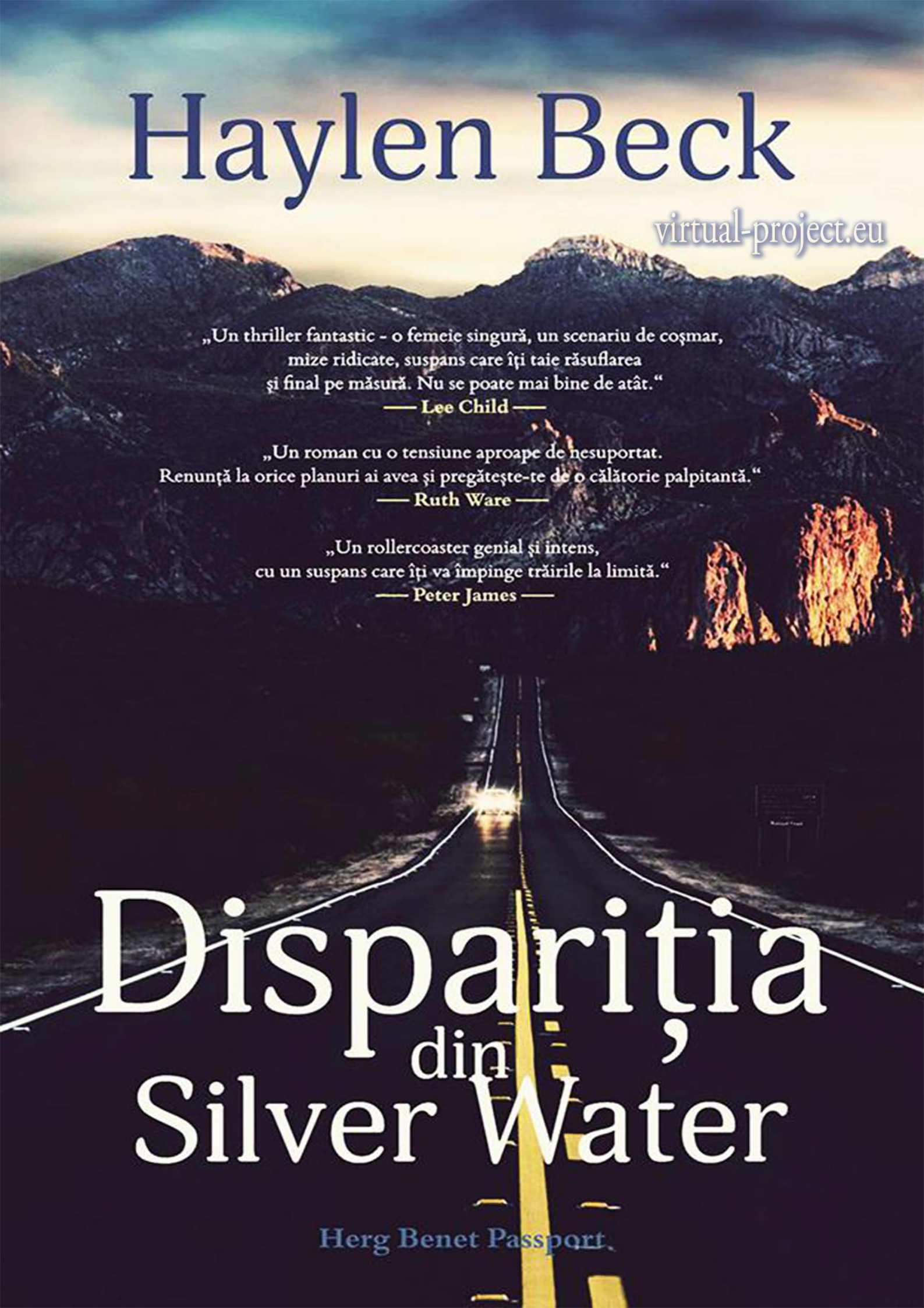
Haylen Beck
virtual-project.eu
„Un thriller fantastic - o femeie singură, un scenariu de coşmar,
mize ridicate, suspans care îţi taie răsuflarea
şi final pe măsură. Nu se poate mai bine de atât.“
— Lee Child —
„Un roman cu o tensiune aproape de nesuportat.
Renunţă la orice planuri ai avea şi pregăteşte-te de o călătorie palpitantă.“
— Ruth Ware —
„Un rollercoaster genial şi intens,
cu un suspans care îţi va împinge trăirile la limită.“
— Peter James —
Dispariția din Silver Water
Herg Benet Passport

HAYLEN BECK

DISPARIȚIA DIN SILVER WATER

Original: *Here and Gone* (2017)

Traducere din engleză de:
FLAVIUS ARDELEAN

virtual-project.eu

2017

CAPITOLUL 1

Strada îi legăna când la stânga, când la dreapta, ritmul făcând pleoapele Audrei Kinney să atârne mai greu cu fiecare bornă depășită. Renunțase să le mai numere; număratul nu părea decât să tărăgăneze trecerea timpului. Nodurile degetelor arcuite pe volan o dureau, palmele îi erau năclăite de sudoare.

Slavă Domnului că reparase nu de mult aerul condiționat al breakului vechi de opt ani. Verile în New York sunt fierbinți, dar nici chiar așa. Nici chiar ca în Arizona. O zăpușeală uscată, așa o numeau oamenii. *Mda, uscată ca fața soarelui,* își spuse Audra. Chiar și la cinci și jumătate după-masă, chiar și când ventilatorul sufla aer atât de rece, încât îi făcea pielea de găină pe brațe, chiar și așa, dacă ar fi atins geamul cu degetul, și-ar fi retras mâna ca friptă de un ibric aflat pe foc.

— Mami, mi-e foame, zise Sean de pe bancheta din spate.

Vocea aceea smiorcăită ce dădea de înțeles că era obosit și arțăgos și predispus spre a deveni brusc dificil. Louise ațipise lângă el în scaunul pentru copii, gura-i deschisă, părul blond îmbibat de transpirație lipit de frunte. Îl ținea pe Gogo în brațe, rămășițele zdrențăroase ale iepurelui de pluș pe care îl avea de când era doar un bebeluș.

Sean era un băiat bun. Toți cei care îl cunoșteau spuneau asta. Dar parcă niciodată nu fusese atât de limpede ca în ultimele câteva zile. I s-au cerut atât de multe, iar el a rezistat. Îl privi în oglindă. Trăsăturile ascuțite ale tatălui său, dar membrele lungi ale mamei. În ultimele luni s-au lungit și mai mult, amintindu-i că fiul ei, acum în vârstă de aproape unsprezece ani, se apropia de pubertate. Sean s-a plâns puțin de când au părăsit New York-ul, în ciuda a toate cele, și fusese de un real ajutor pentru Audra în relația sa cu sora lui mai mică. Dacă nu ar fi fost el, Audra și-ar fi pierdut mințile pe acolo.

Să-și piardă mințile?

Nu era exclus – nu era nimic normal în toate astea.

— Câțiva kilometri și ajungem la un oraș, zise Audra. Putem să luăm ceva de mâncare de acolo. Poate că au un loc în care să putem sta.

— Sper să aibă, spuse Sean. Nu vreau să dorm iar în mașină.

— Nici eu.

Ca programată: durerea aceea dintre omoplați, ca și cum mușchii de pe spate s-ar fi descusut. De parcă s-ar fi dezlânat, iar umplutura s-ar fi tălăzuit printre cusături.

— Cum stai cu apa acolo în spate? întrebă, uitându-se la el prin oglinda retrovizoare.

Îl văzu privind în jos și auzi apa clipocind într-o sticlă de plastic.

— Mi-a mai rămas un pic. Louise și-a băut-o deja pe a ei.

— Bine. Mai luăm când ne oprim.

Sean își întoarse atenția la lumea ce se scurgea prin fața geamului. Dealuri pietroase acoperite cu buruieni povârnindu-se de pe drum, cactuși drepți ca santinelele, brațele ridicate la cer ca soldați ce capitulau. Deasupra lor o pojghiță de albastru închis, pete stinse de alb, un icter al cerului în urma soarelui ce călătorea spre vest, spre orizont. Era o țară frumoasă într-un fel ce-i aparținea doar ei. Dacă lucrurile ar fi stat altfel, Audra ar fi putut să se îmbete cu acele imagini, ar fi putut savura peisajul.

Dacă nu trebuia să fugă.

Însă nu era ca și cum fusese necesar să fugă, nu chiar. Ar fi putut aștepta ca lucrurile să pornească pe propriul lor curs, dar așteptarea ar fi fost o tortură, rămânând acolo și neștiind nimic timp de secunde adunându-se în minute, adunându-se în ore. Așa că a împachetat totul și a fugit. Ca un laș, ar fi spus Patrick. Mereu i-a reproșat că e slabă. Chiar și atunci când, cu următoarea respirație, îi zicea că o iubește.

Audra își aminti de un moment anume – în patul lor, pieptul soțului ei lipit de spatele ei, mâna lui prinzându-i în căuș sânul. Patrick spunându-i că o iubește. Că, în ciuda tuturor celor întâmplate, o iubește. Ca și cum o femeie ca ea nu ar fi meritat dragostea lui. Limba lui, mereu lama blândă cu care să o înjunghie, atât de blândă, încât nici nu și-ar fi dat seama de tăietură decât cu mult după, când ar fi rămas trează cu vorbele lui încă rostogolindu-i-se prin minte. Rostogolindu-se ca pietre într-un borcan de sticlă, zornăind ca…

— Mami!

Își ridică brusc capul și văzu camionul venind spre ea cu farurile licărind intermitent. Trase de volan spre dreapta, înapoi pe partea ei a carosabilului, și camionul trecu pe lângă ei, șoferul aruncându-i o privire mustrătoare. Audra scutură din cap și clipi des, ca să-și înlăture uscăciunea murdară din ochi, respirând cu greu pe nas.

Nu fusese chiar atât de aproape. Dar totuși prea aproape. Înjură încet.

— Sunteți bine? întrebă.

— Îhâm, zise Sean, vocea urcându-i din adâncurile gâtului, așa cum se întâmpla când nu voia să arate că era speriat. Poate ar trebui să ne oprim mai repede.

Louise, cuvintele-i îngroșate de somn, întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, zise Sean. Culcă-te la loc.

— Dar nu mi-e somn, spuse ea.

Apoi tuși, un mic hârâit ascuns în tuse. Încă de dimineață tușea așa, hârâitul tot mai îndârjit.

Audra își privi fiica în oglindă. Să se îmbolnăvească Louise era ultimul lucru de care avea nevoie acum. Întotdeauna a fost mai predispusă la boli decât fratele ei, era mică de statură pentru vârsta ei și slabă. Louise îl îmbrățișă pe Gogo, își lăsă capul pe spate și își închise din nou ochii.

Mașina urcă pe un povârniș de teren plat, deșertul întinzându-se în toate părțile, cu munții spre nord. Să fi fost San Francisco Peaks? Sau Superstition? Audra nu știa, trebuia să verifice o hartă pentru a-și aminti geografia locului. Nu conta. Tot ce conta în acea secundă era magazinul de mai sus.

— Mami, uite.

— Da, îl văd.

— Putem să oprim?

— Da.

Poate aveau cafea. O ceașcă cu cafea tare ar fi ajutat-o să parcurgă și următorii câțiva kilometri. Audra semnalizăspre dreapta, încetini la marginea drumului, apoi făcu stânga peste un podeț pentru vite și intră într-o curte nisipoasă. Semnul de deasupra magazinului spunea BUNURI ALIMENTARE ȘI GRAVURI, în litere de tipar roșii pe tablă albă. Clădirea joasă era din lemn, de-a lungul ei un șir de bănci, ferestrele întunecate, puncte de lumină artificială abia vizibile dincolo de geamurile prăfuite.

Observă prea târziu că singura mașină parcată în față era a poliției. Patrula de autostradă a statului sau șeriful ținutului, de unde se uita Audra nu putea spune cu siguranță.

— La dracu', spuse.

— Ai înjurat, mami.

— Știu. Scuze.

Audra încetini, cauciucurile sfărâmând prund și pietriș. Să facă un ocol și să se întoarcă în stradă? Nu. Șeriful, patrula sau oricine era în mașina aia probabil că o observaseră până acum. Dacă s-ar fi întors, ar fi trezit suspiciuni, iar polițistul ar fi privit-o cu interes crescut.

Conduse până în fața magazinului, cât mai departe de mașina de poliție, fără să pară că încearcă să păstreze distanța. Motorul hurui înainte de a se stinge; își apăsă cheile de buze și se gândi. *Ieși, cumpără ce-ți trebuie. Nu e nimic rău în asta. Sunt doar o persoană care are nevoie de o cafea, poate vreo două sucuri, câteva pungi de chipsuri.*

În ultimele câteva zile, Audra fusese atentă la fiecare mașină de poliție văzută. Oare o căutau? Bunul simț îi spunea că nu, mai mult ca sigur nu. Nu era ca și cum ar fi fost un fugar, nu-i așa? Și totuși, acea parte mică și înspăimântată a creierului ei

nu dădea drumul fricii și nu avea de gând să înceteze a-i spune că o urmăreau, o căutau. Ba chiar că o vânau.

Însă, dacă aveau să caute pe cineva, atunci trebuia să fie copiii.

— Așteaptă aici cu Louise, zise.

— Dar vreau să vin și eu, spuse Sean.

— Vreau să ai grijă de sora ta. Nu discutăm.

— Hai, mă.

— Fii băiat cuminte.

Își ridică poșeta de pe bancheta de lângă și își luă ochelarii de soare din suportul de pahar. Zăpușeala îi urlă în față când deschise portiera. Ieși cât de repede putu, trântind ușa pentru a păstra aerul rece înăuntru, iar cel fierbinte afară. Obrajii și antebrațele primiră forța soarelui, pielea ei palidă și pistruiată neobișnuită cu ferocitatea desăvârșită a astrului. Folosise puțina cremă de protecție solară pe copiii ei; avea să se ardă ea și să economisească banii.

Audra își îngădui o scurtă privire spre mașina de poliție în timp ce-și așeză ochelarii de soare pe nas; o singură persoană pe scaunul șoferului, bărbat sau femeie, nu-și dădea seama. Insigna de pe portieră spunea; ELDER COUNTY SHERIFF'S DEPARTAMENT. Se învârti, își întinse mâinile, observă dealurile ce se înălțau pe deasupra magazinului, drumul liniștit, rotocoalele buruienilor de deșert rostogolindu-se pe partea cealaltă a străzii. Completând cercul, aruncă o ultimă privire spre mașina șerifului. Șoferul lua o înghițitură dintr-o sticlă și părea să nu-i acorde niciun fel de atenție.

Păși în pridvorul betonat și merse către ușă, simțind briza aerului condiționat când o deschise. În ciuda răcorii, mirosuri stătute se revărsară odată cu briza spre căldura de afară. Înăuntru, lumina chioară o făcu să-și ridice ochelarii de soare pe frunte, deși ar fi preferat să-i țină pe nas. Se gândi că era mai bine să riște să rămână în memoria cuiva pentru cumpărat apă, decât pentru împiedicat de cutii.

O femeie mai în vârstă, cu părul vopsit negru, era în spatele tejghelei din capătul opus al magazinului, cu un pix într-o mână și o carte cu rebusuri în cealaltă. Nu-și ridică privirea de pe ea pentru a cerceta clientul, ceea ce Audrei îi convenea de minune.

Lângă perete zumzăia un frigider plin cu apă și sucuri. Audra luă trei sticle cu apă și o Cola.

— Mă scuzați, strigă spre femeia în vârstă.

Fără să-și ridice capul, femeia făcu:

— Îhâm?

— Aveți un automat de cafea?

— Nu, doamnă.

Femeia arătă cu pixul spre vest.

— Silver Water, cam la opt kilometri în direcția aia; acolo au un restaurant cu cafea destul de bună.

Audra se apropie de tejghea.

— Ok. Atunci doar astea.

Când așeză cele patru sticle în fața femeii, Audra observă vitrina de sticlă de pe perete. Vreo doisprezece pistoale de forme și mărimi diferite, revolvere, semiautomate, cel puțin atât cât își dădea seama. Locuise toată viața pe coasta de est și, deși știa că Arizona era tărâmul armelor, tot găsea imaginea pistoalelor neliniștitoare. *Un suc și o armă, vă rog,* își zise, și gândul aproape că o făcu să râdă cu voce tare.

Femeia bătu bunurile pe casă și Audra scormoni prin geantă, temându-se pentru o clipă că a rămas fără numerar. Dar, iată, găsi o bancnotă de zece dolari într-o chitanță de la o farmacie și i-o înmână; așteptă restul.

— Mulțumesc, spuse, ridicând sticlele.

— Îhâm.

Femeia abia o privise pe parcursul întregului schimb, iar Audra era mulțumită. Poate avea să-și amintească de o femeie înaltă cu păr castaniu, dacă avea să fie întrebată de cineva. Poate că nu. Audra merse la ușă și ieși în zidul de toropeală. Sean o urmări de pe bancheta din spate a mașinii, Louise încă moțăind lângă el. Audra întoarse capul spre mașina de poliție.

Nu mai era.

O pată întunecată pe pământ, acolo unde polițistul își vărsase cafeaua, fantoma unor urme de cauciuc în pietriș. Își umbri ochii cu mâna, privi în jur, nu văzu nici urmă de mașină. Sentimentul de ușurare o șocă; nu-și dăduse seama cât de mult o tulburase de fapt prezența mașinii de poliție.

Nu contează. Pornește la drum, du-te în orașul despre care ți-a zis acea femeie, găsește un loc în care să vă odihniți peste noapte.

Audra se îndreptă spre portiera din spate, pe partea Louisei, și o deschise. Se ghemui, întinse o sticlă de apă lui Sean și apoi își zgâlțâi blând fiica. Louise mârâi și lovi din picioare.

— Trezește-te, scumpete.

Louise își frecă ochii, clipind des și privindu-și mama.

— Ce?

Audra scoase dopul și duse sticla la buzele fetei.

— Nu vreau, spuse Louise, cu un glas smiorcăit.

Audra apăsă sticlă de buzele Louisei.

— Nu vrei, dar trebuie.

Înclină sticla și apa picură printre buzele fetei. Louise dădu drumul lui Gogo, luă sticla din mâna Audrei și o sorbi dușcă după dușcă.

— Vezi? zise Audra.

Se uită la Sean.

— Bea și tu.

Sean făcu precum i se ceru, iar Audra se urcă la volan. Intră în marșarier, întoarse și conduse spre podețul pentru vite și spre drumul de dincolo de el. Nu era trafic, nu trebuia să aștepte în curbă. Motorul mașinii hurui și magazinul se micșoră în oglinda retrovizoare.

Copiii rămaseră în liniște, doar sunetele înghițiturilor și ale respirațiilor mulțumite. Audra strânse sticla de Cola între pulpe cât deșurubă dopul, apoi luă o înghițitură lungă, bulele reci pișcându-i limba și gâtul. Sean și Louise izbucniră în hohote când Audra râgâi și femeia se întoarse spre ei cu un rânjet.

— Bună asta, mamă, zise Sean.

— Da, asta chiar a fost una bună, spuse Louise.

— Tânjesc să vă fac pe plac, doamnelor și domnilor, zise Audra, întorcându-se cu ochii pe drumul din fața lor.

Încă niciun semn de oraș. Opt kilometri spusese femeia, și Audra numărase două borne, deci mai dura ceva timp. Dar nu prea mult. Audra își imagină un motel, unul drăguț și curat, cu un duș – *ah, Doamne, un duș* – sau, și mai bine, o cadă. Nutri speranța unei camere de motel cu cablu, unde să-i poată pune pe copii să se uite la desene animate, cât timp ea se bălăcea într-o cadă plină cu apă caldă și spumă, lăsând mizeria și transpirația și greutatea de pe umeri să se scurgă de pe ea.

Încă o bornă și spuse:

— Nu mai e mult, poate doar vreo trei kilometri, bine?

— Bine, zise Sean.

Louise ridică mâinile și șopti un:

— Yey!

Audra mai zâmbi o dată, simțind deja apa pe piele.

Apoi privirea îi căzu pe oglindă și observă mașina șerifului conducându-i pe urme.

CAPITOLUL 2

O senzație ca mâini reci încleștându-i-se pe umeri, inima bubuind cu putere.

— Nu te panica, zise.

Sean se aplecă spre ea.

— Poftim?

— Nimic. Lasă-te pe spate, ai grijă să ai centura de siguranță pusă bine.

Nu te panica. Poate că nu te urmărește pe tine. Ai doar grijă la viteză. Nu-i oferi niciun motiv să te oprească. Audra își alterna atenția de pe kilometraj, pe drumul din față, limba de pe bord indicând cincizeci și cinci în timp ce mai lua câteva curbe.

Mașina de poliție își păstră distanța la vreo patruzeci de metri, fără să accelereze sau să încetinească. Trena acolo, urmărind-o. Da, în mod cert o urmărea. Audra înghiți în sec, își puse ambele mâini pe volan, transpirație proaspătă gâdilând-o pe spate.

Ia-o încet, își spuse. Nu te panica. Nu te caută pe tine.

Strada se îndreptă din nou, trecu pe sub șiruri de cabluri întinse între piloni de-o parte și de alta. Cu cât înaintau, suprafața părea mai aspră, zgâlțâind mașina. Din nou munții la orizont. Se concentră pe ei, un punct pe care să-și odihnească mintea.

Ignoră polițistul. Uită-te doar în față.

Dar mașina de poliție se umflă în oglindă, șeriful apropiindu-se tot mai mult. Acum putu vedea șoferul, un cap lat, umeri lați, degete groase pe volan.

Vrea să treacă, se gândi. *Poftim, treci.*

Dar nu trecu.

Încă o bornă și un indicator: SILVER WATER PRIMA LA DREAPTA.

— O să fac dreapta, zise Audra. O să fac dreapta și el o să meargă mai departe.

Sean întrebă:

— Poftim?

— Nimic. Bea-ți apa.

Mai în față: curba.

Se pregăti să vireze, dar înainte ca degetele să-i atingă semnalizatorul, auzi un singur WHOOP! și văzu luminile pâlpâind în oglindă – albastru și roșu.

— Nu, zise Audra.

Sean se întoarse să se uite prin geam.

— Mama, asta-i poliția.

— Da, spuse Audra.

— Ne opresc?

— Cred că da.

Încă un WHOOP! și mașina de poliție intră în depășire și acceleră până când ajunse la același nivel cu ea. Geamul portierei coborî și șoferul arătă spre marginea drumului.

Audra dădu din cap că da, semnalizăși trase pe dreapta, stârnind praf și moloz. Mașina șerifului încetini și opri în spatele ei. Se opriseră amândoi într-un nor de praf, astfel încât Audra abia putea să-i vadă mașina, cu excepția luminilor încă învârtindu-se și licărind.

Louise se foi din nou.

— Ce se întâmplă?

— Ne-a tras poliția pe dreapta, zise Sean.

— Avem probleme? întrebă fata.

— Nu, răspunse Audra cu prea multă putere pentru a mai fi convingătoare. Nu are nimeni probleme. Sunt sigură că nu-i nimic. Stați acolo și lăsați-o pe mami să se ocupe de asta.

Se uită în oglindă în timp ce praful se așeza în jur. Portiera mașinii se deschise și polițistul ieși. Se opri, își aranjă cureaua, mânerul armei ițindu-se din teacă, apoi se întinse în mașină după pălărie. Un bărbat la vârsta a doua, poate cincizeci, cincizeci și cinci de ani. Păr negru, cernit pe alocuri. Clădit bine, dar nu gras, cu antebrațe groase. Genul de bărbat care ar fi jucat fotbal american în tinerețe. Ochii săi ascunși în spatele ochelarilor de soare; își trase borul larg al pălăriei peste frunte, același bej ca al uniformei. Așeză o mână pe pistol și se apropie de mașină.

— Căcat, șopti Audra.

Venea tocmai din New York, alegând să o ia pe drumuri de țară, atunci când avusese de ales, evitând autostrăzile, și nu fusese oprită niciodată. Atât de aproape de California și acum asta. Strânse tare de volan pentru a ascunde tremurul.

Polițistul se opri în fața geamului Louisei, se aplecă să se uite la copii. Apoi veni în dreptul geamului Audrei, ciocăni în el, își mișcă mâna într-un gest circular, spunându-i să coboare geamul. Ea se întinse după butonul de pe portieră, apăsă și geamul zbârnâi și gemu.

— ’nă seara, doamnă, zise. Faceți-mi pe plac și opriți motorul, vă rog.

Rămâi calmă, se gândi Audra în timp ce învârti cheia în contact și opri motorul. *Totul va fi bine. Doar stai calmă.*

— Bună seara, zise ea. S-a întâmplat ceva, domnule șerif?

Plăcuța cu numele de deasupra insignei zicea: SHERIFF R. WHITESIDE.

— Permisul și talonul, vă rog, zise el, ochii încă ascunși în spatele ochelarilor de soare.

— În portieră, spuse ea, arătând spre bord.

El încuviință și ea își întinse mâinile încet, deschise trapa, un mănunchi de hârți și gunoi amenințând să se verse pe covorașul de picioare. După câteva clipe de scormonit, găsi documentele. El le studie, cu chipul fără nicio expresie, iar ea își puse din nou mâinile pe volan.

— Audra Kinney?

— Da, zise ea.

— Doamnă sau domnișoară? întrebă el.

— Doamnă, bănuiesc.

— Bănuiți?

— Ne-am despărțit. Încă nu am divorțat.

— Înțeleg, zise, dându-i documentele înapoi. Sunteți foarte departe de casă.

Ea le luă și le păstră în poală.

— Excursie, spuse ea. Mergem în vizită la prieteni în California.

— Îhâm, spuse el. Totul în regulă, doamnă Kinney?

— Da, sunt bine.

El își așeză mâinile pe capotă, se aplecă ușor, vorbi într-un hârâit din străfundul gâtlejului.

— Doar că păreți un pic agitată. Vreun motiv anume?

— Nu, răspunse, știind foarte bine că minciuna era limpede pe chip. Doar că îmi crește ușor tensiunea când sunt oprită de poliție.

— Se întâmplă des, așa-i?

— Nu. Voiam să zic că de fiecare dată când *am fost* oprită, mă…

— Mă gândesc că vreți să știți de ce v-am oprit.

— Da, adică, nu cred că am…

— Motivul pentru care v-am oprit e că mașina e supra-încărcată.

— Supra-încărcată?

— Se lasă pe osia din spate. De ce nu coborâți să vedeți?

Înainte ca Audra să poată răspunde, șeriful deschise ușa și făcu un pas în spate. Ea rămase nemișcată, cu documentele încă în poală, uitându-se în sus spre el.

— V-am rugat să ieșiți din vehicul, doamnă.

Audra așeză talonul și permisul pe scaunul de lângă și își desfăcu centura de siguranță.

— Mama?

Se întoarse către Sean și zise:

— E în regulă. Trebuie doar să vorbesc cu domnul polițist. Sunt chiar aici. Ok?

Sean dădu din cap că înțelege, apoi își mută din nou atenția pe șerif. Audra ieși, soarele arzându-i aprig pielea.

Șeriful merse în partea din spate a mașinii și arătă.

— Uitați-vă. Vedeți? Nu aveți destul spațiu între cauciuc și caroserie.

Puse mâinile pe capotă și împinse, zgâlțâind mașina pe arcuri.

— Uitați-vă la asta. Pe aici drumurile nu sunt atât de bune, nu sunt bani pentru a le repara. Prindeți o gaură prea tare și vă treziți cu belele pe cap. Am văzut oameni pierzându-și controlul din cauza asta, li se găurește un cauciuc, li se rupe osia, sau Dumnezeu mai știe ce, și ajung cu capul în jos într-un șanț sau se izbesc de vreun camion de pe contrasens. Nu e o priveliște frumoasă, credeți-mă. Nu pot să vă las să conduceți așa.

Audra răsuflă ușurată și un fior o străbătu; șeriful nu știa cine era, nu o căuta. Dar senzația se diluă îndată în insistența lui de a o opri. Audra trebuia să meargă mai departe, dar nu putea risca să-l calce pe nervi pe omul acesta.

— Nu mai am decât puțin de mers, spuse ea, arătând spre curba din față. Mă îndrept spre Silver Water pentru a petrece noaptea acolo. Pot să mai las din lucruri când ajung.

— Silver Water? întrebă el. Stați la pensiunea doamnei Gerber?

— Nu m-am decis încă.

Șeriful dădu din cap.

— Oricum, tot sunt mai mult de doi kilometri până la Silver Water, drum îngust, multe serpentine. Multe se pot întâmpla de aici până acolo. Uitați cum facem… luați-vă cheile și mergeți acolo, pe marginea drumului.

— Dacă pot să mai conduc doar un pic o să…

— Doamnă, încerc să vă ajut aici. Acum, luați cheile cum v-am rugat și veniți aici.

Audra se întinse în mașină, se aplecă pe lângă volan și scoase cheile din contact.

— Mamă, ce se întâmplă? întrebă Sean. Ce vrea?

— E în regulă, spuse Audra. O rezolvăm într-un minut. Stai acolo cuminte și ai grijă de sora ta. Poți face asta pentru mine?

Sean își frământă degetele.

— Da, mamă.

— Bun băiat, îi spuse și îi făcu cu ochiul.

Îi aduse cheile șerifului – Whiteside era, nu? – și i le înmână.

— Urcați pe acostament, zise el, arătând spre nisipul de lângă stradă. Nu vreau să vă lovească ceva.

Făcu precum i se spuse, Sean și Louise răsucindu-se pe banchetă pentru a se uita la ea prin geamul din spate.

Whiteside întinse mâna spre portbagaj.

— Ia să vedem ce avem aici.

Avea voie s-o facă? Să îi deschidă portbagajul și să se uite înăuntru? Audra își duse mâna la gură, păstră liniștea în timp ce el își plimbă privirea peste cutiile împachetate, genților cu haine, două coșuri pline cu jucării.

— Să vă zic ce pot face pentru dumneavoastră, spuse polițistul, făcând un pas în spate și proptindu-și mâinile în șold. O să mut câteva dintre lucrurile astea în mașina mea, doar pentru a ușura un pic încărcătura, vin în spatele dumneavoastră până în Silver Water – aș zice chiar că doamna Gerber s-ar bucura de asta –, iar apoi vă gândiți ce faceți mai departe. Va trebui să lăsați niște lucruri în urmă, vă zic de pe acum. E un second-hand caritabil în oraș, sunt sigur că cei de acolo vă pot ajuta. Pe aici avem cel mai sărac petec de pământ din stat și second-hand-ul e cam singurul rămas deschis. În fine, să vedem ce aveți.

Whiteside se aplecă și ridică o cutie pe buza portbagajului. Deasupra ei, pături și cearșafuri împăturite. Dedesubt, doar așternuturi și prosoape, își aminti Audra. Împachetase păturile și fețele de pernă preferate ale copiilor: *Star Wars* pentru Sean, *Doc McStuffins* pentru Louise. Văzu culorile pastelate, vii, în timp ce polițistul scormonea pe fundul cutiei.

Atunci îi trecu prin minte să-l întrebe ce anume căuta în cutie și deschise gura să o facă, dar el vorbi primul:

— Doamnă, asta ce este?

Bărbatul se îndreptă, cu mâna încă în cutie, ținând la o parte un teanc de pături și cearșafuri. Audra rămase nemișcată pentru o clipă, mintea ei incapabilă de a conecta întrebarea lui de un răspuns logic.

— Pături și chestii din astea, spuse.

El arătă cu mâna dreaptă în cutie.

— Și asta?

Frica se aprinse ca o lumină. Crezuse că mai înainte fusese speriată, dar nu, aceea nu fusese decât o simplă îngrijorare. Dar asta, acum, asta era frică. Ceva nu era deloc în regulă aici, și nu-și dădea seama ce anume.

— Nu știu la ce vă referiți, spuse ea, neizbutind să țină fiorul departe de voce.

— Mai bine veniți să vedeți, zise el.

Audra făcu încet câțiva pași spre el, tenișii ei crăpând pietriș și nisip. Se aplecă și privi în măruntaiele întunecate ale cutiei. Acolo jos, o formă a unui obiect pe care nu-l putea discerne prea bine.

— Nu știu ce e asta, zise ea.

Whiteside își vârî mâna înăuntru, prinse obiectul de un colț și îl ridică în lumina dură de afară.

— Nu vreți să ghiciți? întrebă el.

Nu era niciun dubiu – o punguliță destul de mare plină pe jumătate cu frunze verzi și uscate.

Audra dădu din cap și zise:

— Aia nu-i a mea.

— Aș zice că seamănă cam mult cu marijuana. Dumneavoastră ce credeți?

Teama rece din pieptul Audrei îi împânzi brațele și pulpele ca apa înghețată îmbibându-i-se în haine. În centrul ei – amortizată. Da, știa ce era. Dar nu mai folosise așa ceva de ani de zile. Nu mai folosise nimic de genul de doi ani. Nici măcar bere.

— Nu e a mea, zise.

— Sunteți sigură?

— Da, sunt sigură, răspunse, dar o mică parte din ea se gândi că fusese cândva o perioadă în care consumase așa ceva, nu-i așa?

Aș fi putut să o ascund și să uit de ea între cearșafuri? *Nu aș fi putut. Aș fi putut*?

— Atunci aveți de gând să-mi spuneți cum a ajuns în portbagajul mașinii dumneavoastră?

— Nu știu, zise și se întrebă neîncetat dacă era posibil – era?

Nu. În mod cert nu. De când se măritase, nu mai fumase nimic, iar de atunci se mutase de trei ori. În niciun caz nu ar fi putut să o urmărească punga aia până aici, indiferent cât de neatentă ar fi fost.

Văpaie în ochi, lacrimi amenințând-o, mâinile ei începând să tremure. Dar trebuia să se controleze. Pentru copii, se gândi. *Nu îi lăsa să te vadă pierzându-ți controlul*. Își șterse obrazul cu palma, își trase nasul zgomotos.

Whiteside ridică punga în lumină, o scutură.

— Păi, atunci trebuie să avem o discuție despre cui aparține. Totuși, vă zic, cred că e un pic mai mult decât s-ar putea considera pentru consum propriu. Așa că trebuie să purtăm o discuție lungă și serioasă.

Genunchii Audrei se înmuiară și își așeză o mână pe marginea capotei, pentru a se sprijini.

— Domnule, jur pe Dumnezeu, nu-i a mea și nu știu de unde a apărut.

Și ăsta era adevărul, nu?

— După cum am spus, doamnă, va trebui să purtăm o discuție despre asta.

Whiteside așează pungulița peste pături și scoase cătușele din curea.

— Dar deocamdată vă arestez.

CAPITOLUL 3

— Poftim?

Picioarele Audrei amenințau să cedeze. Dacă nu s-ar fi rezemat de mașină, s-ar fi prăbușit.

— Mama?

Sean își desfăcuse centura de siguranță și se aplecase peste banchetă, cu ochii larg deschiși.

— Mamă, ce se întâmplă?

Louise se uită și ea în spate, cu frică pe chip. Lacrimile își croiseră urme fierbinți pe obrajii Audrei. Își trase din nou nasul și își șterse lacrimile.

— Nu se poate, zise.

Trăsăturile lui Whiteside rămaseră neschimbate.

— Doamnă, trebuie să veniți cu mine la mașină.

Audra își scutură capul.

— Dar… copiii mei.

El se apropie, își coborî vocea.

— Să ne purtăm civilizat acum, de dragul lor. Faceți ce vă spun eu și totul va merge mult mai ușor pentru dumneavoastră și pentru ei. Acum, haideți.

Whiteside întinse mâna să o prindă de braț, iar ea îl lăsă să o conducă din spatele breakului ei spre partea din față a mașinii de poliție.

— Mama? Mamă!

— Spuneți-i că e totul în regulă, zise Whiteside.

Audra privi spre mașina ei.

— Totul e în regulă, Sean. Ai grijă de sora ta. O rezolvăm în câteva minute.

Ajunseră la mașina de poliție și bărbatul spuse:

— Goliți-vă buzunarele aici, pe capotă.

Audra își vârî mâinile în buzunarele blugilor și lăsă pe capotă o grămăjoară de batiste de hârtie și mărunțiș. Whiteside aruncă punga de marijuana peste ea.

— Asta-i tot? Acum întoarceți-vă buzunarele pe dos.

O făcu, iar el o întoarse de braț cu spatele la el.

— Mâinile la spate.

Audra auzi clicul metalului și îi simți degetele dure pe încheieturi.

— Aveți dreptul să nu spuneți nimic. Orice veți spune poate și va fi folosit împotriva dumneavoastră într-o sală de judecată. Aveți dreptul la un avocat în timpul interogatoriului; dacă nu vă puteți permite un avocat, vi se va aloca unul din oficiu. Înțelegeți?

Când metalul răcoros se încolăci în jurul fiecărei încheieturi, portiera din spate a breakului se deschise. Sean dădu buzna din mașină și ateriză în palme și-n genunchi, în praf.

— Mamă, ce se întâmplă? strigă, ridicându-se în picioare.

Din mașină se auzi plânsul Louisei, din ce în ce mai tare.

— E totul în regulă, zise Audra, dar Sean nu se opri.

— Înțelegeți? întrebă Whiteside din nou.

Sean, deja alergând, zise:

— Hei, las-o pe mama în pace.

— Sean, du-te înapoi…

Whiteside smuci și roti cătușele, împungând durere în încheieturile și umerii Audrei. Ea scoase un icnet și Sean se opri brusc.

— Vă înțelegeți drepturile? Whiteside întrebă încă o dată, gura aproape de urechea ei.

— Da, răspunse ea, cuvântul strecurat printre dinți, oțelul mușcând din piele.

— Atunci spuneți-o. Spuneți: Da, înțeleg.

— Da, înțeleg.

— Mulțumesc.

Bărbatul se întoarse spre Sean.

— Mai bine te întorci în mașină, fiule. O rezolvăm noi într-un minut sau două.

Sean se îndreptă, era înalt pentru vârsta lui, dar părea foarte mărunt acolo, la marginea drumului.

— Lasă-mi mama în pace.

— Asta nu pot face, fiule. Acum întoarce-te la mașină.

Smuci cătușele din nou și îi rosti în ureche:

— Spuneți-i.

Audra sâsâi de durere.

— Spuneți-i, altfel totul se complică.

— Sean, întoarce-te în mașină, zise ea, străduindu-se să-și alunge frica din glas. Auzi, sora ta plânge. Trebuie să mergi să ai grijă de ea. Hai, fii băiat bun pentru mine.

Sean arătă spre Whiteside.

— Să nu-i faceți rău, spuse, apoi se întoarse și merse la mașină, uitându-se înapoi peste umăr.

— Viteaz băiat, zise Whiteside. Acum, aveți ceva ascuțit asupra dumneavoastră? Ceva ce m-ar putea răni în timpul percheziției?

Audra dădu din cap că nu.

— Nu, nimic. Stați un pic – ce? Mă percheziționați?

— Corect, spuse Whiteside și se ghemui în spatele ei.

Își încolăci degetele mari în jurul gleznelor și apăsă, plimbând materialul blugilor ei între palme.

— Nu puteți face așa ceva, spuse ea. Puteți? O femeie polițist ar trebui să o facă.

— Pot să vă percheziționez și asta fac. Nu veți fi tratată special doar pentru că sunteți femeie. A fost o vreme în care aș fi putut suna la poliția din Silver Water să chem o femeie polițist, doar așa, din curtoazie, nu pentru că aș fi obligat – că nu sunt –, dar acum nu mai pot. Primarul a închis secția din Silver Water acum trei ani. Orașul nu și-a mai permis așa ceva.

Mâinile îi urcară pe gambe și pulpe, apăsând, explorând. Apoi își împinse dosul unei palme între pulpele ei, în zona inghinală, doar pentru o clipă, dar suficient cât Audra să strângă din ochi și să i se facă rău. Apoi pe fese, în buzunarele din spate, și jos pe celălalt picior, înainte ca arătătoarele să-i scurme în tenișii. Apoi se ridică, mâinile brăzdându-i spatele leoarcă de transpirație, în față apoi, pe burtă, abia răzuind conturul sânilor, sus pe umeri, în jos pe brațe.

Abia când termină, Audra observă că-și ținuse respirația. Acum o eliberă într-o expirație lungă, înfiorată.

Apoi auzi plânsetul venind din mașina ei, tot mai puternic, aproape isteric.

— Copiii mei, zise.

— Nu vă faceți griji pentru ei, zise Whiteside și o conduse în partea din spate a mașinii de poliție.

Deschise portiera.

— Aveți grijă la cap.

Își așeză o mână pe creștetul ei, apăsă, o ghidă înăuntru.

— Picioarele, spuse.

Pentru o clipă Audra nu pricepu, dar apoi își ridică picioarele în mașină. Șeriful trânti ușa și lumea amuți dintr-odată.

— Oh, Doamne! spuse ea și nu-și mai putu reține lacrimile. Oh, Doamne.

Panica îi zăngăni prin minte, prin piept, amenințând să-i ia cumpătul de tot dacă nu se controla. Se strădui să respire adânc pe nas, să țină respirația, să sufle aerul pe gură, vârful limbii apăsând partea din spate a danturii. Exercițiu de relaxare învățat în perioada de detoxifiere. Concentrează-te pe clipa de acum, găsește ceva cu privirea, concentrează-te pe acel punct până când lumea se adună la loc.

Prin grilajul ce separa bancheta din spate de cea din față văzu o tăietură de cinci centimetri în tetiera tapițată cu piele. Țintui tăietura cu privirea, respirând. *Inspiră, ține, expiră, inspiră, ține, expiră.*

Îl văzu cu colțul ochiului pe Whiteside mergând în partea din spate a mașinii de poliție, apoi auzi portbagajul deschizându-se și închizându-se. Merse în față, ridică punga cu

marijuana de pe capotă, o lăsă să cadă într-un plic maro, făcu apoi la fel cu resturile de șervețele și mărunțișul pe care Audra le scosese din buzunare. Ea își reașeză privirea pe tăietura din tetieră, se concentră din nou pe respirație. Portiera se deschise în față, pe partea pasagerului, și Whiteside așeză cele două plicuri pe banchetă înainte de a se apleca și a se uita la ea.

— Aveți familie prin apropiere?

— Nu, răspunse Audra.

— Poate veni cineva să ia copiii pentru dumneavoastră?

— Am un prieten, zise ea. În California. San Diego.

— Păi, asta nu prea ne e de ajutor acum, nu? Dar tatăl lor? El unde e?

— New York. Nu mai suntem împreună.

Whiteside expiră prin buzele țuguiate, dispăru dincolo de gânduri pentru câteva clipe, apoi dădu din cap – decizia fu luată. Se întinse și ridică stația radio de pe bord.

— Collins, ești?

Rămase tăcut pentru o vreme, capul aplecat, ascultând.

— Collins, unde ești?

Un pârâit, apoi vocea unei femei.

— Sunt pe Gisela Road, domnule. Cu ce vă pot ajuta?

— Sunt pe County Road, chiar înainte de curba spre Silver Water, zise el. Tocmai am arestat pe cineva pentru deținere. Am doi copii în mașina suspectei, așa că am nevoie să ai grijă de ei, bine? Și vezi dacă poți da de Emmet. Am nevoie să remorcheze ceva de aici.

Liniște preț de câteva clipe, înainte ca Whiteside să vorbească din nou:

— Collins?

— Da.

— Crezi că poți da de Emmet pentru mine?

Încă o pauză și Whiteside își umezi buzele.

— Collins? Da sau nu?

— Sigur, zise femeia. Dați-mi cinci, zece minute.

Whiteside îi mulțumi și așeză stația înapoi în furcă. Se uită în spate la Audra și zise:

— În regulă. Acum trebuie să așteptăm un pic.

Prin ușa deschisă, Audra auzi vaietul Louisei, secerând prin panica ce-i fierbea în minte.

— Auziți, spuse ea. Copiii mei plâng. Nu pot să-i las acolo.

Bărbatul oftă, apoi spuse:

— Bine. Mă duc eu până la ei.

— Stați, pot să…

Ușa se trânti, zgâlțâind mașina pe suspensii. În timp ce se uita la el cum pășea încet spre mașina ei, Audra rosti o rugăciune șoptită.

CAPITOLUL 4

Sean îl văzu prin portbagajul deschis, apropiindu-se. Louise se văita, strângându-l pe Gogo tare la piept. Ghemotocul de umplutură și cârpă roz ce fusese cândva un iepure încă mai avea doi ochi – încă.

— Taci, spuse Sean. Mama a zis că totul va fi bine. Așa că taci, da?

Degeaba. Continuă să plângă, chiar mai tare după ce masivul polițist trântise ușa portbagajului. Veni în dreptul portierei lui Sean și o deschise, se ghemui acolo jos pentru a fi la același nivel cu ei.

— Sunteți bine aici, copii?

— Ce se întâmplă? întrebă Sean.

Polițistul își șterse buzele cu palma.

— Ei bine, nu pot să te mint, fiule. Mama ta a cam dat de belea.

— Dar n-a făcut nimic.

Șeriful Whiteside – Sean îi citi pe ecuson – își dădu jos ochelarii de soare, dezvelindu-și ochii gri. Iar ceva de acolo, din ei, îl sperie atât de tare pe Sean, până în miezul său, îl zgudui atât de tare, încât trimise un junghi în vezică și-l furnică, simțind acum nevoia de a se elibera.

— Păi, uite, asta e problema, spuse Whiteside. Avea ceva în portbagaj ce nu trebuia să aibă. Ceva ilegal. Acum trebuie să o duc în oraș, ca să putem purta o discuție despre asta. Dar vă promit că totul va fi bine.

— Ce-a avut? întrebă Sean.

Șeriful zâmbi ușor.

— Ceva ce n-ar fi trebuit să aibă. Doar atât. O să fie bine.

Acum Whiteside își lăsă privirea să i se plimbe prin mașină, peste Sean și Louise, iar băiatul aproape că putu simți căutătura pe el, scormonindu-i pe piele. Șeriful se ridică un pic pentru a o vedea ceva mai bine pe Louise, o studie din cap până în picioare. Încuviință din cap și limba îi apăru între buze, le udă și se retrase.

— O să fie bine, repetă. Acum, uite ce se va întâmpla: după cum am spus, trebuie să o iau pe mama voastră în oraș să discut cu ea, dar nu pot să vă las singuri aici. Deci colega mea, ajutorul de șerif Collins, va veni să vă ducă undeva în siguranță, unde să poată avea grijă de voi.

Louise scoase un văitat ascuțit.

— Mergem la pușcărie?

Whiteside zâmbi, dar privirea ce-l înspăimântase pe Sean încă îi mai zăbovea în ochi.

— Nu, drăguță. Nu mergeți la pușcărie. Ajutorul de șerif Collins o să vă ducă într-un loc sigur.

— Unde? întrebă Sean.

— Un loc sigur. Nu trebuie să vă îngrijorați. Totul va fi bine.

— Pot să-l iau pe Gogo? întrebă Louise.

— Sigur că poți, drăguță. Ajutorul de șerif Collins va fi aici în câteva clipe și totul o să fie bine.

— O tot spuneți.

Whiteside se uită la Sean și zâmbetul îi dispăru de pe chip.

— Ce anume?

Apoi Sean pricepu ce-l deranjase la ochii șerifului.

— Tot spuneți că totul o să fie bine. Dar păreți speriat.

Whiteside clipi și zâmbetul i se întări.

— Nu sunt speriat, fiule. Vreau doar ca amândoi să știți că o să fie bine. Ajutorul de șerif Collins o să aibă mare grijă de voi. Mama voastră și cu mine o să rezolvăm problema cât se poate de repede, apoi puteți merge toți acasă. Hei, nu mi-ați spus cum vă cheamă.

Sean își închise gura.

Whiteside se uită la Louise, ale cărei vaiete se transformaseră în scâncete și-un nas înfundat.

— Cum te cheamă, drăguță?

— Louise.

— Și pe fratele tău cum îl cheamă?

— Sean.

— Bune nume, zise Whiteside, zâmbind atât de larg de-și arătă dinții. De unde sunteți?

— New York, răspunse Louise.

— New York, repetă și el. Chiar așa? Păi, sunteți tare departe de casă.

— Ne mutăm în California, spuse Louise.

— Taci, zise Sean. Nu trebuie să-i spunem nimic.

Whiteside râse ușor.

— Domnișoara poate vorbi cu mine dacă vrea.

Sean se întoarse spre el, îi aruncă o privire aspră.

— Am văzut la TV. Nu trebuie să vă spunem nimic.

Șeriful se întoarse din nou spre Louise.

— Fratele tău cel mare e un băiat isteț. Cred că o să se facă avocat când va fi mare, ce zici?

Louise îl îmbrățișă pe Gogo.

— Nu știu.

— În fine, vorbim și noi, să mai treacă timpul, nu? Cum fac oamenii. Și voiam doar să mă asigur că sunteți bine. Aveți apă aici?

Louise ridică sticla, i-o arătă. Sean se uita drept în față.

— Păi, să beți tot. E foarte cald aici. Nu vreau să vă deshidratați.

Louise luă o înghițitură lungă. Sean nu.

Zgomot de afară și șeriful se uită spre stradă.

— Iat-o că vine, zise, ridicându-se.

Sean trase cu ochiul prin parbriz, printre tetierele din față. O altă mașină de poliție se apropie, încetini și se întoarse. Dădu cu spatele pe marginea drumului până când bara din spate ajunse la doar câțiva metri de break. O femeie mai tânără în uniformă asemănătoare celei de pe Whiteside ieși din mașină. Avea părul blond prins la spate, maxilar ferm ca al unui băiat, șolduri înguste.

Ajutorul de șerif Collins trecu pe lângă partea din față a mașinii și se alătură lui Whiteside, în dreptul portierei.

— Ei sunt Sean și Louise, spuse el. Sunt un pic supărați, dar le-am zis că vei avea mare grijă de ei. Nu-i așa?

— Așa e, zise ea în timp ce se ghemui lângă ușă. Bună, Sean. Bună, Louise. Eu sunt ajutorul de șerif Collins și o să am grijă de voi. Doar pentru puțin timp, până rezolvăm problema. Nu vă faceți griji. Totul va fi bine.

Când îi văzu ochii albaștri, Sean simți atingerea unui deget înghețat pe inimă; în ciuda zâmbetului și glasului blând, părea și mai speriată decât șeriful.

— Acum haideți cu mine.

— Unde ne duceți? întrebă Sean.

— Undeva în siguranță, spuse Collins.

— Dar unde?

— Undeva în siguranță. Poate o ajuți și pe Louise cu centura.

Sean dădu să răspundă, să-i spună că nu, nu aveau de gând să meargă nicăieri, dar Louise spuse:

— Pot să o desfac singură. A spus că pot să-l iau și pe Gogo.

— Sigur că poți, zise Collins.

Înainte ca Sean să aibă cum să o oprească, Louise se ridică din scaunul de copii și se cocoță peste el, luând-o pe Collins de mână. Cât timp ajutorul de șerif o ajută să coboare, Sean rămase nemișcat.

Collins întinse mâna liberă spre el.

— Hai.

Sean își încrucișă brațele.

— Nu cred că ar trebui.

— Sean, nu ai de ales, spuse ea. Trebuie să vii cu mine.

— Nu.

Whiteside se aplecă și rosti pe-o voce joasă:

— Fiule, cum ți-a spus și ajutorul de șerif, nu ai de ales în toată treaba asta. Dacă trebuie, te arestez, îți pun cătușele și te

car până la mașina ajutorului de șerif. Sau poți să ieși pe picioarele tale și să mergi până la ea. Ce alegi?

— Nu mă puteți aresta, zise Sean.

Șeriful se aplecă, apropiindu-se tot mai mult, cu frica din priviri întărâtată.

— Ești sigur de asta, fiule?

Sean înghiți în sec și zise:

— Ok.

Ieși din mașină, iar Whiteside îi așeză o mână grea pe umăr și îl îndrumă spre mașina de poliție, Collins ținând-o pe Louise de mână și mergând în față. Ajutorul de șerif deschise ușa din spate a mașinii și o ajută pe Louise să intre.

— Dă-te un pic mai încolo, scumpo, zise Collins.

Întinse mâna pentru Sean.

Sean se întoarse să arunce o privire spre mașina șerifului, încercând să-și vadă mama prin parbriz. Tot ce reuși să deslușească fu o siluetă vagă ce putea să fie ea sau nu. Degetele groase ale lui Whiteside se strânseră pe umărul său, îl ghidară spre Collins.

— Hai, intră, spuse Collins, cu o mână sub brațul băiatului, încurajându-l să intre în mașină. Fă-mi pe plac și ajut-o pe sora ta cu centura de siguranță, bine?

Sean se blocă când văzu bancheta din spate a mașinii de poliție acoperită cu o folie transparentă de plastic, lipită ca să nu se miște, întinsă peste banchetă, partea din spate a locurilor din față, covorașele de pe jos, tetierele. Collins îi așeză o mână pe spate și îl împinse să intre cu totul.

Ușa se închise în urma lui, iar Sean se uită prin geamul prăfuit la cei doi polițiști vorbind foarte aproape unul de celălalt. Collins dădea din cap la tot ce-i spunea Whiteside, apoi șeriful se întoarse și merse înapoi la mașina lui. Collins rămase locului pentru o vreme, cu o mână la gură, privind în gol. Sean avu timp să se întrebe pentru câteva clipe ce gânduri puteau să o țintuiască acolo, înainte ca femeia să ocolească mașina, să deschidă portiera din față și să intre.

Învârti cheia în contact și se uită în spate la Sean și zise:

— Te-am rugat să-ți ajuți sora cu centura de siguranță. Poți face asta pentru mine?

Fără să-și smulgă privirea de pe Collins, Sean trase centura peste Louise, o prinse, apoi făcu la fel și cu a sa.

— Mulțumesc, zise ajutorul de șerif.

Collins porni mașina și ieși de pe marginea drumului, accelerând, îndepărtându-se de breakul lor în care călătoriseră de-a lungul țării. Intersecția pentru Silver Water se apropie și Sean așteptă ca femeia să frâneze și să vireze.

Dar nu o făcu. În schimb, trecând de ieșire, prinse tot mai multă viteză. Sean își întoarse capul, privi indicatorul și curba dispărând în urma lor. Teroarea ce-i viermuia prin stomac de când fuseseră opriți de șerif urcă acum în piept și-n gâtlej. Îl năpădiră lacrimile, fierbinți și șocante, picurând de pe obraji pe tricou. Încercă să le țină în frâu, dar nu izbuti. Nici vaietul nu-l putu ține închis în gură.

Collins se uită la el.

— Nu te teme, zise. Totul o să fie bine.

Cumva, faptul că-l surprinse plângând ca un bebeluș înrăutățise situația, îngrămădind rușine peste frică, iar Sean plânse și mai abitir. Plângea după mama lui și după casa lui și după perioada pe care o avuseseră împreună înainte de a fi nevoiți să plece.

Louise se întinse pe banchetă, mâna ei mică atingând-o pe a lui.

— Nu plânge, spuse ea. Totul va fi bine. Ne-au zis.

Dar Sean știa că mințiseră.

CAPITOLUL 5

Audra văzu cealaltă mașină de poliție îndepărtându-se în ceața lacrimilor sale. Își urmărise copiii cum fuseseră scoși din mașina ei și duși la mașina ajutorului de șerif, văzuse privirile lui Sean aruncate spre ea, plânsese când dispărură. Acum șeriful Whiteside porni înapoi la pas lent, își așeză ochelarii de soare, degetele mari agățate-n curea, de parcă totul pe lume era în regulă. De parcă propriii ei copii nu fuseseră tocmai acum luați de un străin.

Un străin, poate, dar o polițistă. În orice fel de belea ar fi călcat ea, polițista avea să le poarte de grijă. Aveau să fie în siguranță.

— O să fie în siguranță, rosti Audra cu glas tare, vocea-i dogită în ureche.

Închise ochii și o zise din nou, ca pe o dorință pe care o voia îndeplinită cu disperare.

Whiteside deschise portiera și se strecură înăuntru, greutatea sa zgâlțâind mașina. Închise ușa, vârî cheia în contact și porni motorul. Ventilatoarele se treziră la viață, împingând aer cald în interior.

Audra îi văzu reflexia ochelarilor de soare în oglinda retrovizoare și știu că o urmărea ca pe o albină prinsă într-un borcan. Își trase nasul zgomotos, clipind să-și alunge lacrimile.

— Remorcherul e pe drum, zise el. Apoi putem să plecăm.

— Acea polițistă…

— Ajutorul de șerif Collins, spuse el.

— Ajutorul de șerif – unde îmi duce copiii?

— Într-un loc sigur.

Audra se aplecă spre el.

— Unde?

— Un loc sigur, răspunse. Ai alte lucruri la care să te gândești acum.

Inspiră, expiră, simți isteria umflându-se în ea, o înăbuși.

— Vreau să știu unde îmi sunt copiii, spuse ea.

Whiteside rămase nemișcat și tăcut pentru câteva secunde înainte de a zice:

— Mai bine să tăceți acum.

— Vă rog, spuneți-mi doar…

Își dădu ochelarii de soare jos, se roti spre ea.

— Am spus să tăceți.

Audra cunoștea privirea aia – îi îngheță inima. Acel aliaj de ură și furie din ochii săi. Aceeași privire pe care o avusese tatăl ei de fiecare dată când își umplea burta cu alcool și trebuia

neapărat să rănească pe cineva, de obicei pe ea sau pe fratele ei mai mic.

— Îmi pare rău, spuse pe un ton atât de jos, încât nici șoaptă nu era.

Ca o fetiță de opt ani, sperând ca un *îmi pare rău* să-i țină cureaua tatălui în jurul șoldurilor, nu strânsă în pumn. Nu izbuti să-i țină isonul, plecă privirea în poală.

— În regulă, spuse el, și se întoarse spre deșertul de dincolo de parbriz.

Liniște acum, doar huruitul motorului pornit și Audra împotmolită într-o senzație de ireal, ca și cum toate acelea nu erau decât o parte a unui vis febril, ca și cum era martor în visul altcuiva.

Dar nu fuseseră la fel și ultimele optsprezece luni?

De când l-a părăsit pe Patrick, luându-i pe Sean și Louise cu ea, nu avusese parte decât de zile și săptămâni și luni de griji. Spectrul soțului mereu ghicindu-se pe la colțurile ochilor; știind despre el, despre ce voia să ia de la ea, toate atârnau peste mintea ei ca un voal constant.

Din clipa în care Patrick a priceput că a pierdut-o, că nu mai avea să se plece în fața lui, a început să dea târcoale, căutând să pună mâna pe singurul lucru care știa că ar distruge-o. El nu-și iubea copiii, așa cum niciodată nu o iubise pe Audra. Pentru el erau posesiuni, ca o mașină sau un ceas scump. Un simbol pentru toți cei din jurul său – uitați-vă la mine, am succes, îmi trăiesc viața ca oamenii adevărați. Audra a realizat prea târziu că ea și copiii nu erau decât simple bucăți din fațada pe care și-o clădise în jurul său pentru a crea iluzia unui bărbat decent.

Când, în sfârșit, a reușit să se elibereze, rușinea a provocat o furie în el ce nu s-a mai stins niciodată. Iar Patrick putea trage de atâtea sfori jegoase. Alcoolul, pastilele, cocaina, toate. Deși obișnuise să se îngrijească de aceste slăbiciuni ale ei ca modalități de a o îmblânzi – un *facilitator,* îl numise psihologul –, acum se folosea de acele slăbiciuni ca de arme cu care să o lipsească de copiii ei. Patrick prezentase dovezi avocaților, judecătorului, apoi Protecția Copilului s-a arătat, i-a luat interviu în micul apartament din Brooklyn în care se mutase. Întrebări atât de malițioase, de jignitoare.

Ultimul interviu a frânt-o. Bărbatul și femeia îngrijorați, glasurile lor cumsecade, întrebând dacă era adevărat ceea ce li se spusese, și oare nu avea să le fie mai bine copiilor cu tatăl lor, chiar și numai pentru câteva săptămâni, până se putea pune pe picioare?

— Sunt pe picioarele mele, le-a zis. Nu am mai consumat de peste doi ani.

Și spusese adevărul. Dacă nu s-ar fi curățat mai întâi, nu ar fi avut puterea de a-și părăsi soțul, de a lua copiii cu ea. Cele optsprezece luni de atunci au fost o bătălie, cu siguranță, dar niciodată în toată acea perioadă nu s-a întors la obiceiurile care cândva aproape o omorâseră. Își reclădise viața pentru ea și copiii ei, pusese mâna pe un job stabil de chelneriță într-o cafenea. Nu făcea mulți bani, dar avea ceva pus deoparte, o sumă luată din contul comun al ei și al lui Patrick înainte să plece. Reîncepuse chiar să picteze.

Dar bărbatului și femeii nu a părut să le pese de toate astea. S-au uitat unul la celălalt cu milă pe chipuri, iar Audra i-a rugat să plece.

Iar bărbatul și femeia au zis:

— Am prefera să nu se ajungă la proces. E întotdeauna mai bine să se rezolve între părinți.

Așa că Audra a urlat la ei și le-a cerut să plece naibii din casa ei și să nu se mai întoarcă niciodată.

Și-a petrecut tot restul acelei zile într-o stare de agitație frenetică, tremurând, poftind câte ceva, orice, ca să-i netezească muchiile fricii. În cele din urmă și-a sunat prietena, pe Mel, singura amică păstrată din facultate, și Mel i-a zis să vină la ea, să vină în San Diego, doar pentru câteva zile, aveau loc.

Audra a început să împacheteze chiar în clipa în care a așezat receptorul în furcă. La început nu fuseseră decât suficiente haine pentru ea și copii ca să le ajungă scurt timp, apoi s-a gândit la jucării și la faptul că probabil și-ar fi dorit așternuturile preferate, așa că genții au devenit cutii și și-a dat seama că nu putea zbura, trebuia să aleagă mașina îmbătrânită cumpărată cu un an în urmă, iar apoi și-a dat seama că nu putea să fie doar pentru câteva zice, trebuia să fie pentru totdeauna.

Nu s-a oprit să se gândească la ce făcea decât pe la jumătatea lui New Jersey. Cu patru zile în urmă, de dimineață, a tras pe dreapta cuprinsă de o panică ce părea să fi explodat de undeva din miezul ei. Deși Sean a tot întrebat-o de ce a oprit, Audra a rămas nemișcată, cu mâinile pe volan, pieptul ridicându-se și coborându-se în timp ce se lupta pentru câteva guri de aer.

Sean a fost cel care a calmat-o atunci. Și-a desfăcut centura de siguranță, s-a cocoțat pe locul de lângă ea, a ținut-o de mână și i-a vorbit pe un ton cald și calm. După câteva minute, s-a adunat, iar Sean a rămas lângă ea să se gândească la ce era de făcut, încotro mergeau și cum aveau să ajungă acolo.

Străzi mai mici, a decis. Nu știa ce s-ar fi putut întâmpla dacă Protecția Copilului ar fi aflat că plecase cu copiii, dar era

posibil să alerteze poliția și aceștia ar fi început să o caute. Așa că o luaseră pe drumuri înguste și șerpuitoare prin nenumărate orășele. Și nicio problemă cu poliția. Până acum.

— Iată, zise Whiteside, smulgând-o pe Audra din visare.

În față, un remorcher ieși de pe Silver Water Road și se apropie. Încetini la câțiva metri de ei și șoferul se apucă să dea în marșarier acompaniat de un bip până când partea din spate se alinie cu mașina Audrei. Șoferul, un bărbat jigărit în salopetă albastră, sări din cabină. Whiteside ieși din mașină și i se alătură în spatele camionetei.

Audra îi privi pe cei doi bărbați vorbind, șoferul ținând un chitanțier ca Whiteside să semneze, înainte de a-i rupe foaia și a i-o înmâna. Apoi șoferul îi aruncă o privire lungă și Audra se simți ca o maimuță expusă la grădina zoologică, iar o furie irațională cauzată de intruziunea bărbatului o făcu să vrea să-l scuipe.

În timp ce șoferul își văzu de treabă, atașând un troliu de partea din față a mașinii, Whiteside se întoarse la mașina de poliție. Urcă, dar nu zise nimic și porni mașina. Când trecură pe lângă șoferul camionului, Whiteside îi făcu cu mâna. Șoferul profită de ocazie pentru a mai arunca o ultimă privire spre Audra, iar înnoita atenție o făcu să-și întoarcă capul.

Whiteside viră cu viteză spre ieșirea spre Silver Water și Audra fu nevoită să-și înfigă în podea picioarele crăcănate larg, pentru a nu cădea pe o parte. Drumul șerpuia în timp ce urca pe dealuri și în curând coapsele o dureau de la efortul de a sta dreaptă. Panta înclinată părea a nu se mai opri vreme de o veșnicie, povârnișuri maro de-o parte și de alta, pătate de cactușii Opuntia și de tufișurile aspre.

Șeriful tăcea în timp ce conducea, din când în când uitându-se la ea în oglinda retrovizoare, ochii săi din nou ascunși în spatele ochelarilor de soare. De fiecare dată când se uita la ea, Audra deschidea gura să vorbească, să întrebe din nou de copiii ei, dar de fiecare dată șeriful își muta privirea de pe ea înainte ca Audra să-și găsească glasul.

Aveau să fie bine, își spuse din nou și din nou. *Sunt cu ajutorul de șerif. Indiferent ce mi s-ar putea întâmpla, ei o să fie bine. Toată asta nu e decât o greșeală teribilă și, îndată ce se rezolvă, vom porni din nou la drum.*

Bineînțeles, asta dacă nu aflau că fugise de Protecția Copilului. În cazul ăsta în mod cert aveau să o trimită pe ea și pe copiii ei înapoi la New York pentru a suporta consecințele. Dacă asta era cel mai rău lucru care se putea întâmpla, fie. Cel puțin Sean și Louise puteau fi în siguranță până când ar putea veni Mel după ei.

Oh, Doamne, Mel. Audra o sunase de pe stradă, îi spusese că erau pe drum, iar Mel răspunsese prin tăcere. Audra și-a dat seama că oferta de a o primi ca musafir în San Diego fusese lansată din amabilitate, dar fără așteptări prea mari. Fie. Dacă Mel nu-i voia, Audra mai avea suficienți bani pentru o săptămână într-un motel ieftin. Avea să se gândească ea la ceva.

O ultimă curbă abruptă când mașina crestă vârful dealului și un bazin adânc le ieși în față, o întindere de pământ plată ca fundul unei cratițe. În mijlocul ei, o mână de clădiri. Portocaliul și roșul însemnau poalele dealurilor din lateral, în depărtare, forme nefirești săpate în peisaj sub munți. Whiteside își ghidă mașina în jos pe o serie de serpentine și Audra se rezemă de ușă pentru a nu fi aruncată dintr-o parte în alta. Prin geam văzu primele case, barăci prefabricate și case mobile, acolo jos, printre copacii sfrijiți. În jurul proprietăților, garduri din lanțuri. Unele dintre ele aveau antene de satelit pe acoperișuri. Lângă câteva dintre ele erau parcate dubițe, altele cu cauciucuri proptite de pereți, piese de mașină îngrămădite în curți.

Asfaltul albit de soare se transformă în pământ tasat când drumul se îndreptă și mașina începu să se zgâlțâie și să tremure. Acum treceau pe lângă casele pe care Audra le observase de pe versantul dealului și dezordinea se arătă mai limpede. Unii dintre proprietari își dăduseră silința să înveselească clădirile cu vopsea țipătoare și clopoțele de vânt, mai ales cele cu indicatoarele cu DE VÂNZARE în curte, dar disperarea se simțea prin geam.

Recunoștea sărăcia când o vedea, pentru că Audra nu era decât la o generație distanță de ea. Părinții mamei sale nu au trăit sub soarele arzător al deșertului, ci mai degrabă sub cerurile întunecate ale Pennsylvaniei rurale, dar orașul lor muribund de oțel avea aceleași muchii jerpelite. Uneori făceau un drum până la New York, unde obișnuia să se joace pe un leagăn ruginit din grădină când era și mama cu ei, bunicul lor deja de ani buni la pensie, ultimele lor zile atârnând rece pe deasupra lor.

Audra se întrebă de unde venea numele de Silver Water. Se gândi că trebuia să fie un lac prin apropiere, sau poate un râu. Comunitățile din deșert trebuiau să se fi adunat în jurul unei surse de apă. Și ce anume îi ținea acolo? Cine ar alege să-și trăiască viața într-un loc atât de dur, în care soarele putea să-ți smulgă pielea de pe spate?

Casele de pe ambele părți ale străzii se înmulțeau, dar abia dacă se puteau crea străzi. Printre prefabricate, câteva case mai trainice ridicate în lemn, vopseaua bășicându-se și decojindu-

se de pe pereți. Un bărbat mai în vârstă în pantaloni scurți și vestă se opri din scormonit prin cutia poștală pentru a ridica un deget și a-l saluta pe șerif. Whiteside răspunse la gest, cu degetul său arătător ridicat pentru o clipă de pe volan. Bătrânul îi aruncă o privire Audrei în timp ce trecură pe lângă el, cu ochii mijiți.

Un atelier de reparații auto, închis de multă vreme, firma ștearsă. Mai multe case, aliniate acum pe marginea drumului, unele mai curate decât altele. Strada deveni mai netedă și mai largă și un trotuar se ivi și o însoți până în oraș.

O biserică, atât de strălucitor de albă, încât îi înțepă ochii când se uită la ea. Își feri privirea, se uită prin parbrizul din față și observă clădiri cu unul sau două etaje înșiruite pe aproape un kilometru și pricepu că strada principală se afla de partea cealaltă a podului de lemn de care se apropiau.

Se uită peste balustradă când trecură peste pod, așteptându-se să vadă un râu curgător. În schimb zări o albie uscată, nu mai mult de un pârâiaș nămolos șerpuind prin mijloc. Apa, argintie sau nu, de pe urma căreia își luase acel oraș numele, se pricăjise aproape de tot. Murea, precum o făcea și orașul. Pe sub rumoarea din capul ei simți o ușoară tristețe pentru locul acela și oamenii săi.

Ferestre întunecate de pe strada principală în spatele cărora cândva magazinele făcuseră comerț. Panouri cu DE ÎNCHIRIAT și DE VÂNZARE se crăpau și se ștergeau deasupra multora dintre ele. Un magazin, un second-hand caritabil și un bufet erau singurele care mai stăteau în picioare. Câteva străzi secundare porneau într-o parte și-n alta și, din câte reușise să vadă, erau cel puțin la fel de ruinate ca restul. În cele din urmă, în capăt de tot, Whiteside trase într-o parcare de lângă o clădire joasă din bolțari pe care se puteau citi cuvintele SECȚIA ȘERIFULUI DIN ELDER COUNTY în litere negre pe un panou alb. În parcare aveau loc cam doisprezece mașini, dar a lui Whiteside era singura de acolo.

Unde era mașina lui Collins?

Whiteside opri motorul, rămase tăcut și nemișcat pentru o clipă, cu mâinile pe volan. Apoi îi ceru Audrei să aștepte și ieși. Se îndreptă spre o rampă joasă din beton cu un grilaj, ce ducea spre o ușă de metal dintr-o parte a clădirii, culese o cheie din mănunchiul de la curea și o descuie, apoi se întoarse la mașină. Degetele o prinseră strâns pe Audra de braț în timp ce o ajută să iasă și o ghidă spre clădire, câteva secunde de căldură nimicitoare înaintea răcorii relative a biroului.

Îi luă câteva minute pentru a se obișnui cu întunericul dinăuntru, luminile slabe sclipind pe deasupra capului. Un birou mic, plan deschis, patru mese, una dintre ele cu un

calculator ce părea a fi vechi de cel puțin un deceniu. Celelalte mese păreau a nu fi fost folosite de ani întregi și erau separate de partea din față a biroului printr-un grilaj de lemn cu o ușă zăvorâtă. În jur era un miros stătut de spațiu nefolosit, o umezeală a aerului în ciuda toropelii de afară.

Whiteside lovi cu piciorul un scaun de sub una dintre mese și o împinse pe Audra cu spatele până când nu mai avu de ales decât să se așeze. Whiteside luă și el loc și aprinse calculatorul. Pârâi și vâjâi aprinzându-se, ca un motor ce nu agrea dimineții reci.

— Unde mi-a dus ajutorul de șerif copiii? întrebă Audra.

Whiteside apăsă pe câteva taste pentru a se loga.

— O să vorbim despre asta în curând.

— Domnule, nu vreau să fiu dificilă, chiar nu vreau, dar trebuie să știu că băiatul și fata mea sunt în siguranță.

— După cum am zis, doamnă, o să vorbim despre asta în curând. Acum să terminăm cu ce avem aici de făcut. Cu cât rezolvăm mai repede, cu atât vă pot da drumul mai devreme. Acum, numele complet.

Cât dură procesul colectării de date – numele ei, data nașterii, reședința – Audra cooperă, și o făcu chiar și când îi desfăcu cătușele ca să-i poată apăsa vârfurile degetelor într-o tușieră.

— Suntem mai de modă veche aici, zise, cu tonul îmbunându-i-se. Fără prostii din acelea digitale. Nu avem fonduri pentru așa ceva. Înainte aveam șase ajutoare de șerif și un șerif adjunct să mă ajute cu astea. Și un departament de poliție, așa cum era și ăla. Acum nu sunt decât eu și Collins aici să păstrăm ordinea în oraș, și Sally Grames, care face muncă de secretariat trei dimineți pe săptămână. Nu e ca și cum am avea multă treabă. Cred că ești prima persoană pe care am adus-o aici în ultimul an care să nu fi fost un caz de ebrietate și tulburare a liniștii publice.

Whiteside îi întinse un suport plin cu șervețele umede și Audra alese unul de sus, apoi încă unul, și se apucă să-și curețe negreala de pe degete.

— Acum, uitați, zise el, nu e nevoie să facem o mare scenă din asta. Cred că dacă nu vă pun din nou cătușele o să vă purtați civilizat. Am dreptate?

Audra dădu din cap că da.

— Bun. Acum am de făcut câteva verificări, să mă asigur că nu sunt ceva mandate pe numele dumneavoastră, dar mă îndoiesc că voi găsi ceva. După cum am spus, cantitatea de marijuana pe care o aveați la…

— Nu e a mea, zise Audra.

— Așa ziceți dumneavoastră, dar cantitatea găsită în mașina dumneavoastră ar putea părea, pentru unii, a fi ceva mai mult decât ar fi necesar pentru consum propriu. Dar dacă vă purtați cumsecade cu mine, bănuiesc că pot fi cât de cât flexibil în privința asta. Poate că aș cataloga totul ca posesie și aș uita de intenția de a comercializa. Deci, în cazul ăsta, doamna judecător Miller vă va da o mică amendă și câteva mustrări. Acum, doamna judecător Miller de obicei ține procesele miercurea dimineața ceva mai încolo, la primărie, dar o voi suna să văd dacă poate aranja să vină mâine dimineață să țină o sesiune specială. În felul ăsta nu va trebui să stați aici decât o singură noapte.

Audra încercă să protesteze, dar el ridică o mână pentru a o reduce la tăcere.

— Acum, lăsați-mă să termin. În orice caz, va trebui să vă pun într-o celulă peste noapte. Dar, dacă cooperați cu mine, de îndată ce v-am instalat, o pot suna pe doamna judecător Miller. Dar dacă nu, dacă îmi îngreunați munca, voi fi fericit să vă mai amân o zi sau două. Deci credeți că vă puteți purta cumsecade? Să nu faceți figuri?

— Da, domnule, zise Audra.

— În regulă, atunci, spuse el ridicându-se.

Merse în dreptul unei uși din capătul biroului pe care scria CUSTODIE, scormonind printre cheile din mănunchi, apoi se opri și se întoarse spre ea.

— Veniți?

Audra se ridică și îl urmă. El descuie ușa, băgă mana înăuntru pentru a aprinde un nou șir de becuri. Ținând ușa deschisă, se dădu la o parte pentru a o lăsa să treacă. Înăuntru găsi o masă mică, cu suprafața de furnir ciobită și pătată, o cană de cafea cu un mănunchi de creioane în ea. Dincolo de masă, un șir de trei celule, cuburi îngrădite cu podele de beton, două paturi subțiri în fiecare dintre ele și toalete și chiuvete ferite în spatele unor pereți scunzi de cărămidă.

Ea se opri, frica ce fiersese în ea începând acum a se umfla. Umerii ei se ridicară și se coborâră în ton cu respirația zorită, un talaz amețitor scăldând-o.

Whiteside trecu pe lângă ea, merse la cea mai îndepărtată celulă și descuie ușa. Când o trase într-o parte, metalul scârțâi pe metal. Se întoarse și se uită la ea cu o expresie a îngrijorării pe chipul său colțuros.

— Sincer, zise, nu e atât de rău. E răcoros, paturile nu sunt atât de incomode, puteți avea intimitate când doriți. Doar o noapte, atât. Am nevoie doar să vă descălțați și să vă scoateți cureaua și să o așezați cu papucii pe birou, acolo.

Audra se holbă la aerul gol din celulă în timp ce un tremur o străbătea prin membrele și corpul ei, picioarele lipite de podeaua de beton.

El îi întinse o mână.

— Haideți, cu cât intrați mai repede și vă instalați, cu atât putem rezolva totul mai repede.

Ea își desfăcu cureaua, o scoase din jurul șoldurilor, își descălță tenișii, apoi le așeză pe birou. Tălpile șosetelor șopteau pe linoleum în timp ce păși spre celulă, apoi intră. Auzi din nou același scârțâit și se întoarse la timp pentru a vedea ușa închizându-se. Whiteside învârti o cheie în yală.

Audra se apropie de gratii și își așeză mâinile pe ele. Îl privi pe Whiteside în ochi, aflat de partea cealaltă, la doar câțiva centimetri de ea.

— Vă rog, zise, incapabilă de a ține tremuratul departe de glas. Am făcut tot ce ați cerut. Am cooperat. Vă rog, spuneți-mi unde îmi sunt copiii.

Whiteside o privi drept în ochi și întrebă:

— Care copii?

CAPITOLUL 6

Când ajutorul de șerif Collins ieși de pe stradă și vira într-un drum de țară nemarcat, Sean tocmai urmărea norii de praf prin geam. Fără să se gândească, se întinse și o luă pe Louise de mână, cu degetele sale calde și transpirate. Stomacul îl jena de fiecare dată când mașina se bălăngănea când într-o parte, când în alta, drumul șerpuind printre dealuri.

Era de parcă ar fi mers de secole. Sean crezuse că orașul spre care se îndreptase cu mama lui nu putea fi mai departe de doi, trei kilometri de unde se opriseră, ținând cont de ce arătaseră indicatoarele, dar acum merseseră mult mai mult de atât. Era sigur de asta.

Îngrijorarea sâcâitoare nu îl părăsise de când plecaseră, chiar dacă încetase a plânge ca un bebeluș. *Un loc sigur* fusese ceea ce le zisese ajutorul de șerif când o întrebaseră încotro mergeau. Întrebase de atâtea ori, încât femeia strigase la el să mai tacă, la naiba, să stea cuminți acolo în spate. Louise nu spusese nimic tot drumul, îl strânsese pe Gogo în brațe și privise pe geam, ca și cum ar fi pornit într-o excursie de o zi.

Drumul de țară se îngusta atât de mult, încât Sean nici nu mai putea spune cu siguranță dacă era un drum sau nu. Mașina se zgâlțâia și tremura și se smucea, săltându-i pe el și pe sora lui de pe banchetă. În cele din urmă, pământul se nivelă și se apropiată de o mică ruină a unei barăci, cu acoperișul surpat, rămășițele zidurilor înnegrite și carbonizate de un foc de mult stins. Lângă era ceva ce Sean bănui a fi un șopron pentru mașini, o simplă ramă de lemn cu un acoperiș din metal vălurit. În umbra de sub el era o dubă.

Ajutorul de șerif Collins parcă mașina de poliție lângă dubă și interiorul se întunecă dintr-odată. Deschise portiera, ieși și veni în dreptul ușii Louisei. Când o deschise, copiii simțiră un val de zăpușeală. Femeia se aplecă.

— Hai, zise, întinzându-se să desfacă centura de siguranță a Louisei.

Înainte ca Sean să o poată opri, Louise își retrase mâna dintr-a lui și o lăsă pe Collins să o ridice. Collins se aplecă încă o dată.

— Și tu, spuse.

— Nu vreau, zise Sean.

Collins își aranjă strânsoarea pe mâna Louisei.

— O am pe sora ta, spuse femeia.

Sean simți sudoarea de pe spate răcindu-se. Se roti și desfăcu centura de siguranță, o lăsă să se retragă în banchetă. Ezită pentru o clipă, apoi se împinse și ieși din mașină.

— Așa, zise Collins în timp ce-i așeză mâna Louisei în cea a lui Sean. Stați aici.

Închise ușa mașinii de poliție, apoi merse în partea din spate a dubei, pescuind prin buzunarele pantalonilor după o cheie. Duba părea la fel de dărăpănată ca baraca, vopseaua bej pătată de rugină. Portierele din spate scârțâiră când le deschise. Făcu un pas în spate, arătă spre bezna din ea.

— Intrați, spuse.

Louise făcu un pas în față, dar Sean o trase înapoi.

— Nu, zise.

Collins arătă spre întuneric.

— Haideți acum.

Sean dădu din cap.

— Nu.

— Nu fi încăpățânat, spuse, chipul asprindu-i-se.

— Nu intrăm, zise Sean.

Collins făcu un pas spre ei, apoi se ghemui, cu genunchii la piept, balansându-se pe vârfurile degetelor. Îi vorbi Louisei:

— Scumpete, fratele tău se poartă ridicol. Acum, trebuie să intrați, ca să ieșiți din căldura asta. Dacă nu, mama voastră va avea probleme și mai mari decât cele pe care le are acum. Ar putea chiar să meargă la pușcărie pentru o vreme foarte îndelungată.

— Asta-i o minciună, zise Sean.

— Louise, scumpo, nu vrei ca mami să aibă probleme și mai mari, nu? Nu vrei să meargă la pușcărie, nu?

Louise dădu din cap că nu.

— Păi, atunci, hai să…

Când Collins întinse mâna spre sora lui, își mută echilibrul, și Sean alese acea clipă pentru a se arunca asupra ei, împingându-i umărul. Nu tare, dar suficient. Ochii lui Collins se lărgiră a uimire și brațele-i plutiră prin aer, încercând să oprească ceea ce cu siguranță avea să se întâmple.

Sean nu așteptă să o vadă căzând pe spate, ci se întoarse și fugi, trăgând-o pe Louise după el. Ea icni și se împiedică, aproape căzu, dar avântul lui o ținu în picioare și în mișcare. O luă pe urmele cauciucurilor, gândindu-se, spunându-și *fugi în stradă, îl semn unei mașini. Orice s-ar întâmpla, fugi, fugi cât poți de tare.*

— Gogo!

Sean aruncă o privire peste umăr, văzu rămășițele iepurelui roz țopăind prin praf. Dincolo de el, Collins ridicându-se în picioare, cu furie pe chip.

— O să ne întoarcem după el, zise, smucindu-i mâna Louisei. Ne întoarcem după el, îți promit.

Continuă, zbătându-și picioarele tot mai tare, sora lui bălăngănindu-se în urma lui. Undeva în urma lor o auziră pe Collins strigându-le să se oprească, la naiba, să se oprească chiar acum. Praf și pământ alunecară pe sub tălpi când porniră pe pantă în jos, sărind peste porțiunile mai abrupte, spatele zdruncinându-se cu fiecare aterizare, Louise reușind cumva să rămână în picioare lângă el.

— Opriți-vă! sună cu ecou vocea lui Collins printre pantele abrupte din jur. Pentru numele lui Dumnezeu, opriți-vă!

Sean o ignoră, concentrându-se pe un punct îndepărtat al drumului aflat printre dealuri. Doar să nu te oprești, să fugi, asta e tot.

Mai în față, o cotitură în drum, poate un loc în care să se poată adăposti. Sean coborî privirea, izbi pământul tare, simți smucitura umărului când picioarele Louisei părăsiră drumul.

Apoi bubuitura pistolului, presiunea din ureche. Mai degrabă din instinct, decât conștient, se aruncă pe jos, trăgând-o pe Louise după el. Louise țipă, rostogolindu-se mai departe de el. El se uită în urmă, o văzu pe Collins în vârful pantei, cu pistolul îndreptat spre cer, un șomoiog de fum suflat de briză. Collins coborî pistolul, îl cuprinse cu ambele mâini, ținti spre ei. Respira greu, ghetele ei clănțănind pietrișul în timp ce sălta spre ei pe povârniș în jos.

Sean se ridică în genunchi, pietrișul arzându-i podul palmelor, și se întoarse să vadă arma îndreptată spre capul lui, la doar câțiva metri de el.

— Nu te mișca, zise Collins.

Îngheță, urmări cum femeia se aplecă să o prindă pe Louise de partea din spate a tricoului, cum o ridică, cum duse pistolul la tâmpla fetei. Louise se holbă la el, cu ochii și gura căscate, genunchii blugilor rupți și pielea julită și însângerată.

— Vrei să o omor? întrebă Collins, ochii ei strălucind a lacrimi și furie. Asta vrei?

Sean își ridică mâinile, un gest de capitulare. Dădu din cap că nu.

Collins îi dădu drumul Louisei, își îndreptă pistolul spre pământ. Umerii i se ridicau și cădeau, luptându-se cu respirația. Își trase nasul și își șterse fața cu podul palmei libere, mânjindu-și bărbia în dâre de praf.

— În regulă, zise, cu un tremur în voce. Să mergem.

Sean o ajută pe Louise să se ridice și conștientiză usturimea din coate, găurile din blugi. Collins arătă înapoi spre pantă, iar el își luă sora de mână și începu să urce spre dubă. Collins își târî picioarele în urma lor. Pe drum, Sean se opri să-l ridice pe Gogo și i-l înmână Louisei. Ea strânse iepurele roz la piept, trăgându-și nasul și îmbufnându-se.

Păstrară tăcerea când o săltă pe Louise în dubă. O urmă și el, atent la așchiile din podeaua de placaj. Odată intrați, Sean o strânse pe Louise la piept. Ea se ghemui acolo, în poala lui, iar el începu să o legene, așa cum făcuse și mama lui când era mic și se temea. Își întoarse capul, o văzu pe Collins privindu-l și citi frica din privirea femeii.

Ea ridică un telefon mobil, iar Sean auzi vâjâitul și clicul electronic când Collins îi poză.

Apoi trânti portierele și o beznă îngrozitoare îi cuprinse.

CAPITOLUL 7

Audra păși gânditoare până într-un capăt al celulei, se întoarse, păși până în celălalt capăt. Se întoarse din nou. Și din nou. Trecuse o oră, poate mai mult, și gâtul o ustura din cauza strigătelor. Țipase și urlase până când plămânii începură să o doară și ochii i se împăienjeniră cu lacrimi.

Nu mai avea lacrimi de vărsat, dar frica și furia încă se goneau prin minte, fiecare dintre ele amenințând să preia puterea, să jupoaie ultima urmă de luciditate. Asta era tot ce putea face pentru a le ține sub control și oboseala o îndemna să se ghemuiască pe unul dintre paturi și să dispară pe interior. Dar cumva reușea să stea în picioare, reușea să pășească dintr-o parte în alta.

Când Whiteside a rostit cele două cuvinte, ea a rămas nemișcată și tăcută pentru câteva clipe înainte de a răspunde:

— Cum adică?

Whiteside nu a mai zis nimic, doar s-a întors și a ieșit prin ușa de lemn, pe care a încuiat-o în urma lui. Strigătele ei au reverberat între pereți până când nu a mai putut striga. Acum nu-i rămăsese decât mișcarea, mereu înainte, un pas în fața celuilalt. Asta sau să o ia razna închisă acolo. Așa că nu încetă.

Zdrăngănind cheilor o opri pe loc, cu spatele la ușă. O auzi deschizându-se, auzi pașii grei ai șerifului pe ciment, apoi ușa închizându-se la loc.

— Ai terminat de urlat? întrebă el.

Audra se întoarse, îl văzu apropiindu-se de gratii.

— Ce ați vrut să ziceți? întrebă ea, cu glasul un croncănit răgușit.

— Despre ce? întrebă el, nicio expresie pe față.

Ba chiar plictisit.

— Ce ați spus despre copiii mei. Unde sunt?

Bărbatul se sprijini de gratii, se uită la ea.

— Dumneavoastră și cu mine trebuie să purtăm o discuție.

Audra plesni gratiile cu palma și simți o durere fierbinte în oase.

— Unde îmi sunt copiii?

— Dar mai întâi trebuie să vă calmați.

— Duceți-vă dracului! Unde-mi sunt copiii?

— Dacă vă calmați, putem vorbi despre asta.

Încercă să strige, dar vocea îi cedă.

— Unde îmi sunt copiii?

Whiteside se împinse în gratii, zise:

— Bine, cum vreți. Putem discuta altă dată.

Se întoarse și se îndreptă spre ușă.

Audra prinse gratiile în pumni și zise:

— Nu, vă rog, întoarceți-vă.

El o privi peste umăr.

— Sunteți gata să vă liniștiți?

— Da, răspunse, încuviințând violent din cap. M-am liniștit.

— În regulă.

Își luă cheile de la brâu apropiindu-se de celulă, arătă spre patul din capătul opus.

— Luați loc acolo.

Ea ezită și el spuse:

— Haideți, luați loc, sau putem discuta altă dată.

Audra merse la pat și făcu precum i se ceru. În timp ce Whiteside strecura cheia în broască, îi ceru să se așeze pe mâini și ea se conformă. El trase de ușa glisantă, păși înăuntru și o închise la loc. Se rezemă în umăr de gratii și puse la loc cheile în mănunchiul de la curea.

— V-ați liniștit? o întrebă.

— Da, domnule.

— Ok. Acum, o să vă explic cât de bine pot, și vreau să stați acolo și să nu vă agitați. Credeți că puteți face asta?

— Da, domnule.

— Bine. Acum, o să vă vorbesc despre copiii dumneavoastră, și nu o să vă placă ce o să auziți. Dar chiar și așa, vreau să vă păstrați calmul. Veți încerca din răsputeri să vă păstrați calmul?

— Da, domnule, răspunse, vocea ei o șoaptă pe care abia o mai putea auzi.

Whiteside își inspectă unghiile pentru câteva clipe, cu o cută în sprânceană. Apoi inspiră adânc și o privi în ochi.

— Uitați, din câte înțeleg eu, în mașina dumneavoastră nu era niciun copil.

Audra își scutură capul.

— Despre ce vorbiți? Sean și Louise erau în mașină când m-ați tras pe dreapta. Ajutorul de șerif, nu-i mai știu numele, a venit și i-a luat de acolo.

— Nu așa îmi amintesc eu lucrurile, zise Whiteside. Ce îmi amintesc e că v-am oprit, erați singură. Am chemat ajutorul de șerif Collins prin stație să vină să mă ajute cu percheziția și am rugat-o să dea de Emmet pentru a vă remorca mașina. Am așteptat, a venit, v-am adus aici și v-am încarcerat. Fără copii.

— De ce spuneți așa ceva? Știți că nu e adevărat. Erau acolo. I-ați văzut. Ați vorbit cu ei. Pentru numele lui Dumnezeu, vă rog, spuneți-mi…

Whiteside se împinse în gratii, își propti mâinile în șolduri.

— Chestia e că ceea ce îmi spuneți dumneavoastră e problematic.

— Vă rog, doar…

— Liniște acum, zise și ridică o mână. Eu vorbesc. Îmi spuneți că, atunci când ați plecat din New York, aveați copiii în mașină. Acum sunteți aici în Silver Water fără urmă de copii. Presupunând că e adevărat că ați plecat la drum cu acei copii, trebuie să vă întreb: Unde sunt copiii?

— Ajutorul de șerif, ea a…

— Doamnă Kinney, ce ați făcut cu copiii dumneavoastră?

Audra auzi un zgomot îndepărtat, ca o streche, ca un uragan, ca o mie de animale urlând. Răceala din miezul sufletului ei, ca și cum ar fi căzut într-un lac înghețat. Se uită la el, sunetul propriilor bătăi de inimă adunându-se în ea, acoperind totul, chiar și rumoarea sălbatică din depărtare.

Whiteside zisese ceva. Audra nu știa ce. Nu-l mai putea auzi.

Apoi distanța dintre ei dispăru în ceață ștearsă și ea se năpusti asupra lui, pumnii ei izbindu-i fața, și el căzu, ea era pe pieptul lui, unghiile zgâriindu-i pielea, iar apoi mâinile îi erau din nou pumni și le prăvăli peste el, din nou și din nou, în timp ce capul lui se întorcea când pe-o parte, când pe alta, loviturile ei ricoșau din obrajii săi.

Nu știa cât timp trecuse, îl lovise repetat, dar nu se opri până nu simți mâna lui cărnoasă în mijlocul pieptului, între sâni, și pricepu că nu-l putea răni pe acest bărbat de sub ea, nu chiar, era prea puternic. Apoi o împinse, iar ea zbură pe spate, pentru o clipă fără greutate, înainte de a se izbi de podea, ciocnindu-și coatele, ceafa lovindu-i-se pe beton.

Prin punctele negre din privire Audra îl văzu pe Whiteside ridicându-se peste ea, apoi lăsându-se în jos, pumnii săi mari, un baston telescopic în unul dintre ei. Din instinct, își ridică mâinile și genunchii, iar el o biciui cu bastonul peste gambe. Durerea tăie prin toate, luminoasă și feroce, și ar fi strigat dacă ar mai fi avut glas. Apoi pumnii aceia mari o prinseră de umeri, o întoarseră pe burtă de parcă ar fi fost un nimic, iar Whiteside își plantă genunchiul în ceafa Audrei.

Ea încercă să respire pentru a-l implora, pentru a cere îndurare, dar abia reuși să icnească. Whiteside o prinse de încheietura mâinii stângi, o trase la spate, răsucindu-i brațul în umăr. Îi forță încheietura cât mai sus pe spate, și ea fu sigură că avea să-i smulgă brațul, chiar înainte de a simți fierul încolăcindu-i-se în jurul încheieturii. Țintuindu-i mâna stângă, îi luă încheietura dreaptă și făcu același lucru. Durerea era atât de pronunțată, încât Audra simțea că-și pierdea mințile.

Când termină de încătușat ambele încheieturi, Whiteside le ținu acolo, și se aplecă pentru ca Audra să-i simtă gâfâitul pe ureche.

— Copiii tăi au dispărut, șopti. Dacă poți accepta asta, poate că mai poți supraviețui. Dacă nu? Ei bine…

Apoi își ridică greutatea de pe ea, ușa celulei deschizându-se, închizându-se, zdrăngănitul cheilor.

Singură pe podea, Audra începu să plângă.

CAPITOLUL 8

Danny Lee urcă treptele două câte două, trei etaje. Se opri în capul scărilor, îngăduind pulsului să se calmeze. Apoi păși pe coridor, numărând ușile în lumina slabă până ce dădu de numărul 406. Numărul pe care i-l dăduseră părinții băiatului.

Un băiat bun, zisese doamna Woo. Dar în ultima vreme se schimbase. Încetase să mai comunice, devenise posac și tăcut. Nu le mai arăta respect.

Danny cunoștea povestea. O auzise de multe ori.

Ușa se zgâlțâia în ton cu basul din apartament, hip-hop-ul duduind înăuntru. Sigur îi înnebunea pe vecini, se gândi. Dar nu-i ca și cum vecinii s-ar fi plâns.

Făcu mâna pumn, lovi în ușă și așteptă. Niciun răspuns. Bubui din nou în ușă. Tot zadarnic. Încă odată cu pumnul, apoi două izbituri cu piciorul ca să pună punctul pe i.

Acum ușa se deschise câțiva centimetri, dezvăluind chipul unui tânăr pe care Danny îl recunoștea vag. Unul dintre băieții lui Harry Chin.

— Ce dracu'? zise tânărul. Dacă vrei să rămâi fără mână, atunci mai ciocănește o singură dată, muistu…

Danny izbi ușa violent cu talpa, împingându-l pe băiat împleticit pe spate. Abia reuși să se țină pe picioare și se sprijini de perete înjurând.

Danny intră și inspectă camera. Șase tineri cu tot cu băiatul lui Chin holbându-se la el. Cinci dintre ei ședeau pe o canapea și pe două fotolii din jurul unei măsuțe pline cu marijuana și jointuri, o pungă de cocaină și câteva linii pe placa de sticlă a mesei. Încă o pungă de metamfetamină, deși nu părea ca vreunul dintre ei să fi consumat deja.

Gagiul lui Chin avea acea privire mirată pe față, suflând nervos, iar pojghița de transpirație de pe frunte era dovada că trăsese cel puțin două linii de cocaină. Dar lui Danny nu-i păsa de el. Treaba lui era cu Johnny Woo, cel mai tânăr dintre băieți, care stătea în mijlocul canapelei. O umbră de mustăcioară deasupra buzei, coșuri pe nas și frunte. Un copil, de fapt.

— Johnny, vino cu mine, zise Danny.

Johnny nu răspunse.

Danny auzi un clic în urechea stângă. Își întoarse capul și îl văzu pe șmecherul lui Chin și .38-ul din mâna acestuia, pistolul armat și pregătit.

— Ieși în pula mea afară, spuse tânărul, până nu-ți zbor creierii.

Danny tăcu.

— Băi, omule, zise unul dintre ceilalți, ăsta-i Danny Doe Jai.

Băiatul lui Chin se întoarse spre amicul său.

— Care Danny?

Un copil, își reaminti Danny, nimic mai mult. Atât de ușor. Nu făcu decât să ridice mâna și să-l prindă pe tânăr de încheietură, să i-o împingă în față, o smuci, apăsă. Pistolul căzu pe podea, cu un bocănit greu, și băiatul îngenunche. Gemu și Danny apăsă mai tare. Simți oasele măcinându-se pe sub carne.

Danny se întoarse spre tânărul de pe canapea.

— Nu-mi spune așa.

Tânărul își plecă privirea, bolborosi:

— Scuze, Lee-sook.

Băieții dădură toți din cap, îl numiră *unchi* și îi arătară respectul ce i se cuvenea. Danny își întoarse atenția pe băiatul lui Chin.

— Vreun motiv pentru care să nu-ți rup brațul ăsta nenorocit chiar acum? întrebă.

Băiatul se văita. Danny roti încă un pic, apăsă ceva mai tare.

— Te-am întrebat ceva.

Băiatul deschise și închise gura, apoi zise:

— Scuze… Lee… sook…

Danny îi dădu drumu', iar băiatul se prăbuși, strângându-și încheietura la piept. Johnny Woo își ciupi unghiile, fără să își ridice privirea.

— Hai, zise Danny. Te așteaptă ai tăi.

Johnny își aprinse un joint, trase adânc și zise:

— Sugi pula.

Ceilalți tineri tresăriră. Unul dintre ei îi dădu un ghiont cu cotul, îi zise:

— Du-te, mă. Fă cum zice Lee-sook.

— Du-te-n pula mea, nu mă duc nicăieri. Tu dă din cap și spune-i unchiule cât vrei, hai, fii o pizdă. Nu mă sperie el pe mine.

— Ascultă de prietenii tăi, spuse Danny. Hai.

Johnny mai trase un fum, suflă un nor lung și îl privi pe Danny direct în ochi.

— Sugi. Pula.

Danny se aplecă, prinse măsuța de un picior, o aruncă într-o parte, împrăștiind așchii verzi și pudră albă. Se izbi de perete, spărgând sticla. Ceilalți băieți i se dădură din drum, când Danny făcu un pas în față și îi plesni jointul dintre buze. Își duse ambele mâini la gâtul băiatului și-l ridică. Johnny scoase un singur croncănit sugrumat și Danny îl târî în urma lui prin

cameră, apoi îl trânti de perete. Îl plesni din nou, zguduindu-i capul pe umeri, stârnindu-i lacrimi în ochi.

— Acum ești dur? întrebă Danny.

Îl plesni din nou, mâna sa suficient de puternică, chiar dacă Johnny încerca să se ferească.

— Ești într-o gașcă?

Palmă.

— Ești gata să te pui cu mine?

Palmă.

— Hai.

Palmă.

— Hai, băiete, încearcă, dacă ești așa barosan.

Johnny alunecă pe perete în jos, cu mâinile pe deasupra capului.

— Oprește-te, gata! Îmi pare rău! Oprește-te!

Danny se aplecă și îl ridică pe Johnny de guler.

— Ieși dracului afară!

Când Johnny se împletici prin ușă, Danny îi dădu un singur șut în fund, aproape doborându-l. Aruncă o ultimă căutătură aspră celorlalți băieți. Niciunul dintre ei nu-l privi, dintr-odată parcă mai interesați de papucii lor sau de unghii, decât de el. Îl urmă pe Johnny pe hol, închise ușa în urma lui. Johnny se uită la el, acum doar un copil ce aștepta instrucțiuni.

Danny arătă spre scări și zise:

— Mergi.

Afară, pe Jackson Street, aerul era umed și răcoros, o briză bătând direct din miezul golfului San Francisco. Danny își strânse geaca în jurul său. Îl împunse pe Johnny între omoplați, îi ceru să nu se oprească. Băiatul nu purta nimic peste tricoul cu mânecă scurtă cu 49ers, iar Danny aproape că putea vedea pielea de găină de pe el.

Trecură pe lângă un salon de înfrumusețare aprins strălucitor în beznă și auziră sunetul glasurilor de femei dinăuntru. O piață de pește, mirosul copt al cărnii și al sării. Pe aici era relativ liniște, în comparație cu vacarmul și strălucirea de pe Grant Avenue, unde trotuarele erau constant doldora de turiști din Chinatown. Șanse mai mici ca băiatul să o rupă la fugă și să se piardă prin mulțime.

Johnny privi în urmă peste umăr.

— Hei, de ce ți se spune Danny Doe Jai?

— Taci și mergi, spuse Danny.

Băiatul întoarse din nou privirea spre el.

— Doe Jai. *Băiatul cu lama.* Nu primește nimeni așa un nume degeaba.

— Mi-a zis maică-ta că ești băiat deștept, zise Danny. Dovedește-mi că avea dreptate și ține-ți gura.

— Hai, omule, zi-mi doar…

Danny îl prinse pe Johnny de umăr, îl întoarse spre el și îl trânti de obloanele unui magazin alimentar închis. Metalul hârăi și se cutremură. Îl prinse pe băiat de gât cu mâna dreaptă, apăsându-i pe trahee.

Două cupluri tinere, turiști de Chinatown, îi ocoliră, pricepând că nu era treaba lor.

Danny își apropie nasul de cel al băiatului, ochii lor la doar cinci centimetri unii de ceilalți.

— Mai întreabă-mă o dată, zise. Mai întreabă-mă o singură dată și îți voi arăta de ce mi se zice Băiatul cu Lama.

Băiatul clipi, iar Danny slăbi strânsoarea.

— Ce? întrebă Danny. Acum nu te mai interesează?

— Nu, Lee-sook, croncăni băiatul.

— Bun.

Danny îi dădu drumul, îi mai trase un șut în fund.

— Acum mișcă-ți curul ăla prost.

O plimbare de treizeci de minute – Johnny gâfâind și târându-și picioarele, Danny împungându-l în spate – îi duse la casa familiei Woo din Richmond. Doamna Woo răspunse la ușă, icni, apoi strigă după soțul ei, în cantoneză.

— E Lee-gor! Ni l-a adus pe Johnny acasă!

Domnul Woo veni la ușă, îl salută respectuos dintr-un gest al capului pe Danny și îi aruncă fiului o privire furtunoasă. Băiatul nu zise nimic când se strecură pe lângă tatăl lui, intrând în holul unde îl aștepta mama. Doamna Woo încercă să-l îmbrățișeze, dar el o evită și dispăru în casă.

— Mulțumim, Lee-gor, zise ea, dând din cap, cu ochii umezi. Mulțumim foarte mult.

Îi dădu un ghiont domnului Woo și acesta își scoase portofelul din buzunarul de la pantaloni. Două bancnote de câte o sută de dolari. Îi luă încheietura lui Danny în mâna stângă, încuviință din nou din cap și îi împinse banii în palmă cu mâna dreaptă. Mândria lui Danny i-ar fi putut spune să returneze cele două sute de dolari, dar partea sa rațională îi reaminti că se apropia scadența chiriei. Strecură banii în buzunar și dădu din cap a mulțumire.

— Stați cu ochii pe el, zise. Probabil că acum îi e prea rușine să se întoarcă în apartamentul ăla, dar nu se știe niciodată. Nu-l luați prea tare. Nu-i mai dați motive să plece din nou.

— Nu o să-i dăm, zise doamna Woo.

Se întoarse spre soțul ei, privindu-l aspru.

— Nu-i așa?

Domnul Woo lăsă ochii în jos.

— Nu vrem probleme, spuse domnul Woo. Tong, o să…?

Nu putu termina propoziția. Nu avu nevoie să o facă.

— O să văd ce pot face, spuse Danny.

•

La mai puțin de o oră mai târziu, îl găsi pe Burtă de Porc pe un scaun dintr-un colț al barului Golden Sun, o găoază de băut de la etaj, într-o alee ce dădea în Stockton Street. Genul de alei pe care turiștii le ocolesc grăbiți, fără să privească prea îndeaproape spre bărbații ce zăbovesc în ele.

Abdomenul lui Burtă de Porc atârna între pulpele acestuia, cămașa căscată între nasturi și dezvelind maioul alb de dedesubt. O pojghiță de sudoare îi acoperea permanent fruntea și mereu purta asupra sa o batistă, în cazul în care sprânceana cerea să fie ștearsă. Se zvonea că bunica lui Burtă de Porc, impresionată de apetitul și de circumferința sa, fusese cea care îi dăduse porecla asta pe când era copil – Kow Yook pe limba ei – și cu ea a rămas. Se îngrijea de un rom întunecat și sorbea la o bere în timp ce se uita la un meci de baschet universitar la televizorul de deasupra barului. Danny știa că romul era de decor, că Burtă de Porc avea să tragă toată noaptea de paharul ăla, mulțumindu-se cu ușoara amețeală a berii.

Înainte fusese altfel. Existase o vreme în care Freddie Burtă de Porc Chang putea înghiți o sticlă întreagă de rom fără să simtă nimic. Acum nu. Nu de când, cu trei ani în urmă, lovise un om al străzii cu mașina, acolo jos, printre depozitele și pustiul din înaltul lui Hunter's Point. A rămas atunci în mașină încă o jumătate de oră, beția încă grea pe umerii săi, înainte de a-l suna pe Danny. Și Danny l-a ajutat, chiar dacă asta l-a îngrețoșat profund. Pentru că Burtă de Porc era un frate al lui Tong, și nu poți refuza un frate.

Singura condiție pe care Danny a atașat-o ajutorului său a fost ca Burtă de Porc să se lase de băut. Și reușise, mai mult sau mai puțin, cu ajutorul lui Danny. De atunci, atât cât putea spune, Burtă de Porc se păstrase aproape treaz, așa că Danny putea trăi cu ceea ce-și ajutase vechiul său prieten să ascundă. Și, din când în când, putea să apeleze la acel om masiv pentru câte o favoare.

Ca acum.

— Salut, Danny Doe Jai, zise Burtă de Porc când îl văzu pe Danny apropiindu-se de barul aproape pustiu. Ce bei?

— Cafea, fără cofeină, spuse Danny.

Nici el nu se mai atinsese de ani buni de băutură, nici măcar de o singură bere, și era prea târziu pentru cofeină. Oricum îi era greu să adoarmă. Se așeză pe scaunul de lângă Burtă de Porc și dădu din cap mulțumind barmanului ce-i așezase o ceașcă în fața lui, iar acum turna dintr-un recipient de sticlă.

— Cum îți merge? întrebă Burtă de Porc.

— Ok. Ție?

— Meh, făcu Burtă de Porc, dând din mână prin aer și ridicând din umeri. Genunchii mi-s varză. Câteodată mă dor ca dracu'. Un căcat de artrită, mi-a zis doctorul. Cică trebuie să slăbesc, să mai dau jos din greutatea de pe articulații.

— Ar fi bine și pentru inimă, spuse Danny.

— Auzi la el – doctor Danny.

— Înot.

Burtă de Porc își întoarse capul spre el.

— Ce?

— Înotul face bine la artrită. Faci sport ca lumea, dar e și blând cu articulațiile.

Burta omului se zgâlțâi.

— Fugi dracu' de aici. Înot? Mă vezi pe mine în slip și cu bască din aia mică de cauciuc pe cap?

— De ce nu? Îți facem rost de un colac gonflabil, poate câteva aripi.

— Mda, dacă intru în apă mă trezesc cu vreun muist cu harponul după mine.

Danny zâmbi în jurul unei guri de cafea stătută, apoi înghiți. Televizorul se mută pe știrile de la ora zece, muzica pompoasă pe deasupra titlurilor din burtieră.

— Bănuiesc că știi de ce am venit, zise Danny.

Burtă de Porc dădu din cap că da.

— Da, am primit un telefon. Te așteptam.

— Woo sunt oameni buni, zise Danny. Doamna Woo o cunoștea pe mama cu mulți ani în urmă. Johnny, băiatul ei, nu e un golan. E un băiat bun. Era, cel puțin. Se descurca bine la școală. Ar fi absolvit la anul; încă poate reuși, dacă își reface mediile. Poate chiar să aibă o șansă să meargă la facultate.

Buna dispoziție se scurse de pe chipul lui Burtă de Porc, privirea i se încețoșă.

— Trebuia să fi venit la mine mai întâi.

— Și tu ce ai fi făcut?

— Poate nimic, zise Burtă de Porc. Poate ceva. Dar era alegerea mea. Nu a ta. Dacă treci peste mine, arăt ca o curvă în fața băieților mei. Încă nu l-am sunat pe Cap de Dragon. Când o să o fac, o să îmi ceară să-ți frâng rotula, poate chiar să-ți tai două degete. Ce să-i zic?

Tocmai când Danny deschise gura să spună ceva, mișcarea de pe ecranul televizorului îi atrase atenția. O filmare neclară de pe o cameră de supraveghere: o celulă dintr-o închisoare, un polițist într-o parte, o femeie stând pe patul din partea cealaltă. Apoi femeia se aruncă asupra polițistului, doborându-l, zgâriindu-l și izbindu-l cu pumnii.

— Fă-l să se răzgândească, zise Danny, aducându-și din nou atenția pe Burtă de Porc. Spune-i că Johnny Woo e prea moale pentru genul ăsta de viață, ar fi cauzat mai multă bătaie de cap decât ar fi meritat, că ți-am făcut o fav…

Îl opriră două cuvinte din televizor. *Copii dispăruți,* zise știrista. Se uită din nou la ecran.

— O să încerc, spuse Burtă de Porc. Nu știu dacă o să accepte, dar o să încerc, doar că te iubesc ca pe un frate. Dar dacă mai faci așa un căcat o dată…

Pe burtiera din partea de jos a ecranului stătea scris: *Femeia a părăsit New York-ul în urmă cu câteva zile însoțită de copiii ei, dar șeriful local nu a găsit niciun copil în mașină când a oprit-o pentru o infracțiune minoră în trafic.*

Din nou, aceeași imagine: femeia aruncându-se asupra polițistului.

Înapoi la moderatoare, o expresie serioasă pe chip:

— Poliția statală și agenți FBI se îndreaptă spre micul oraș Silver Water, Arizona, pentru a interoga femeia încă neidentificată în legătură cu copiii ei. Vom reveni la acest caz când vom primi mai multe informații.

Burtă de Porc spusese ceva, dar Danny nu-l mai asculta. Privirea îi rămase lipită de televizor, deși prezentatoarea trecuse deja la știrea următoare. O femeie călătorind singură cu copiii ei, apoi e oprită de un polițist, iar copiii dispar.

Un fior trecu peste pielea lui Danny. Inima îi goni în piept, plămânii muncindu-i de zor.

Nu, își spuse, dând din cap. *Te-ai mai înșelat până acum. Probabil te înșeli și de data asta.*

Burtă de Porc îl prinse de braț.

— Ce-i cu tine, omule?

Danny întoarse violent capul spre Burtă de Porc și se holbă la el, în timp ce mintea i se năruia.

— Căcat, omule, mă bagi în sperieți.

Danny coborî de pe scaun.

— Tre’ să plec. Suntem ok?

Burtă de Porc dădu din umeri.

— Mda, suntem ok.

— Mulțumesc, spuse Danny, așezându-și o mână pe umărul lui Burtă de Porc, strângând.

Apoi ieși din bar fără a privi în urmă. Telefonul îl avea în mână încă înainte ca tălpile-i să atingă trotuarul, degetul mare alegând litere, căutând mai multe despre acea femeie din Arizona și copiii ei dispăruți.

Ecranul se umplu cu o listă a rezultatelor căutării, iar Danny se întrebă dacă femeia avea un soț. Un soț a cărui lume se năruia acum, așa cum și a lui se năruise cu cinci ani în urmă.

CAPITOLUL 9

Sean stătea pe podea, cu spatele la perete, cu genunchii la bărbie. O pătură era înfășurată strâns în jurul umerilor. Louise era întinsă pe saltea în mijlocul camerei, cu pleoapele ridicându-se și lăsându-se într-un ritm adormit; ambalajul unei bomboane încă îi era în pumn. Ajutorul de șerif le lăsase o pungă de batoane de ciocolată, câteva pungi de chipsuri și un bax de apă. Le-a promis că se va întoarce mai târziu cu niște sandvișuri, dar Sean nu o credea.

Era frig în beci, iar aerul se simțea umed în plămâni. Un miros de mucegai și mușchi și frunze putrezite. Atât pereții, cât și podeaua erau întărite cu scânduri de lemn, pământul compact vizibil prin spărturi. Sean se întreba cum de nu se prăbușea peste ei, să-l îngroape de viu alături de sora sa.

Atât cât reușise să vadă când se apropiară de luminiș, cabana păruse veche. Collins i-a lăsat să iasă din dubă și i-a condus pe o cărare adânc în pădure, obligându-i să mărșăluiască printre copaci. I-a părut bine de plimbare după tot timpul petrecut în dubă, dar Louise s-a văitat tot drumul, tușind în mers. Își udase pantalonii și acum se plângea că blugii îi erau reci și lipicioși. Sean abia a izbutit să se abțină în întunericul dubei.

Cu cât înaintau mai mult, cu atât mai tare se răcea aerul în jurul lor. Umbra împiedicase ca duba să devină un cuptor, dar mașina se încălzise pe drum, îngroșând și îngreunând aerul din ea. Sean simțise urcușurile și coborâșurile drumului, mai mult în sus, decât în jos, și după un timp a început să simtă presiunea crescându-i în ureche, ca într-un avion. Mergeau undeva mai în sus, poate în munții ce bântuiseră orizontul și pe care îi văzuseră din mașina mamei prin Arizona. Nu știa multă geografie, dar o amintire vagă îi spunea că deșertul Arizonei făcea loc pădurilor la nordul ei, ridicându-se la mii de metri deasupra nivelului apei. Asta ar fi explicat scăderea temperaturii, el și Louise fiind când cuprinși când de transpirație, când de tremurat de frig.

Louise a plâns tare când a făcut pe ea, lacrimi disperate, rușinoase, punctate de tusea și râcâiala pieptului, și nu s-a oprit nici chiar când Sean i-a zis că era în regulă, că nu avea să zică nimănui. Acum se simțea prost că se ferise de pata umedă de pe placajul dubei, când ar fi trebuit să-și țină sora în brațe. Oricât de rușinată ar fi fost Louise că nu se putuse abține, el era și mai rușinat pentru că nu o consolase.

Sean își amintea foarte clar sentimentul ce-l cuprinsese când duba pornise la drum, zdruncinăturile și răpăiturile când

traversă terenul aspru. Nu după mult timp, zgomotul crengilor de afară, zgâriind și agățându-se. Ce fel de copaci creșteau în Arizona? Teren înalt, vreme mai răcoroasă. Sean își spusese că probabil erau pini. Când duba s-a oprit și Collins a deschis portierele din spate, s-a dovedit că avusese dreptate.

Sean și Louise își feriră ochii, chiar dacă la acea oră soarele coborâse mult în spatele copacilor, transformând lumina din spatele coroanelor într-un albastru lăptos.

— Afară, zise Collins.

Sean și Louise rămaseră locului.

Collins întinse o mână.

— Haideți. O să fie bine. Nu aveți de ce să vă temeți.

Sean vru să-i spună că era o mincinoasă, dar își ținu gura.

— Am avut un accident, zise Louise. Sunt udă toată.

Collins o privi confuză pentru o clipă, apoi dădu din cap, înțelegând.

— E ok, scumpete. Am haine curate pentru tine. Vino.

Louise se târî până la marginea dubei și îi dădu voie lui Collins să o ajute să coboare. Ajutorul de șerif se întoarse spre Sean, ținând-o pe Louise de mână.

— Sean, e ok, sincer. Totul va fi bine. Trebuie doar să vii cu mine.

Sean își cântări opțiunile și înțelese că nu avea niciuna. Nu putea rămâne în dubă pentru totdeauna. Dacă o rupea la fugă, nu avea niciun dubiu că el și sora lui aveau să fie împușcați. Așa că se ridică și merse la marginea dubei. Ignoră mâna lui Collins ce se oferea să-l ajute și sări. Sub tenișii, pământul era moale, acoperit de ani întregi de ace de pin scuturate, conuri scheletice ici și colo. O prospețime a aerului după cel închis din dubă.

Se întoarse în cerc, uitându-se în jurul său. O potecă îngustă într-o pădure, doar copaci în toate direcțiile.

— Unde suntem? întrebă Louise.

Collins deschise gura să răspundă, dar Sean zise:

— În siguranță?

Ajutorul de șerif îi aruncă o privire, cremene îi scăpărară în ochi, mâna liberă pe mânerul pistolului.

— Așa e, zise. În siguranță. Hai să facem o plimbare.

O conduse pe Louise de mână, iar Sean nu avu de ales decât să le urmeze.

După un timp ce-i păru un secol, ajunseră la o cabană din lemn, cu geamurile și ușile acoperite cu scânduri, părți din acoperiș începând să se lase, neîngrijite. Collins urcă pe prispă, ocoli scândurile rupte și deschise ușa descuiată, înăuntru, beznă. Louise se opri în dreptul pragului.

— Nu vreau să intru, zise.

— E ok, nu trebuie să-ți fie frică.

Collins se uită în urmă spre Sean, din nou acea căutătură aspră în ochi, mâna întorcându-i-se pe pistol.

— Spune-i că n-are de ce să-i fie frică.

Sean păși pe prispă, luă cealaltă mână a fetei într-a sa.

— Mda, nu-i nimic de speriat aici. E doar întuneric. Sunt chiar în spatele tău.

Collins încuviință, apoi îi zise Louisei:

— Ai auzit? Fratelui tău nu îi este frică. Vino.

O lumină slabă se furișă în cabană, suficientă pentru a ilumina vechea mobilă adunată într-o parte și trapa din mijlocul podelei. Un metru pătrat, cu o încuietoare glisantă, un lacăt nou agățat de ea. Collins eliberă mâna Louisei, se ghemui și desfăcu lacătul. Duse mâna la încuietoare și se uită în sus spre Sean.

— O să fii un băiat bun, așa-i? O să mă ajuți. Pentru că, dacă nu o faci, dacă lucrurile merg prost…

Lăsă gândul să atârne în aerul dintre ei.

— Da, doamnă, spuse Sean.

— Bun, zise ea și deschise încuietoarea, mârâi când ridică trapa.

Două lanțuri întinse opriră trapa să nu se trântească la loc în podea, ținând-o în unghi drept deasupra deschizăturii. Louise se opri, plantându-și ferm picioarele în scândurile de lemn.

— E prea întuneric, zise.

Collins o trase mai aproape de ea.

— E o lumină. O să o aprind. E și o baterie mare ca să o țină aprinsă. Poți să o lași aprinsă tot timpul, dacă vrei.

— Nu, vreau la mami.

Louise încercă să-și smulgă mâna, dar Collins nu-i dădu drumul.

— Sean, spune-i.

El se uită la degetele lui Collins încolăcindu-se în jurul tocului pistolului, văzu asprimea expresiei și frica teribilă din ochi. Ca și cum toate aceasta s-ar fi putut sfârși rău de tot. Chiar dacă lucrurile erau deja rele, chiar dacă nu ar fi vrut, s-ar fi putut înrăutăți și mai mult.

— O să o vedem pe mami în curând, spuse Sean, ghidând-o pe Louise spre trapă. Promit.

Louise începu din nou să plângă și Sean fu nevoit să se lupte cu propriile lacrimi ce se zbăteau să iasă. Collins își luă lanterna din curea și lumină gura trapei, cu scări de lemn abrupte coborând în beznă. Sean îi simțea tremuratul prin degete. Își așeză un braț pe după umărul ei și Collins îi dădu drumul, permițându-i băiatului să-și conducă sora pe scări în

jos. Una câte una, încet și ușor, cu pașii ceva mai grei ai ajutorului de șerif la un metru în urma lor.

Podeaua beciului era din lemn ce scârțâia și se curba sub picioarele lor. Collins se îndreptă spre peretele opus, către o bibliotecă veche care se rezema de el. Pe ea era o lampă electrică conectată la o baterie mare, așa cum spusese. Roti întrerupătorul, iar lumina de-un galben palid spălăci încăperea. Sean văzu lucrurile lăsate acolo – o saltea, două găleți și hârtie igienică, apă, batoane de ciocolată, câteva cărți și benzi desenate – și simți atingerea unei noi groaze, mai rece și mai grea decât până atunci.

Totul fusese planificat. Lucrurile astea fuseseră acolo de săptămâni, poate chiar luni, așteptând copii ca ei.

— Mâncați ceva, zise Collins, aruncând pe saltea câteva batoane dintr-o pungă.

Luă două sticle de apă din cutie și le așeză pe podea.

— Beți.

Merse la altă pungă, scotocind prin ea. Scoase haine, pantaloni, lenjerie, verifică etichetele înainte de a le împinge înapoi. În cele din urmă găsi o pereche de blugi tociți și chiloți ce păreau a fi pe mărimea Louisei. Se întoarse către Louise.

— Hai să dezbrăcăm chestiile astea ude de pe tine.

— Nu, spuse Louise. Mami a zis să nu las pe nimeni să mă dezbrace în afară de ea și de doamna de la școală.

— Mami are dreptate, dar vezi, eu sunt o polițistă, așa că e ok. Nu poți sta în chestiile alea ude.

Din nou Collins se uită la Sean pentru ajutor, și el îi făcu semn din cap surorii sale, zise:

— E ok. Hai.

Sean se uită la Collins cum o dezbrăca pe Louise, o curăță cu un șervet ud și o îmbrăcă cu hainele curate. Ce anume voia să vadă? Nu era sigur. Știa că existau adulți răi care voiau să facă chestii copiilor, să-i atingă în moduri rele. Dacă vedea ceva greșit, atingeri nepotrivite, ce putea face? Nu avea nicio idee, dar continuă să se uite până la capăt.

Collins se ridică și zise:

— Acum mâncați ceva. Și beți niște apă. Mă întorc mai târziu cu niște sandvișuri.

Nu mai zise nimic când urcă scările și ieși prin trapă. Ușa se trânti în urma ei și Sean simți presiunea în urechi și o răcoare fără precedent. Voia atât de tare să plângă, încât îl durea în spatele ochilor, dar știa că, dacă o făcea, dacă lăsa să i se vadă groaza, mintea fragilă a Louisei avea să se crape. În schimb se așezară unul lângă celălalt pe saltea și mâncară ciocolată și chipsuri până când Louise anunță că era obosită. Se întinse, iar Sean trase o pătură peste ea și încercă să-și amintească una

dintre poveștile ei preferate, cea despre șoarecele și pădurea adâncă și întunecată și monstrul ce se dovedea a fi totuși real.

•

Orele trecură. Sean își dori să fi avut ceasul la mână, ca să poată spune cu certitudine câte. Tatăl lui îi dăruise unul de ziua lui, spunând că un bărbat trebuie să aibă un ceas bun, dar Sean nu a reușit niciodată să se obișnuiască cu senzația obiectului în jurul încheieturii. Pielea lipicioasă, cureaua ce-i juca pe încheietură, răcoarea metalului. Mereu fie prea strâmt, fie prea larg. La câteva săptămâni mai târziu a încetat să-l mai poarte și mama nu i-a zis nimic, deși fusese un ceas scump. Costase mai mult decât majoritatea ceasurilor purtate de adulți, îi zisese tatăl său, pentru că tatălui său îi păsa de aceste lucruri.

Mâna dreaptă a lui Sean se duse la încheietura stângă, cu amintirea ceasului încă pe pielea sa. Uneori își visa tatăl. Vise furioase, înspăimântătoare, din care se trezea confuz și fără suflu. Bănuia că trebuia să-l urască pe Patrick Kinney, deși asta era o emoție cam intensă pentru un bărbat pe care nu-l văzuse decât foarte rar în viață. De obicei la micul dejun, uneori cina, împărțiseră o masă, dar nu purtaseră prea multe discuții. Uneori îl mai întreba de note, prieteni, profesori. Una sau două întrebări la care Sean răspundea cu bâlbâituri și cam atât.

De obicei, când se gândea la tatăl lui, simțea un gol pe interior, de parcă nu-i fusese niciodată tată. Nu unul pe bune.

Acum nu mai conta. Ceasul se afla într-una dintre cutiile din portbagajul mamei.

Louise se văită și se foi, nici trează, nici complet adormită, și tuși puternic. Sean se opuse impulsului de a se așeza lângă ea, de a închide ochii și de a…

Asta ce a mai fost? Un bâzâit prin pereții beciului, amplificându-se.

Apoi zgomotul se opri undeva pe deasupra capetelor lor și Sean auzi un clinchet metalic. Se întrebă dacă era Collins, întorcându-se la ei, așa cum promisese.

O parte din el se aprinse în scânteia speranței că avea să vină să-i ia de acolo, să-i ducă înapoi la mama. Dar partea adultă a minții lui Sean – partea pe care mama o numea Bătrânul Înțelept – îi zicea că nu, nu aveau să plece nicăieri. Oricum, nicăieri unde să le fie bine.

Pași pe scândurile podelei de deasupra, iar Louise icni când țâșni în capul oaselor, ochi largi holbându-se la lacăt.

— E ok, zise Sean.

Sean nu se putu abține să nu tresară când încuietoarea se deschise ca focul unei puști de vânătoare pe deasupra capetelor lor. Apoi scârțâitul trapei și Collins mârâind din nou,

deschizând-o de tot. Aruncă o privire înăuntru și, satisfăcută de ce văzuse, coborî scările, în mâna dreaptă cu o pungă de hârtie maro. Nu mai era îmbrăcată în uniformă. Acum purta blugi, o jachetă și ghete de motociclist. Sean pricepu ce fusese bâzâitul de deasupra lor.

Collins se uită la el și arătă spre locul liber de pe saltea, lângă Louise. Se ridică, ținându-și pătura în jurul său, traversă podeaua și se lăsă în jos pe saltea lângă sora lui. Simți căldură acolo unde umerii li se atinseră. Collins lăsă punga de hârtie să-i cadă, îngenunche și o deschise. Mirosul întunecat al țigărilor îi întina respirația. Vârî mâna în pungă și scoase două sandvișuri.

— Unt de arahide cu gem, zise. Ok?

Un junghi de foame înăbuși precauția lui Sean și se întinse spre unul dintre sandvișuri, luând o mușcătură. Stomacul îi ghiorțăi când simți gustul dulce și sărat. Oftă de plăcere, deși n-ar fi vrut.

După ce înghiți, zise:

— Arătați obosită. Cât e ceasul?

— Sunt obosită, zise Collins, înmânându-i Louisei un sandviș. Un pic înainte de miezul nopții, cred.

Louise dădu din cap.

— Nu-mi place coaja.

Collins împinse sandvișul spre ea.

— Mâncă-l.

— Mami o taie, spuse Louise.

Collins o privi aspru, apoi oftă, aplatizând și întinzând punga de hârtie pe podea și așezând sandvișul pe ea. Își duse mâna la buzunarul de la spate și scoase ceva ce semăna cu o bară scurtă de metal. Cu mâna liberă trase de o lamă fioroasă din bară, apoi o fixă. Sean nu mai văzuse niciodată un cuțit de buzunar, dar auzise despre așa ceva și bănui că asta trebuia să fie. Collins se apucă să taie marginile sandvișului până ce separă coaja. Ridică pâinea și i-o înmână din nou Louisei.

— Acum mănâncă, zise.

Louise luă sandvișul și mușcă o dată din el, înainte de a-l împinge tot mai mult în gură, abia mestecând. Expresia de pe chipul lui Collins se înmuie și vârî briceagul la loc în buzunar.

— Știu că sunteți speriați, spuse ea. Dar nu trebuie. O să fiți bine, la fel și mama voastră. Toate se vor rezolva, poate că nu mâine, dar poimâine da, sau cel târziu răspoimâine. Și iată ce se va întâmpla: o să faceți o excursie.

— Ca o vacanță? întrebă Louise.

Collins zâmbi.

— Da, ca o vacanță.

— Încotro? întrebă Sean.

— O să locuiți cu un bărbat foarte cumsecade.

— Tatăl nostru?

Collins ezită, apoi zise:

— Un bărbat cumsecade.

— Unde? insistă Sean.

— Acasă la el. E o casă mare, o casă drăguță.

— Unde locuiește? Unde e casa?

Zâmbetul lui Collins se șterse.

— E un om cumsecade și are o casă drăguță. O să aibă multă grijă de voi.

Se aplecă și o privi pe Louise în ochi.

— Și știi ce?

Louise clipi.

— Ce?

— Mama o să fie și ea acolo.

— Cred că asta e o minciună, spuse Sean.

Collins își mută privirea pe el, iar băiatul simți nevoia să se retragă.

— Culcați-vă un pic, amândoi. Și încercați să nu vă faceți prea multe griji.

Când urcă scările care scârțâiau, Sean o luă pe Louise de mână. Trapa se închise, lemn pe lemn, încuietoarea pocni, iar lacătul zornăi. Sean se întinse pe saltea, o trase pe Louise aproape de el și se înveliră cu pătura, încercând să nu se gândească la bărbatul cumsecade și la casa drăguță a acestuia.

CAPITOLUL 10

FORUM PRIVAT 447356/34
Administrator: RR, Membri: DG, AD, FC, MR, JS
Titlu: Weekendul acesta; Inițiator: RR

De la: RR, miercuri, 8:23 p.m.

Domnilor, presupun că ați primit cu toții mesajul meu. Un potențial vânzător a luat legătura cu noi. Ținând cont de fotografii, bunurile sunt excelente. Mici vătămări, dar nimic care să ne îngrijoreze. Verificările inițiale sunt mulțumitoare, vânzătorul pare autentic. Desigur, voi continua verificările, dar, deocamdată, sunt mulțumit.

Deoarece bunurile sunt în condiție bună și vin la pereche, sugerez să oferim 3m dolari (trei milioane), ceea ce înseamnă o contribuție de 500K dolari de persoană. Mă voi aștepta să primesc contribuțiile dvs. prin transfer bancar până vineri cel târziu, presupunând că suntem cu toții încă solvabili? LOL. Dacă bunurile nu mai suportă alte pagube între timp, voi oferi și un bonus de 250K dolari, dar voi acoperi asta din propriul buzunar.

Veți observa o schimbare în lista membrilor. Ca urmare a comportamentului său din timpul celei mai recente ședințe, CY un ni se va mai alătura în viitor. M-a asigurat de discreție și l-am asigurat de consecințe în cazul în care discreția sa cedează. Dar, pe o notă ceva mai optimistă, dați-mi voie să vă prezint pe JS, pentru care a garantat DG. Am făcut personal verificări în trecutul și profilul lui JS și nu am identificat vreun motiv de îngrijorare, așa că vă rog să îl primiți cum se cuvine în micul nostru grup. Dacă toate decurg cum trebuie, veți avea ocazia de a-l întâlni în persoană chiar sâmbătă seara.

Dacă tot veni vorba despre asta, următoarea întâlnire se va desfășura în locul obișnuit. Șoferul meu vă va lua de la aeroport; ca de obicei, vă rog să nu veniți însoțiți de secretari sau asistenți. Știu că aveți încredere în ei, dar, cu cât sunt mai puțini cei care știu, cu atât este mai sigur pentru noi toți. Vă rog să confirmați prezența dvs. Și să-mi comunicați orele de sosire, dar încercați să fie între 4 p.m. și 6 p.m.

Până atunci aveți grijă de dvs. Și postați aici dacă aveți întrebări.

De la: DG, miercuri, 8:36 p.m.

Mulțumim, RR, voi veni cu siguranță și îți voi trimite orele de sosire ASAP. Și, vă rog, să-l primim cu toții cum se cuvine

pe JS în grupul nostru. E un vechi prieten din facultate și un băiat bun.

De la: JS, miercuri, 8:41 p.m.
Mesaj șters de administratorul forumului.

De la: RR, miercuri, 8:47 p.m.
JS, înțeleg că ești nou în grup, dar te rog să dai dovadă de mai mult tact. Da, acesta este un forum privat, dar tot este nevoie de discreție. Întâlnirile noastre sunt, bineînțeles, amuzante, dar asta rămâne totuși o afacere serioasă, cu consecințe serioase pentru noi toți, în cazul în care ceva dă greș.

De la: JS, miercuri, 8:54 p.m.
Domnilor, vă rog să acceptați sincerele mele scuze pentru comportamentul meu de mai înainte – nu a fost o introducere prea reușită! Ce am vrut să zic a fost, pur și simplu, mulțumesc mult tuturor că m-ați primit în grup, în special lui DG, care a garantat pentru mine. Ne vedem sâmbătă – zborul meu e deja rezervat, voi ajunge la 4:55 p.m.

De la: AD, miercuri, 9:06 p.m.
Contați pe mine. Revin cu ora.

De la: MR, miercuri, 9:15 p.m.
Și eu – și mulțumesc, RR, pentru că te oferi să acoperi bonusul. Foarte generos din partea ta. Aterizez sâmbătă la 5:40 p.m. Se bagă cineva la un biliard scurt duminică dimineața?

De la: FC, miercuri, 9:47 p.m.
Scuze că v-am făcut să așteptați un răspuns din partea mea. Am un angajament pentru sâmbătă după-masă și încerc să văd dacă pot scăpa la timp pentru a ajunge. Sper să pot, dar dau de veste până mâine dimineață.

De la: RR, miercuri, 10:12 p.m.
Mulțumesc pentru răspunsurile rapide. FC, m-am uitat ceva mai atent la fotografie – chiar nu vrei să ratezi așa ceva. Eliberează-ți calendarul și vino aici, prietene, nu o să îți pară rău – nu vei regreta. Sunt frumoși. Chiar sunt.

CAPITOLUL 11

Audra plutea prin vise, pe valuri moi, bolnăvicioase. De fiecare dată când întunericul punea stăpânire pe ea, un vis zimțat o smulgea din miezul lui. Din nou și din nou, tresări din somn pe salteaua subțire a patului, îngrozită, dezorientată, durerea agățându-i-se de umeri și încheieturi. Noaptea își lungi orele până când Audra pierdu cu totul noțiunea timpului. Când lumina zorilor se furișă prin luminatorul de deasupra holului, liniștea locului deveni atât de grea, încât Audra își spunea că ar putea fi zdrobită sub ea.

La un moment dat, în cele mai întunecate ore ale nopții, s-a trezit din somnul ei superficial ca să-l vadă pe Whiteside privind-o din spatele gratiilor. Ea rămase acolo încremenită, înghețată, temându-se să se miște ca nu cumva să se năpustească din nou asupra ei. Un minut sau două mai târziu, tăcând, șeriful se întoarse și părăsi încăperea.

La început, Whiteside i-a amintit Audrei de tatăl ei, dar acum o făcea să se gândească la soțul ei. Își amintea nopțile în care se trezea și-l vedea pe Patrick stând în capătul opus al camerei, privind-o. O singură dată a făcut greșeala de a-l întreba ce făcea acolo; bărbatul a traversat camera într-un timp atât de scurt, încât Audra abia a izbutit să smulgă o gură de aer, a prins-o de păr și a tras-o din pat. Stând pe covor, cu Patrick aplecat peste ea, i-a zis că era apartamentul lui, dormitorul lui și că nu trebuia să-i explice ei nimic.

S-au întâlnit cu zece ani în urmă. Audra Ronan lucra la galeria de pe East 19th Street – care mai era numită și *Block Beautiful* după îngrămădeala de case ghemuite acolo – deja de șase luni, folosindu-și serile pentru a picta. Jobul îi făcea plăcere, mergea mereu la prânz până la Union Square pentru a mânca ce-și permisese să-și împacheteze. Salariul era oribil, dar ocazionalele comisioane de vânzări o ajutau să se descurce. Uneori chiar să-și permită să meargă la marele Barnes & Noble din partea de nord a pieței, sau la librăria Strand din sud, de pe Broadway, pentru a-și face un moft de la raionul de albume de artă. În tot timpul acela, obișnuia să cultive contacte cu agenții artiștilor ale căror opere de artă îi treceau prin mână la galerie. Câțiva dintre ei i-au văzut picturile, i-au spus să-și amintească de ei când o să fie pregătită să vândă.

Dar cumva nu a reușit niciodată să fie pregătită. Fiecare lucrare începea cu speranța că, poate, de data asta, viziunea din mintea ei avea să-și facă loc pe pânză neîntinată, dar niciodată nu a fost așa. Mel, prietena ei, i-a zis că era prea perfecționistă,

că era un caz clasic de Dunning-Kruger: cei cu cel mai mult talent nu-l recunosc în munca lor, iar cei cu cel mai puțin nu văd cât de puțin înzestrați sunt. Audra și-a pierdut o jumătate de oră de viață citind articole despre studiile Dunning-Kruger, despre sindromul impostorului, încercând să se convingă că era în stare de așa ceva. Într-unul dintre articole a dat peste un citat din *Cum vă place* de Shakespeare:

The Foole doth thinke he is wise, but the wise man knowes himselfe to be a Foole.[11]

Îl printă în litere mari și îl lipi pe peretele micii sale garsoniere.

Audra a încercat cocaina pentru că auzise că întărea siguranța de sine. Fumase iarbă la facultate, ca toți, de altfel, și și-a imaginat cocaina ca fiind ceva nu foarte diferit de iarbă. Dar a descoperit că îi făcea greață, pârâitul din creier prea de nesuportat, așa că s-a lăsat de ea pe cât de repede se și apucase. Mai obișnuia să fumeze ocazionalul joint, dar rar. Uneori o relaxa, dar alteori o agita și o făcea să tremure.

În schimb, bea.

Începuse în timpul facultății, toate acele petreceri, și mereu păruse a fi ultima în picioare. Duce la băutură, ziceau. După facultate s-a mai lăsat un pic, păstrând alcoolul pentru sfârșitul de săptămână. Dar, odată cu trecerea timpului și cu tot mai multe pânze ratate adunându-se în colțul atelierului său, a început să bea din ce în ce mai mult. În curând avea să bea în fiecare noapte.

Dar îl ținuse sub control. Cel puțin, așa își spunea.

— Trimite câteva lucrări agentului, Mel tot insista, vezi ce zice. Ce se poate întâmpla?

Refuzul se putea întâmpla. Agentul ar fi putut să-i spună că opera ei era bună, dar nu destul de bună. Și știa că, dacă s-ar întâmpla așa ceva, bruma de încredere pe care o mai avea s-ar fi dus și ea. Așa că a lucrat mai departe la tabloul perfect, dar care n-a mai sosit niciodată.

Patrick Kinney venise la avanpremiera unei noi expoziții. Audra tocmai lipea un abțibild roșu pe o pânză imensă pe care cineva plătise douăzeci și cinci de mii de dolari, când o voce blândă se auzi peste umărul ei.

— Mă scuzați, domnișoară, lucrarea aceasta e vândută?

S-a întors și a văzut un bărbat înalt și slab, poate cu zece ani mai în vârstă decât ea, într-un costum atât de bine croit, încât părea a face parte din el. Când i-a zâmbit și a zis – Domnișoară? –, Audra și-a dat seama că rămăsese nemișcată, înghețată pentru câteva clipe.

— Îmi cer scuze, a zis ea, simțind zăpușeala de pe gât și obraji. Da, s-a vândut acum câteva minute.

— Păcat, a zis el. Îmi place.

Audra și-a dres glasul și a zis:

— Poate vă pot arăta altceva?

— Poate, a zis el, și a izbit-o felul în care o privea în ochi, totala sa siguranță, și, chiar dacă și-a dat sau nu seama de atunci, din acel moment i-a aparținut.

Audra a trebuit să se forțeze să privească în altă parte.

— Vă gândiți la o investiție, ori vreți ceva pentru peretele dumneavoastră?

— Ambele, a zis el. M-am mutat în noul apartament acum șase luni și încă nu am nici măcar un singur lucru la care să mă uit, în afară de TV și fereastră.

Avea o locuință în East Village, plină de pereți goi, a explicat cât timp s-au plimbat prin galerie. Patrick a cumpărat în acea seară două lucrări, cu o sumă totală de patruzeci și două de mii de dolari. A plecat cu o chitanță și cu numărul ei de telefon.

La prima lor întâlnire, Audra s-a îmbătat. A băut o jumătate de sticlă de Sauvignon Blanc încă dinainte de a pleca de acasă pentru a-l întâlni. Pentru emoții, și-a spus. La un moment dat, în timpul serii, a trebuit să se scuze pentru a merge în baia restaurantului să vomite. A doua zi, de dimineață, s-a trezit în patul ei cu o mahmureală bubuitoare și cuprinsă de o rușine uleioasă, bolnăvicioasă.

Asta e, și-a zis. Am dat-o în bară. Apoi s-a mirat când Patrick a sunat-o în aceeași după-masă pentru a o întreba când putea să o mai vadă.

Patru luni mai târziu, a cerut-o de soție și ea a acceptat, știind chiar din clipa în care s-au îmbrățișat că era o nebunie. Avea să zărească primele semne ale naturii sale reale o săptămână mai târziu, când Patrick a pus la cale o întâlnire cu părinții săi în apartamentul lor din Upper West Side.

Patrick a venit în acea seară la garsoniera ei, a intrat cu cheia pe care i-o oferise Audra. Ea era în spatele paravanului ce separa patul de restul garsonierei, hainele sale atârnate de bare sau împăturite în coșuri împletite. Nu avea bani pentru mobilă adevărată. Toată după-amiaza o încercaseră nervii în așteptarea cinei. Aveau să fie de acord ai lui cu ea? Totuși, erau o familie veche, înstărită, în timp ce mama Audrei se trăgea din sălbăticiunile Pennsylvaniei, tatăl ei din Ohio, niciunul dintre ei cu o diplomă de facultate. Părinții lui Patrick aveau să miroasă sărăcia de pe ea și să-și tragă fiul deoparte, să-i spună că sigur putea mai bine de atât.

Și-a ales hainele cu grijă. Având doar trei rochii bune, patru perechi decente de pantofi și doar un pumn de bijuterii, nu prea avusese de unde alege, dar totuși oferise mare atenție selecției.

Audra tremura când a ieșit de după paravan, făcând tot posibilul să se miște cu eleganța ce-i păruse mereu că o ocolise.

Patrick a rămas nemișcat în mijlocul camerei, holbându-se, cu chipul fără expresie.

Când a simțit că nu mai rezista așteptării, Audra a întrebat:

— Deci? Primesc notă de trecere?

Încă o pauză și Patrick a zis:

— Nu.

Audra a simțit ceva frângându-se în ea.

— Mai ai altceva? a întrebat-o, flexându-și palmele, trăsăturile asprindu-se.

— Îmi place asta, a zis ea. Îmi place culoarea, se potrivește, și…

— Audra, știi cât de importantă e seara asta pentru mine, a zis el, frecându-și pleoapele cu buricele degetelor. Acum, ce alte haine mai ai?

Audra era pe punctul de a se certa cu el, dar ceva din glasul lui a făcut-o să se răzgândească.

— Vino să te uiți, a zis ea.

Patrick a urmat-o în zona de dormit, pe partea cealaltă a paravanului, și la cele două rochii aflate încă pe cuier. Ea le-a ridicat și le-a așezat pe rând pe corp.

— Pe astea le-am mai văzut, a zis el. Le porți mereu.

— Îmi pare rău, a spus Audra. Nu am bani de cheltuit pe haine. Fac ce pot din ce am.

Patrick s-a uitat la ceas, de data asta un Breitling butucănos, și a zis:

— Nu mai e timp să cumpărăm altceva. Iisuse, Audra, știai cât de mult mi-am dorit să-i impresionez. Și acum trebuie să te iau arătând așa.

— Îmi pare rău, a zis ea, abținându-se să nu plângă. Putem anula, zi-le că sunt bolnavă.

— Nu fi fraieră, a zise el și dinții ei i-au clănțănit surd când și-a închis gura. Vino, o să întârziem.

A oprit un taxi și nu au schimbat nicio vorbă până în Manhattan. Ea s-a oprit pe trotuar până a plătit el taxiul, cu fața spre capătul străzii, privind copacii din Central Park unduindu-se în briza serii. Patrick a luat-o de braț și a condus-o către treptele de piatră ale clădirii în care locuiau părinții săi.

Urcând cu liftul spre apartament, el s-a aplecat și i-a șoptit:

— Să nu bei prea mult. Nu mă face de râs.

În cele din urmă, seara nu a fost cu totul neplăcută. Patrick și-a dat drumul șarmului său, așa cum făcea întotdeauna, iar mama lui a sufocat-o pe Audra, spunându-i cât de frumoasă era și, nu-i așa?, ce bine se îmbrăca. Și inelul – pur și simplu superb, de unde e? Cât a costat? Ah, și tu ești irlandeză? De unde sunt ai tăi?

Audra a reușit să tragă de un singur pahar de vin toată noaptea, abia ce și-a udat buzele cu el, în timp ce Patrick și mama lui au dat gata două sticle împreună.

Tatăl lui Patrick – Patrick senior – nu a băut decât apă, abia dacă a scos câteva cuvinte toată seara, oferind doar pe alocuri câteva comentarii fără rost. În schimb, conversația a fost condusă de mama lui, Margaret, printre ocazionalele răstiri la servitori. Și cum o privea Patrick pe mama lui… Pentru o clipă, Audra și-a dorit să fie și ea privită la fel de Patrick, dar ideea o tulburase prea tare pentru a zăbovi prea mult asupra ei.

După cină, Patrick a condus-o pe Audra înapoi la apartamentul său – niciodată nu a petrecut noaptea la ea în garsonieră – și a dus-o direct în dormitor. A luat-o cu o asemenea forță, încât a fost nevoită să-și muște nodurile degetelor pentru a-și înăbuși un țipăt. Când a terminat, transpirat și fără suflare, s-a rostogolit de pe ea și a luat-o de mână:

— Te-ai descurcat bine azi, a zis Patrick. Mulțumesc.

În timp ce el dormea, Audra a decis să anuleze logodna. Să plece, pur și simplu. Disprețuia bobul tare de neîncredere în sine pe care Patrick îl descoperise în miezul ei și pe care îl lucra cu atâta măiestrie. O viață plină de așa ceva? Nu, mulțumesc.

A petrecut următoarele două săptămâni încercând să găsească o modalitate de a anula logodna, momentul potrivit, locul potrivit. Dar în tot acel timp Patrick a fost atât de șarmant și de drăguț, încât gândurile despărțirii au alunecat în adâncurile minții. Apoi și-a dat seama că i-a întârziat și nu s-a mai gândit deloc la plecare.

Între acele zile și acestea de acum se scurseseră aproape doisprezece ani, patul ei dintr-o garsonieră din Brooklyn dispărut, în locul lui un pat dintr-o celulă din Arizona.

Se întrebă: oare era mâna lui Patrick în toate astea? Se putea?

Audra bănui că șeriful Whiteside trebuia să fi fost acolo pe toată perioada nopții, stând cu ochii pe ea. Camera de supraveghere din colțul de sus a rămas în tot timpul acela îndreptată spre ea, luminița roșie țintuind-o. Îi întorsese spatele, dar o simțea arzând-o ca un laser între omoplați.

Acum, în timp ce umbrele celulei se ascuțeau, Audra era întinsă pe spate, privind camera de supraveghere.

Apoi lumina se stinse.

Audra rămase nemișcată pentru câteva clipe, așteptând să se reaprindă. Când nu se întâmplă, Audra se ridică, ignorând fiorii proaspeți de durere când tălpile îi atinseră podeaua. Undeva în miezul ei sună alarma, spunându-i că era de rău, că așa ceva nu era în regulă. Camera nu ar fi trebuit să fie stinsă. De ce să…

Înainte de a putea termina întrebarea, ușa biroului se deschise și Whiteside intră, urmat de Collins. Mâinile Audrei strânseră marginea patului, inima grăbindu-și galopul. Whiteside merse în dreptul ușii celulei, o descuie, o culisă.

— Ce e? întrebă Audra, vocea ascuțindu-i-se de teamă.

Whiteside se dădu la o parte pentru a o lăsa pe Collins să intre, apoi o urmă.

— Ce vreți?

Niciunul dintre polițiști nu vorbi în timp ce se apropiară de ea. Audra ridică mâinile în reflex, ca un gest de supunere.

— Vă rog, ce ați…

Dintr-o singură mișcare, Collins o prinse pe Audra de braț și o izbi de podeaua celulei. Audra se împrăștie pe jos, plină de usturime în palme și coate. Își duse mâinile la cap, pregătită pentru o lovitură din partea unuia dintre ei.

— Ce…

Collins o prinse pe Audra de gulerul tricoului și o ridică în genunchi. Audra se uită în sus la chipul gol al lui Whiteside, deschise gura pentru a vorbi din nou, pentru a implora, dar Collins o luă de ceafă, îi împinse capul în jos, astfel încât nu izbuti să-l mai vadă pe șerif decât de la mijloc.

Destul pentru a îl vedea scoțând un revolver din spate.

— Oh, Doamne, nu.

Șeriful îi apăsă țeava pe creștet.

— Oh, Doamne, vă rog, nu.

Vezica Audrei o înțepa.

— Vă rog, nu, vă rog, nu, vă rog, nu…

Armă pistolul, sunetul metalic ricoșând între pereți și gratii. Collins îi strânse gâtul și mai tare.

Audra ridică mâinile ca pentru a se ruga.

— O, Iisuse, te rog, nu, să…

Un singur, dur, *SNAP*! când Whiteside apăsă pe trăgaci. Un butuc gol.

Audra țipă, cu un vaiet lung, gutural. Collins îi dădu drumul.

Whiteside duse pistolul la loc la spate.

În timp ce plecară, Audra se prăbuși pe ciment. Se ghemui în ea, cu genunchii la piept și mâinile prinse deasupra capului.

În lumina slabă a dimineții, deși nu era credincioasă, se rugă.

CAPITOLUL 12

Șeriful Ronald Whiteside o urmă pe Collins prin ușa laterală până la rampa pentru scaunul cu rotile. Soarele atârna jos pe cer, promițând zăpușeala ce avea să vină, reflectându-se în barele mașinilor de poliție parcate. Collins scoase un pachet de țigări și o brichetă din buzunarul de la piept. Își aprinse o țigară, trase adânc și vârî pachetul la loc în timp ce suflă un nor de fum albastru ce rămase în aer, cu nicio urmă de briză pentru a-l împrăștia.

— Vrei să mai rămân pe aici? întrebă.

— Nu, răspunse el. Du-te și verifică-i pe ceilalți doi. Asigură-te că sunt ok. O să zic că ești în patrulă.

Collins trase din nou un fum.

— Băiatul ne-ar putea face probleme.

— Nu și dacă te ocupi de asta cum trebuie. Dă-mi și mie una.

Collins se holbă la mâna lui întinsă.

— Nu fumezi.

— Mă gândesc să mă apuc.

Pocni din degete.

— Hai, dă-mi una.

Ea scoase din nou pachetul din buzunar și i-l înmână cu tot cu brichetă. El scoase o țigară, o prinse între buze și aprinse bricheta. Plămânii i se umplură de fum, și nu se putu abține să nu-l tușească. Îi dădu pachetul înapoi, cu ochii umezi. Fumase ultima țigară în urmă cu douăzeci de ani. Savura pârâitul nicotinei prin creier. Încă un fum, pe care de data asta îl păstră în plămâni.

— Nu e prea târziu, spuse Collins.

Whiteside dădu din cap:

— Nu.

— Îi dăm copiii înapoi, o facem să promită să nu spună ce am făcut și putem să uităm de toată…

— La naiba, taci! zise, regretând îndată furia din glas. Suntem în asta, acum, și o s-o ducem până la capăt. Ți-am oferit șansa să te retragi ieri, când te-am căutat prin stație. Îți amintești ce am stabilit.

Să-l cheme pe Emmet, remorcherul. Vorbiseră despre asta timp de luni întregi. Dacă și când avea să găsească copiii potriviți în situația potrivită, avea să o sune prin stație și să-i zică să-l cheme pe Emmet cu remorcherul lui. Dacă ar fi vrut să se retragă, tot ce ar fi trebuit să zică fusese că Emmet era de negăsit.

— Știu, dar…

— Dar ce?

Ea scutură din cap.

— Nu m-am gândit niciodată că o vom face pe bune. Una era să vorbim despre asta. Chiar și ieri, când ai sunat. Nu se simțea ca ceva real. Dar aseară, când m-am dus să le duc mâncare… Mi-am zis, Cristoase, e pe bune. Și nu știu dacă sunt suficient de puternică pentru asta.

— Faptul e consumat, zise Whiteside. Dacă o lăsăm baltă acum, mai bine ne-am preda direct la FBI.

Collins tăcu, privind în sus spre dealuri, scuturând cenușă din vârful țigării. Arsese deja până la jumătatea filtrului până ce vorbi din nou:

— Trebuia să o fi omorât.

— *Eu*? Nu tu?

— Bine, *noi* ar fi trebuit să o fi omorât. Acolo, pe stradă. Să o fi îngropat undeva și să facem să-i dispară mașina.

— Nu așa vrea cumpărătorul să procedăm, zise Whiteside. Vrea să facem în așa fel încât căutarea să ducă înapoi la părinte. Altfel se inițiază o căutare de cadavre. În așa fel, există cineva pe care se poate da vina. Tot ce trebuie să facem e să continuăm să o speriem, să vedem dacă putem să o împingem spre o criză de nervi. Cu puțin noroc, o să ne facă ea treaba noastră.

— Chiar și așa, zise Collins, ar fi mai simplu dacă ar fi moartă.

Whiteside își scoase revolverul din centură și îl înmâna lui Collins, cu mânerul spre ea.

— Bine, atunci. În sertarul meu e o cutie de gloanțe de .38. Du-te și încarcă arma, intră în celulă și împușc-o în cap. Sau, și mai bine, du-o în deșert și fă-o acolo.

Ea se uită la el.

El împinse pistolul în mâna ei.

— Hai. Du-te și fă-o.

Collins aruncă țigara și o strivi cu călcâiul. Îi aruncă lui Whiteside o ultimă privire aspră, înainte de a coborî rampa și de a se îndrepta spre mașina ei. Când ieși din parcare, motorul pocni turat. Whiteside vârî pistolul la spate. Încă un fum din țigară, căldura intensă devenind mai plăcută cu fiecare inhalație.

Sigur, avea dreptate Collins. Cel mai simplu ar fi fost să o ducă pe Kinney cât mai departe în sălbăticie, să-i înfigă un glonț în cap și să lase corbii și coioții să se ocupe de ea. Dar ăsta nu era genul cumpărătorului lor. Și mai era un detaliu pe care nu i-l spusese lui Collins. Auzise că acestui cumpărător – Bogatul, îi mai spuneau unii – îi plăcea să urmărească desfășurarea evenimentelor la știri. Savura suferința celorlalți.

Whiteside se întrebă dacă se mai auzise ceva.

Termină țigara, sufocă mucul sub gheată și merse la portiera mașinii de poliție. Deschise compartimentul din bord, vârî mâna adânc și în sus și găsi săculețul lipit în adâncul bordului. Scoase telefonul ieftin și îl deschise. După ce se aprinse, porni o fereastră de internet privată pentru a evita ca vreun cookie sau istoricul să fie înregistrate. Navigă pe un server proxy, apoi tastă din memorie adresa forumului, o înșiruire obscură de numere și litere. Ecranul de logare apăru și își introduse datele.

Un mesaj privat nou. Apăsă pe link.

De la*: *RedHelper
Subiect*: *Re*: *Obiecte de vânzare
***Mesaj*:**

Dragă domnule,

Vă mulțumesc pentru ofertă. Am făcut verificări și credem că bunurile oferite sunt autentice și sigure. Oferta noastră este de trei milioane de dolari (*$3.000.000*). *Vă rog să țineți cont că ambele obiecte au urme de vătămare minoră. O sumă adițională de două sute cincizeci de mii de dolari* (*$250.000*) *va fi plătită, dacă nu mai apar alte pagube. Acești termeni sunt finali și de nenegociat. Sperăm să fie satisfăcători pentru dvs.*

Schimbul trebuie să aibă loc sâmbătă între 3 p.m. și 4 p.m.; alt interval de timp nu este îngăduit. Vă rog să confirmați acceptarea acestor termeni și vă vom contacta în decursul următoarelor douăzeci și patru de ore pentru a aranja transferul.

Nu este cazul să vă reamintim că orice încercare de a perturba operațiunea noastră va fi primită cu represalii rapide și aspre.

Cu stimă.

RedHelper

— Iisuse Cristoase, zise Whiteside.

Transpirația rece îl gâdila pe tot corpul. Trei milioane. Nu, trei milioane și două sute cinci zeci de mii. Membrii forumului spuseseră că aveau să plătească în plus pentru o pereche, dar nu se așteptase la atât de mult.

În urmă cu un an, șeriful Ronald Whiteside a ucis un bărbat pentru cincisprezece mii de dolari și suma îi păruse o avere, până când i-a ras. Același forum i-a adus acel contract. Un colț întunecat al internetului, în subterane, unde perverșii, pedofilii, amatorii de filme snuff, tot jegul omenesc se întâlnește pentru a face comerț cu plăceri sordide. Dark Web îi ziceau. Un nume

cam fițos pentru un loc unde, indiferent cât de rău ești, găsești mereu pe cineva mai rău decât tine.

În acel loc, în colțul său ferit, se găsea un forum, un spațiu de mesagerie. Un loc pentru polițiști și membri ai armatei care puteau oferi diferite servicii. Dacă aveai nevoie de ceva ce numai un om conectat putea face, dădeai de veste pe forumul acela. Whiteside fusese introdus pe forum de un vechi prieten din armată. După săptămâni de verificări l-au lăsat să acceseze nivelurile superioare ale forumului. După alte șase luni i-au permis să intre în miezul adânc. Locul în care se puteau face banii adevărați.

Tipul asasinat fusese un dealer minor din Phoenix. Whiteside nu a știut niciodată motivul, probabil o datorie neplătită, sau poate că tipul era pe punctul de a deveni informator. Nu îi păsa cu adevărat. Pur și simplu a acceptat jobul și s-a apucat de treabă. După câteva zile de urmărit și furișat, i-a găurit capul dealerului în fața unei taverne jegoase din Tolleson. A dispărut pe o motocicletă pe care o luase de la fier vechi, cu casca acoperindu-i fața, dar nu era ca și cum cineva din afara barului acela ar fi suflat vreo vorbă poliției. A doua zi, de dimineață, banii i-au apărut în contul său offshore.

Simplu.

Apoi un alt nivel al forumului i s-a deschis, unul despre care nu știa că exista. Un miez al miezului. Iar acolo se discutau sumele adevărate. Sute de mii, nu zeci de mii. Și acolo era un mesaj cu o cerere simplă. Un cumpărător dispus să plătească și șapte cifre pentru un articol anume. O serie de instrucțiuni, metode, cerințe. O adresă de email, în cazul în care se găsea cineva capabil de a se ocupa de cerere.

Acum, cu mâinile tremurându-i, Whiteside citi din nou mesajul. Apoi apăsă pe *Răspunde*:

Către*: *RedHelper
Subiect*: *Re*: *Bunuri de vânzare
***Mesaj*:**

Dragă RedHelper.
Mulțumesc pentru răspunsul prompt. Confirm că oferta este acceptabilă și aștept instrucțiuni.
Cu stimă.
AZMan

Apăsă pe *Trimite* și așteptă confirmarea expedierii mesajului. Gata.

Închise telefonul și îl puse la loc în săculețul de sub bord.

CAPITOLUL 13

Audra tăcea. Cătușele o apăsau în jurul încheieturilor, legate cu un lanț printr-un inel de metal de pe masă. Încăperea era vopsită în acel gri de câmp de luptă peste bolțari, pe podea un linoleum ciobit, alături de o fereastră mică și jegoasă ranforsată cu o plasă de sârmă. Placa din vinil a mesei se tocise pe alocuri, având PAL pe dedesubt. Toată stația se afla pe buza ruinei, de parcă oamenii de acolo s-ar fi dat de mult bătuți.

Audra știa că, probabil, o smucitură sănătoasă ar fi desprins inelul de masă. Dar apoi ce-i rămânea de făcut? Polițistul de lângă ușă ar fi trântit-o cu fața la podea în câteva clipe, asta ar fi fost tot.

Bărbatul se uita drept în față. De o oră de când Audra se afla în camera de interogatoriu, omul nu se mișcase din loc, nici măcar nu-și dresese gâtul. A încercat să vorbească cu el, întrebând de copiii ei, cerând un avocat. Nimic. Era un bărbat masiv, tot numai mușchi și pumni cărnoși. Uniforma lui avea o nuanță de bej aproape identică cu cea a șerifului; dacă nu i s-ar fi spus, Audra nu și-ar fi dat seama că era din poliția statală.

O ciocănitură la ușă și privirea Audrei țâșni spre ea. Polițistul se întoarse și o deschise câțiva centimetri. Un șir de șoapte, apoi bărbatul se dădu la o parte pentru a permite unui tânăr bine îmbrăcat să intre. Un costum conservator, o cravată seacă. Polițistul îi spusese că FBI-ul era pe drum, iar tânărul acesta trebuia să fie unul dintre agenții federali.

Căra un trepied, cu picioarele făcute mănunchi, în vârf cu un mic aparat de fotografiat. După un minut de foit și ajustat, reuși să îl instaleze în colțul încăperii, cu lentila îndreptată spre Audra. Bărbatul apăsă pe un buton, apoi pe altul, după care roti micul ecran pentru a o vedea mai bine. Dădu din cap satisfăcut și vru să plece.

— Mă scuzați, spuse Audra.

Agentul FBI o ignoră și duse mâna spre clanță.

— Domnule, vă rog.

Se opri, întorcându-se către ea.

— Vă rog, domnule, spuneți-mi ce se petrece.

Agentul îi oferi un zâmbet chinuit.

— Ne întoarcem la dumneavoastră în scurt timp, doamnă.

Când deschise ușa și trecu pragul, Audra strigă:

— Mi-ați găsit copiii? Îi căutați?

Ușa se închise. Audra își plecă capul, își duse mâinile la gură, șopti în palmă.

— Să te ia naiba.

Polițistul îi aruncă o privire.

— Poftim?

Audra se uită în ochii lui.

— Îmi caută copiii?

— Nu am de unde să știu așa ceva, doamnă.

Bărbatul își mută din nou atenția pe peretele opus.

— Când pot primi un avocat? întrebă.

Dar polițistul tăcea.

Audra expiră adânc, își întinse palmele pe masă și își forță mintea să se adune, să se calmeze. Găsi o crăpătură în vinil ce-i semăna cu un fulger negru. Se holbă la el, urmărindu-i arcuirile și brațele, se concentră pe detalii, simțind ordinea restabilindu-se pe interior.

Altă ciocănitură, de data asta mai puternică, și ușa se deschise larg, polițistul fiind nevoit să facă un pas într-o parte. Un bărbat și o femeie intrară, amândoi îmbrăcați în costume, hainele ei mai îngrijite decât ale lui. Era înaltă, cu membre lungi, piele întunecată, freza afro tunsă periuță, ochi luminoși ce sugerau profundă inteligență. Bărbatul abia se târî în spatele ei, un cuib de păr gri-blonziu pe cap, cu chipul brăzdat al unui fumător. Tuși umed o singură dată și trase de un scaun, așezându-se apoi pe el. Femeia rămase în picioare, cu un iPad, o mapă și un pix prinse la subraț.

— Doamnă Kinney, sunt agentul special Jennifer Mitchell de la Echipa de Investigație a Răpirilor de Copii, din cadrul Biroului Federal de Investigații, din Los Angeles. Pot să iau loc?

Audra încuviință din cap.

Mitchell zâmbi, mulțumi și se așeză. Bărbatul se foi și tuși din nou. Audra simți mirosul stătut de țigări în aerul de deasupra mesei.

— Domnul este detectivul Lyle Showalter de la Departamentul de Siguranță Publică Arizona, Divizia de Investigații Criminale din Phoenix. Detectivul Showalter este aici strict pentru a observa desfășurarea interogatoriului. Să explic: eu mă ocup de investigarea dispariției copiilor dumneavoastră.

Când Showalter își dădu ochii peste cap și împărtăși un rânjet cu polițistul de lângă ușă, Audra deschise gura pentru a vorbi, dar Mitchell i-o tăie cu o mișcare a mâinii.

— Înainte să începem, zise, sunt câteva lucruri de care trebuie să țineți cont. În primul rând, deși sunteți arestată pentru deținere de marijuana, interogatoriul nu este în legătură cu acest lucru. Mai departe, nu sunteți arestată în legătură cu dispariția copiilor dumneavoastră și nu aveți dreptul la un avocat pe parcursul acestui interogatoriu. Din acest motiv sunteți liberă să încheiați colaborarea când doriți. Însă insist să

vă avertizez că, dacă eșuați în a coopera pe aceste chestiuni, nu vă va fi de niciun folos. În final, vedeți acel aparat de filmat?

Audra dădu din cap că da.

— Acea cameră înregistrează interogatoriul nostru și voi pune filmarea la dispoziția oricăror investigatori sau agenții voi considera necesar pentru soluționarea acestui caz. Doamnă Kinney, ați înțeles tot ceea ce v-am spus acum?

— Da, doamnă, zise Audra, vocea ei mică și șoptită închisă până în adâncul gâtului.

Mitchell arătă spre cătușele de la mâinile Audrei.

— Domnule polițist, nu cred că sunt necesare, ce spuneți?

Bărbatul se uită la Showalter, care încuviință din cap. Plecă de lângă ușă, scoțând o cheie din buzunar și, apropiindu-se de masă, desfăcu cătușele, lăsându-le să cadă cu zgomot pe masă.

— Acestea sunt hainele pe care le purtați când ați fost arestată ieri? întrebă Mitchell, arătând cu pixul spre ea.

— Da, răspunse Audra.

Mitchell închise ochii și oftă. Îi deschise din nou și zise:

— Ar fi trebuit să le ia pentru probe. După ce terminăm aici, vă dăm altceva să vă îmbrăcați. Acum, putem începe?

— Ok, zise Audra.

Mitchell zâmbi.

— Stați comod? Ați vrea niște apă?

Audra dădu din cap că nu.

— Doamnă Kinney… Audra… pot să-ți spun Audra?

Audra dădu din cap că da.

Mitchell inspiră adânc, zâmbi și întrebă:

— Audra, ce ai făcut cu copiii tăi?

Capul Audrei deveni brusc ușor și păru a se umple de scântei. Strânse de marginea mesei pentru a se abține. Gura i se tot deschidea și închidea, fără cuvinte să iasă din ea.

— Audra, unde sunt?

Stai calmă, se gândi. *Înțelege-te cu ea. Explică-i.*

Încă strângând marginea mesei, Audra inspiră adânc și își umplu plămânii cu aer.

— Mi i-au luat.

— Cine ți i-a luat?

— Șeriful, zise Audra, glasul subțiindu-se.

Audra arătă spre perete, de parcă Whiteside ar fi fost de partea cealaltă, cu urechea lipită de bolțari.

— Și ajutorul de șerif, femeia, nu-mi amintesc numele ei.

— Te referi la șeriful Whiteside și ajutorul de șerif Collins?

— Da, Collins, ea e.

Audra își sesiză vocea sacadată și respiră din nou, încercând să se calmeze.

— În timp ce așteptam remorcherul în mașina șerifului, ajutorul de șerif Collins i-a luat pe Sean și pe Louise cu ea.

— Chiar așa?

— Da, chiar așa. Mi i-au luat.

— Înțeleg.

Mitchell îi oferi un zâmbet mic, blând.

— Problema e, Audra, că șeriful Whiteside nu-și amintește ca lucrurile să fi stat așa. Mi-a spus de dimineață că, atunci când te-a oprit, nu era niciun copil în mașină.

— Minte, zise Audra, unghiile săpând în palmă.

— Și ajutorul de șerif Collins pretinde că nu a fost nicidecum prin apropiere de autostradă când Whiteside te-a tras pe dreapta. A condus până acolo pentru a-l ajuta pe șerif cu inspecția corporală.

— Și ea minte. Nu vedeți?

— Am avut și o scurtă discuție cu un domn Emmet Calhoun cam acum treizeci de minute și mi-a confirmat că nu erau copii prin preajmă când a remorcat mașina. Pe moment i s-a părut ciudat, văzând scaunul de copil și celelalte obiecte dinăuntru. Mi-a zis că nu erai decât tu pe bancheta din spate a mașinii de poliție.

— Dar el a venit după, spuse Audra, suficient de tare pentru ca Showalter să tresară. Bineînțeles că nu i-a văzut, a ajuns acolo abia după ce mi-au luat copiii.

Mitchell își așeză palmele pe masă și își îndepărtă degetele, ca și cum ar fi netezit o foaie.

— Audra, trebuie să te calmezi. Am nevoie să te liniștești, pentru mine, ok? Nu te pot ajuta dacă nu ești calmă.

— Sunt calmă, spuse Audra, coborând vocea. Sunt calmă. Dar îmi vreau copiii înapoi. Mi i-au luat. De ce nu sunteți acolo, afară, să-i căutați?

Showalter vorbi pentru prima dată.

— Avem un elicopter în aer încă din primele ore ale zilei, survolează de aici până în jos, spre Scottsdale. Colegii mei colaborează cu poliția și departamentele șerifilor din comitatele vecine, organizând grupuri de căutare. Nu vă faceți griji, doamnă Kinney, orice ați fi făcut acelor copii, noi o să-i găsim.

Audra plesni cu palma în masă.

— Nu le-am făcut nimic. Sunt la Whiteside și Collins, pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu auziți ce zic?

Mitchell îi contră privirea pentru o clipă, înainte de a-și muta atenția pe tableta din fața ei. Tastă un cod de acces, iar ecranul se aprinse.

— Audra, trebuie să-ți arăt ceva.

Audra se lăsă pe spătar, pieptul încordându-i-se-n spaimă.

Mitchell zise:

— Agenții de pe teren din Phoenix au organizat o verificare preliminară a mașinii tale înainte de a fi predată departamentelor abilitate pentru o analiză mai detaliată. Au făcut câteva fotografii. Recunoști asta?

Deschise o imagine și întoarse iPad-ul ca Audra să o poată vedea. Un tricou în dungi. Al lui Sean. O pată roșie, maronie, pe piept.

— Stați, nu…

Mitchell trecu cu degetul peste ecran, înlocuind poza cu următoarea.

— Dar asta?

Interiorul mașinii Audrei, covorașele din spate, spătarul banchetei, portiera din spate. Mitchell indică câteva puncte în fotografie cu vârful pixului.

— Aș zice că seamănă cu pete de sânge. Ce părere ai?

Audra dădu violent din cap.

— Nu, e Sean, îi curge des sânge din nas. A pățit-o alaltăieri. A trebuit să opresc ca să-l curăț. Am șters prin mașină, dar nu am reușit prea bine, nu mai aveam timp, se întuneca.

Mitchell schimbă din nou poza.

Audra zise:

— Oh, Doamne.

— Audra, spune-mi ce vezi în fotografia asta.

— Blugii Louisei, spuse Audra și lacrimi noi o năpădiră când începu să tremure. Oh, Doamne. Și chiloțeii ei.

— Aflați pe covorașul din spate, zise Mitchell. Erau îndesate sub scaunul din față.

— Cum… cum…?

— Audra, recunoști asta?

Mitchell așeză vârful pixului pe imagine.

— Blugii par rupți, cu sânge pe ei. Nu îți poți da seama din poză, dar sunt și umezi, pare a fi urină. E ceva ce vrei să-mi zici despre asta?

Audra studie fotografia, blugii, lalele din material textil cusute pe post de buzunare.

— I-a purtat ea, zise.

— Fiica ta purta acești blugi, repetă Mitchell. Când i-a purtat?

— Când a luat-o.

— Când a luat-o cine?

— Ajutorul de șerif Collins. Când mi-a luat copiii, Louise purta blugii ăștia. Dar nu erau rupți. Nu aveau sânge pe ei.

— Atunci cum au ajuns blugii înapoi în mașină? După ce a fost remorcată? Cum au ajuns acolo?

Audra își scutura capul, lacrimi curgându-i pe obraji și picurând grași și grei pe masă.

— Nu știu, dar șeriful și ajutorul de șerif mi-au luat copiii, ei știu unde sunt. Vă rog să-i faceți să vă spună.

O idee se aprinse în mintea ei, atât de luminoasă și limpede, încât gemu. Își duse o mână la gură.

Mitchell se aplecă.

— Ce e?

— Camerele de filmat, zise Audra, simțind o furnicătură ametitoare în spatele urechilor. Mașinile de poliție, toate au camere, nu? Cum arată la TV, când opresc pe cineva în trafic, înregistrează tot, nu-i așa? Nu?

Mitchell zâmbi trist.

— Nu, Audra. În Elder County nu. Mașina ajutorului de șerif Collins are aproape cincisprezece ani vechime, nu a avut niciodată o cameră de bord, iar cea din mașina șerifului Whiteside s-a defectat acum trei ani. Nu au avut niciodată mărunțiș în buget pentru a o repara.

— Dar GPS, ceva de genul?

— Nimic de genul.

Greutatea se lăsă din nou pe umerii Audrei – frica, furia, impotența. Audra își acoperi ochii cu mâinile și Mitchell zise:

— Acum, am ascultat ce mi-ai spus despre șeriful Whiteside și despre ajutorul de șerif Collins, și, crede-mă, voi vorbi cu ei despre asta. Dar deocamdată, chiar dacă ignor cele găsite în mașină, este cuvântul tău împotriva al lor. Și am vorbit cu niște oameni astăzi. Inclusiv câțiva din restaurantul în care ai mâncat ieri dimineață. Managerul a confirmat că Sean și Louise erau cu tine. Din câte știu, e ultima persoană care v-a văzut împreună. Mi-a zis că păreai agitată.

— Sigur că eram agitată, zise Audra în palme. Încercam să scap de soțul meu.

— Am vorbit și cu el.

Mâinile Audrei căzură din dreptul feței.

— Nu. El nu. Nu-l ascultați. E un mincinos.

— Încă nu știi ce mi-a zis.

— E un mincinos nenorocit, glasul Audrei se umflă din nou. Nu-mi pasă ce a zis. El a făcut toate astea. I-a plătit pe Whiteside și Collins să-mi ia copiii.

Mitchell rămase în liniște pentru o vreme, lăsând tăcerea să înăbușe furia Audrei.

— De dimineață, așteptând să mă urc în avion pentru zborul de la LAX la Phoenix, am stat de vorbă cu Patrick Kinney. Mi-a povestit despre probleme pe care le-ați avut în trecut. Alcoolul. Cocaina.

— Cocaina a fost demult, înaintea copiilor, chiar și înaintea lui Patrick.

— Poate că da, dar nu și alcoolul. Sau medicamentele pe rețetă. Mi-a zis că aveai trei doctori care îți prescriau chestiile astea ca pe bomboane. Mi-a zis că a existat o vreme în care abia îți mai recunoșteai copiii.

Audra închise ochii și șopti:

— Naiba să-l ia. El a făcut-o. Știu că el a făcut-o.

— Domnul Kinney mi-a spus că, de când ai plecat și ai luat copiii cu tine, a tot încercat să-i recupereze.

— Uitați, vedeți? zise Audra, ignorând expresia iritată a lui Mitchell. A încercat să mi-i ia. I-a plătit pe…

— Lasă-mă să termin, Audra. Protecția Copilului din New York ți-a dat târcoale, amenințându-te că vor ceda copiii tatălui lor. Ăsta-i motivul pentru care ai fugit acum patru zile. Nu-i așa?

— Nu aveam de gând să-l las să-mi ia…

— Ce s-a întâmplat, Audra?

Mitchell se aplecă spre ea, cu antebrațele pe masă, vocea caldă și moale și joasă.

— Și eu am trei copii și un fost soț. Am noroc că o am pe mama să mă mai ajute, dar chiar și așa, nu-i ușor. E greu să crești copii. *Foarte* greu. E stresant, știi? Chiar și cu toată iubirea pe care le-o port în mine, când mă împing atât de tare, am o limită și eu. Fiecare mamă ar trebui să primească o medalie, cred, chiar și numai pentru supraviețuirea unei zile întregi alături de cei mici.

Se apropie și mai mult, vocea îngroșându-i-se, dulceagă, ochii ei căprui ațintiți asupra ochilor Audrei.

— Deci, spune-mi ce s-a întâmplat. Ai condus timp de patru zile fără pauză, ești obosită, ești speriată, zăpușeala te ajunge din urmă. Poate că Sean și Louise sunt puși pe harță pe bancheta din spate, știi cum fac copiii. Poate că nu încetează să ceară lucruri pe care nu le pot avea, deși le-ai zis de o sută de ori că nu. Poate că urlă și țipă încontinuu, tot mai tare, și pur și simplu nu se opresc. Le-ai făcut ceva, Audra? Ai oprit undeva, acolo, în deșert și te-ai dus la ei pe bancheta din spate? Poate că n-ai vrut decât să-i certi un pic. Poate o mică palmă pe picior sau pe mână. Poate să-i scuturi un pic, doar atât. Știu că e tot ce-ai vrut să faci, și eu am vrut să o fac copiilor mei de nenumărate ori, dar, pentru o clipă, ți-ai pierdut cumpătul. Doar pentru o fracțiune de secundă, asta-i tot, și ai făcut ceva. Asta s-a întâmplat, Audra? Știu că te roade. Tot ce trebuie să faci e să-mi spui și putem să mergem să-i luăm de unde sunt și totul se va sfârși. Spune-mi, Audra, ce ai făcut?

Audra se holbă la Mitchell, ceva arzându-i în piept.

— Credeți că le-am făcut vreun rău copiilor mei?

Mitchell clipi și zise:

— Nu știu. Le-ai făcut vreun rău?

— Fiul meu, fiica mea – amândoi sunt acum acolo, undeva, și voi nu-i căutați pentru că bănuiți că le-am făcut eu ceva.

Același zâmbet moale, același glas mieros:

— Ai făcut-o?

Fără să conștientizeze ce face, mâna dreaptă a Audrei țâșni pe deasupra mesei, palma aterizând tare și plat pe obrazul lui Mitchell. Agentul se feri, cu furie în priviri, înțepăturile înflorind pe palma Audrei.

Audra se ridică și spuse:

— La naiba cu voi, găsiți-mi copiii!

Nu-l observă pe polițist năpustindu-se asupra ei, simți doar imensitatea acestuia izbindu-i-se de corp, podeaua apropiindu-se cu viteză. Pieptul i se lovi de linoleum, zdrobindu-i tot aerul din plămâni, genunchiul bărbatului în spate, mâini masive prinzând-o de încheieturi, forțându-le între omoplați.

Audra își păstră privirea pe Mitchell, care stătea acum lângă peretele opus, respirând greu.

— Găsește-mi copiii, zise Audra.

CAPITOLUL 14

— Iisuse, zise Whiteside, mutându-și atenția de pe clipul de pe ecran pe tânărul agent federal care instalase laptopul, rânjind spre puști cu toată puterea sa. V-ați descurcat de minune.

Agentul – agentul special Abrahms, dacă Whiteside își amintea corect – nu răspunse. În schimb, apăsă pe câteva taste, făcând să apară și să dispară diverse ferestre.

Laptopul fusese așezat pe masa din spate a biroului, o mână de polițiști statali holbându-se, alți câțiva vorbind la telefon, preluând apeluri și organizând operațiunea de căutare. O hartă a lui Elder și a ținuturilor vecine era deja lipită pe perete, un bold roșu marcând locul în care Audra Kinney fusese oprită, mai multe bolduri marcând locurile în care fusese văzută ultima dată, o sfoară întinsă de la unul la altul oferind o aproximare a rutei pe care o parcursese în ultimele zile. Mai mulți agenți federali și polițiști ai statului trebuiau să mai ajungă în ținut între miezul nopții și dimineață, motelul din Gutteridge mai să plesnească. Se zvonea că în curând urmau să mute operațiunea în clădirea primăriei.

Collins bântuia spațiile dintre mese, plimbându-se de colo, colo prin cameră, uneori întâlnind privirea lui Whiteside, alteori nu. Câțiva polițiști încercaseră să flirteze cu ea, dar au fost refuzați destul de dur.

Ușa camerei de interogare se deschise și polițistul ieși, o mână mare pe umărul Audrei Kinney, mâna detectivului pe celălalt umăr. Whiteside se ridică și se îndreptă spre peretele opus, rezemându-se cu spatele de el. Collins i se alătură.

Audra îi văzu pe amândoi și își dezveli dinții. Condusă de cei doi polițiști înapoi în camerele de custodie, își suci gâtul pentru a-i putea păstra în priviri.

— Unde sunt copiii mei? Ce ați făcut cu ei? Cât v-a plătit soțul meu? Nenorociților, spuneți adevărul! Spuneți-le unde-mi sunt copiii. Mă auziți? Spuneți-le, că jur că…

Vocea i se pierdu într-un strigăt înăbușit când ușa se închise în urma ei.

— Păstrează-ți calmul, zise Whiteside atât de încet, încât doar Collins să-l poată auzi.

— Încerc, spuse, cu vocea șovăielnică.

— Nu e suficient să încerci. Adună-te sau suntem morți.

— Crezi că nu știu?

— Concentrează-te la ce urmează, zise el. La ce poți face cu toți banii ăia.

— N-o să mă ajute la prea multe, dacă…

— Taci.

Mitchell se apropie de ei cu iPad-ul într-o mână, caietul și pixul în cealaltă. Își mută privirea de pe Collins pe Whiteside și înapoi, chipul ei greu de descifrat. Apoi zâmbi și zise:

— Șerif Whiteside, îmi puteți acorda un minut?

— Sigur că pot, zise el.

Bărbatul se îndepărtă de Collins și merse spre ușa laterală a stației, cu Mitchell pe urmele sale. Deschise ușa, iar zăpușeala dădu buzna înăuntru. O ținu larg deschisă pentru ca Mitchell să treacă pragul, apoi o închise în urma lor. Un petec de umbră de pe partea aceea a clădirii îi adăposti de furia soarelui, dar, chiar și așa, aerul apăsa pe umerii lui Whiteside, strălucirea flotei mașinilor de poliție și a SUV urilor federale forțându-l să-și mijească ochii.

— Ce e acolo? întrebă Mitchell, arătând în depărtare. Acele dungi portocalii de pe dealuri. Ca urme de picioare.

— Mină de cupru, răspunse Whiteside. Sau a fost cândva, cel puțin. Groapă deschisă, toată munca la suprafață. Urmele roșii sunt de la cleiul pe care l-au întins peste pământul expus; au făcut-o când au închis mina. Ar trebui să țină apa de ploaie departe, să nu dizolve acid și alte chestii de genul în mediul înconjurător. Dar nu-i ca și cum pe aici ar ploua mai mult cât să umezească un șervet. Îi zic „reabilitare”. Nu că-i tare asta? Au reabilitat mina de parcă ar fi fost vreun dealer tocmai ieșit din penitenciar.

Mitchell își umbrea ochii de strălucirea din jur, studiind versantul dealului.

— Ce s-a întâmplat? De ce au închis-o?

— N-a mai fost profitabilă, zise el. Nu mai scoteau destul din câtă muncă băgau în ea, așa că, pfft! Gata. Orașul ăsta obișnuia să trăiască de pe urma acelei mine. De fapt, tot ținutul ăsta blestemat. A fost cândva un loc bogat, dacă vă vine să credeți. Genul de loc în care un tânăr putea crește o familie știind că se putea îngriji de ea. Mai e cupru acolo sus, dar domnii în costume au fost de părere că e mai ieftin să-l lase în pământ, și-am încălecat pe-o șa și… Lumea tot mai are nevoie de cupru, mai mult ca oricând are nevoie de el, pentru laptopurile noastre și telefoanele mobile și toate astea, dar lumea vrea totul ieftin. Așteptați doar și o să vedeți că, mai devreme sau mai târziu, finanțiștii vor decide că e mai profitabil să aducă tot cuprul din China, cum au făcut cu oțelul, iar apoi toată țara se duce de râpă. Pe aici, în locuri ca astea, începe totul, dar nu se termină aici. Orașe trăind și murind după planurile cine știe cărui student de Ivy League aplecat peste calculatoarele și tabelele sale. Când s-a închis mina aia, a fost ca o condamnare la moarte pentru noi. Cine mai putea

munci s-a cărat de aici de mult. Ce ți-a mai rămas e să trăiești de la un ajutor social la altul, așteptând să mori deodată cu Silver Water.

— Bănuiesc că acesta e și motivul pentru care nu aveți bani să vă reparați camera de bord, zise Mitchell.

Whiteside suflă tot aerul din piept într-un lung oftat, apoi se întoarse pentru a o privi în ochi.

— Agent Special Mitchell, care e salariul dumneavoastră?

Ea dădu din cap.

— Nu voi răspunde la întrebarea asta.

— Ei bine, eu a trebuit să suport o tăiere salarială timp de cinci ani întregi. Fie accept, fie îmi pierd locul de muncă, așa mi-a zis primarul. Pun pariu că plătiți taxe mai mari decât pot duce eu acasă într-un an. Știți, anul trecut am cedat salariul meu pe trei luni, doar ca să fie bani pentru a plăti salariul ajutorului de șerif Collins. Și, pe cât de mizerabilă e leafa mea, a ei e și mai și, și ea are și mai mare nevoie de ea. E posibil ca, chiar în acest moment, să stați pe cel mai sărac petec de pământ din Statele Unite, și am un buget cam de cincizeci de cenți și o gumă de mestecat pentru a-l păzi.

Mitchell privi pentru o vreme spre munții îndepărtați, cu buzele strânse, apoi spuse:

— Știți că va trebui să vă pun întrebarea.

— Mda, mi-am dat seama. Dați-i drumul, atunci.

— E ceva adevărat în ce a zis? Ați jucat dumneavoastră sau ajutorul de șerif Collins vreun rol în dispariția copiilor Audrei Kinney?

Îl țintui cu privirea, iar șeriful îi susținu privirea, pe cât de dură era.

— Știți că nu, zise el. E o fabulație. Poate că ea chiar o crede. Poate că pentru ea e mai ușor să inventeze o poveste, decât să accepte adevărul.

— Poate, spuse Mitchell. Dar trebuie să cercetez toate posibilitățile. Chiar dacă nu vă place.

— Nu am nimic de ascuns, zise Whiteside.

— Sunt sigură. O să-l rog pe Agentul Special Abrahms să trimită filmarea analistului comportamental de la secția din Phoenix. Vom afla în scurt timp dacă minte sau nu. Și-mi voi dispune echipa să cerceteze mașina lui Collins. Dacă nu e nimic adevărat în declarațiile Audrei Kinney, n-aveți de ce să fiți îngrijorat. Nu?

— Nu, zise Whiteside. Nu am.

Mitchell zâmbi, dădu din cap și deschise ușa. Intră în stație și lăsă ușa să se închidă singură în urma ei.

Whiteside așeză o mână pe zid, pentru a nu se prăbuși.

CAPITOLUL 15

Dacă ar mai fi avut putere în glas, ar fi strigat. De fiecare dată când încerca să strige, țipătul se preschimba în gâtul ei în ceva asemănător unui guițat șoptit. Se plimba prin celulă dintr-o parte în alta, îndemnându-se să nu se izbească cu capul de gratii. Un arc prea întins în miezul pieptului. Panica se furișa pe la marginea întregului, amenințând să se năpustească și să capete controlul asupra ei. Așa că se concentra pe furie. Furia îi era mai utilă acum decât frica.

Nimeni nu o asculta. Nimeni. De parcă ce avea de spus nu însemna nimic pentru ei. Când Mitchell a intrat în camera de interogatoriu, fusese sigură că acea femeie avea să considere că era măcar o brumă de adevăr în vorbele sale. Dar nu, Mitchell nu era decât un alt polițist într-un costum, care fie nu putea, fie nu voia să vadă dincolo de cele expuse în fața lor de Whiteside.

Calculând după ceasul de perete, trecuseră patruzeci și cinci de minute până ca Mitchell să revină, cu un recipient din polistiren într-o mână, o pungă de plastic în cealaltă și un sac mare de hârtie împăturit la subțioară. Mitchell se apropie de ea, dar Audra nu se opri.

— Ai mâncat ceva de când te-au arestat? întrebă Mitchell.

Ca smuls din somn de acele cuvinte, stomacul Audrei mârâi lung și grav. Audra se opri, își încrucișă mâinile pe burtă.

— Bănuiesc că nu, zise Mitchell. Am luat asta de la restaurantul de mai jos de pe stradă. Miroase destul de bine.

Așeză recipientul pe masa de lângă ușă, cu sacul de hârtie, un șervețel și o furculiță de plastic lângă.

— Mai întâi, vreau hainele acelea. Am mers la un second hand și am luat câteva lucruri. A trebuit să-ți ghicesc mărimea, dar deocamdată ar trebui să fie de ajuns. Nu aveau lenjerie, așa că am pus și câteva lucruri de-ale mele.

Mitchell descuie celula, culisă ușa și aruncă punga cu haine pe podea, la picioarele Audrei. Audra rămase nemișcată, nu se întinse după ea.

— Am nevoie de hainele tale, spuse Mitchell. Nu vreau să fiu nevoită să chem polițiștii să te dezbrace cu forța. Camera de supraveghere e stinsă, iar eu o să mă întorc cu spatele.

Se întoarse, iar Audra deschise punga și scoase un tricou și o pereche de blugi. Găsi un sutien de sport ce părea să-i vină destul de bine, două perechi de chiloți și o singură pereche de șosete. Se dezbrăcă și se îmbrăcă cât de repede putu.

Duse hainele sale la Mitchell, care le îndesă în punga curată și le lăsă pe masă. Mitchell ridică cutia de polistiren, furculița

și șervețelul și le duse în celulă. Audra își păstră brațele pe lângă corp.

— Hai, zise Mitchell. Trebuie să mănânci.

Audra se apropie și luă cutia din mâinile lui Mitchell. O deschise, iar aroma de carne de vită, roșii și orez îi inundă simțurile. Stomacul mârâi din nou și gura i se umplu de salivă.

— Chilli, spuse Mitchell. Ciudat, nu? Cu cât e mai călduros locul, cu atât mai picantă e mâncarea. Ai zice că oamenii ar vrea să se răcorească, dar…

Audra se retrase la pat, se așeză și înfipse furculița de plastic. Nu se putu abține să nu geamă de plăcere în timp ce mesteca.

— Ți-am adus și asta, spuse Mitchell, scoțând o sticlă de plastic de Cola din buzunarul hainei. Pot intra?

Audra înghiți și dădu din cap că da, de parcă ea ar fi deținut controlul asupra celor care intrau și ieșeau din spatele acelor gratii. Mitchell arătă spre camera de filmat din colț.

— Nu ești urmărită, spuse, dar știu că nu vei încerca să faci vreo prostie.

— Au închis-o azi-noapte, zise Audra.

Mitchell traversă celula, puse sticla de Cola pe pat și se așeză lângă Audra.

— Au închis-o?

— Whiteside și Collins, zise Audra. Au venit aici în timpul nopții și mi-au pus un pistol la cap. Whiteside a apăsat pe trăgaci. Am crezut că o să mor.

— Asta e o acuzație gravă, spuse Mitchell.

— O acuzație gravă, repetă Audra. Mai gravă decât că mi-au luat copiii, sau mai puțin gravă de atât?

Mitchell se aplecă spre ea.

— Audra, trebuie să înțelegi în ce situație te afli. Șeriful Whiteside și ajutorul de șerif Collins au împreună ani de serviciu public, dosare curate. Șeriful Whiteside e un erou de război, pentru numele lui Dumnezeu. A fost în primul război al Golfului, a primit medalii și tot tacâmul. Tu ești o fostă dependentă de droguri care fuge de Protecția Copilului. Cam cât crezi că poate cântări cuvântul tău împotriva cuvântului lor?

Carnea și orezul din gura Audrei își pierdură savoarea, se preschimbară pe limbă în cenușă. Lăsă furculița să-i cadă în cutie și își șterse gura cu șervețelul.

— Poftim, zise, împingând mâncarea spre Mitchell.

Agentul le luă.

— Audra, vreau să te ajut. Nu te retrage.

— Pot să dau un telefon?

— Chiar dacă așa arată la TV, nu ai un drept automat de a…

— Pot să dau un telefon?

Mitchell închise ochii, îi deschise din nou și se ridică.

— În regulă.

Scormoni prin buzunarul jachetei și scoase un telefon mobil, după care tastă un cod pentru a-l deschide.

— Ești conștientă că sunt cam șase polițiști de partea cealaltă a ușii, care vor să te rupă-n bucăți, nu?

— Da, răspunse Audra.

— Păi, atunci, zise Mitchell, poartă-te ca atare.

Audra se ridică, merse în colțul opus al celulei și tastă singurul număr la care se putea gândi. Câteva clipe de liniște, apoi pârâitul unui ton de apel, înainte ca o voce de femeie să răspundă.

— Alo?

Audra deschise gura, dar nu reuși să scoată niciun sunet. Ascultă sâsâitul și vaietul semnalului ce călătorea până în California în acea clipă. *Ar trebui să fiu acolo acum,* se gândi. *Eu și Sean și Louise, acolo, lângă mare. Nu captivă aici, nu așa.*

— Alo? Cine e la telefon, vă rog? Dacă sunteți vreun reporter, nu vreau să…

— Mel?

Pentru o clipă, liniște, apoi:

— Audra? Tu ești?

— Da, eu sunt. Mă bucur să-ți aud vocea.

— Audra, ce se întâmplă?

— Am nevoie de ajutor.

— Poliția știe că mă suni? Suni din închisoare?

— Mda.

Se strădui să zâmbească.

— Știu, e o nebunie, nu? Eu, în pușcărie. Mel, mă poți ajuta?

— Iisuse, m-a sunat presa încontinuu de dimineață, întrebând de tine. Am răspuns acum doar pentru că așteptam un telefon de la școala lui Suzie. Ce vrei?

— Vreau să mă ajuți, Mel, am probleme. Indiferent ce ai văzut la televizor, să știi că n-am făcut-o. Șeriful încearcă să mi-o însceneze. El și ajutorul de șerif, ei mi-au luat copiii. Mă gândesc că, dacă aș putea face rost de cineva, adică de un detectiv privat, ar putea să facă ceva. Dacă aș avea banii să-l plătesc, aș putea angaja unul. Dar nu am. Nu am la cine altcineva să apelez. Mel, mă poți ajuta?

Audra își ascultă prietena respirând, inspirând și expirând, inspirând și expirând. Mitchell o privea, cu expresia feței golită de sens.

— Vrei bani, zise Mel.

— Da, spuse Audra. Mă poți ajuta?

— Îmi pare rău că te-am cunoscut, spuse Mel. Să nu mă mai suni.

Un clic, apoi un șir de bipuri.

Audra se holbă la telefon. Voia să-l izbească de pereți. Voia să se lovească cu el în figură. În schimb, își înghiți furia și nu-i permise energiei distructive să iasă în lume. O făcuse de prea multe ori înainte și niciodată nu rezolvase nimic. Strânse telefonul puternic între palme și se strădui să se gândească.

Cine altcineva?

Părinții Audrei nu mai trăiau de mult. Singurul ei frate se străduia să-și trăiască viața de muzician pe undeva prin Seattle. Chiar dacă ar fi avut orice urmă de relație cu el, fratele ei nu păstrase niciodată un dolar în buzunar mai mult timp decât îi lua să ajungă până la cel mai apropiat bar.

Atunci cine?

— Ai terminat? întrebă Mitchell.

— Așteptați, zise Audra.

Închise ochii strâns de tot, încercând să se gândească la cineva. La oricine. Doar un singur nume îi mai venea în minte, dar nu avea de gând să apeleze acel număr. Nici dacă viața i-ar fi depins de asta.

— Nu vrei să-ți suni soțul? întrebă Mitchell, parcă citindu-i gândurile.

— La ce m-ar ajuta?

— E tatăl copiilor tăi.

— Așa e, spuse Audra. E soțul meu. Și e tatăl copiilor mei. Și e genul de bărbat care ar plăti pe cineva să-mi ia copiii, doar pentru a încerca să mă frângă. Încearcă de un an și jumătate să mă macine. Nu-i voi ceda acum.

Se întoarse înfrântă la pat și îi dădu telefonul înapoi.

— Ai de gândit, spuse agentul, stând în picioare.

Audra nu răspunse. Stătea pe pat, cu fața îngropată în palme. Mitchell ieși din celulă și încuie ușa în urma ei.

Amintirile o apăsau ca râul pe rocă, săpând adânc.

Primele luni ale căsniciei cu Patrick fuseseră bune. S-au căsătorit la primărie, doar o mână de oameni de față. Mama lui Patrick fusese nemulțumită la început, chiar numind-o o nuntă rușinoasă, dar ideea unui nepot o îmbunase. Și când Margaret era fericită, Patrick era fericit. Sau pe cât de aproape de fericire a putut fi vreodată. Deja Audra se obișnuise cu neobositele sale critici la adresa ei, cam așa cum se obișnuiește omul cu o durere de dinți sau cu o încheietură artritică. Dar reproșurile sale deveniseră deja o îngrijorare continuă pentru viața ce-i creștea în pântece. Dintr-odată, apartamentul său cu două dormitoare și două băi din Village nu mai era destul de bun.

Mama lui Patrick insistase să se mute mai aproape de părinții săi în Upper West Side.

Dar nu ne permitem, a protestat Audra.

Poate că voi nu, a zis Margaret, dar eu da.

Atunci și așa a înțeles Audra că stilul de viață al lui Patrick era susținut mai puțin de locul său de muncă de pe Wall Street, decât de indulgența mamei sale. Nu era ca și cum nu ar fi avut bani; era, în orice caz, un bărbat bogat. Dar nu bogat pentru Upper West Side. Spre deosebire de apartamentul soacrei sale, al lui nu avea priveliștea spre parc, și totuși era un lux mult mai mare decât și-ar fi imaginat Audra vreodată că și-ar fi putut permite.

Chiar și cu tot acel spațiu, tot nu avea o cameră a ei în care să poată picta. În timp ce mama lui Patrick alegea tapetul și covoarele și angaja cei mai buni muncitori pentru a duce munca la bun sfârșit, Audra își muta șevaletul din colț în colț, mereu atentă să nu verse vreun ocru sau vreun roșu, ori să apropie vreo pensulă de perdele sau să dărâme vreun borcan plin cu terebentină sau cu ulei de in.

În unele zile nu picta deloc. Mirosul o îngrețoșa, iar sarcina o incomoda când încerca să stea în poziție de lucru. Unele zile au devenit apoi toate zilele și, când s-a născut Sean, și-a dat seama că nu mai pusese mâna pe pensule de săptămâni întregi.

Privind acum în urmă, Audra reuși să-și amintească limpede acea primă săptămână alături de bebeluș. Dorise să-l hrănească la sân, deși mama lui Patrick spusese că sunt prostii, biberonul fusese destul de bun pentru fiul ei și în mod cert avea să fie bun și pentru nepotul ei. Dar Audra a insistat, oricum, nu era ca și cum ar fi fost treaba acelei hoaște. Petrecuse zile și săptămâni citind despre asta, urmărind clipuri pe un site nou numit YouTube, fermecată de simpla frumusețe a actului. Avea, probabil, să fie greu la început, toate cărțile și site-urile o spuneau, însă nu-ți face griji, își zicea, bebelușul se va prinde.

Dar Sean nu sugea. Chiar și când o făcea, durea atât de tare, încât Audrei îi dădeau lacrimile. Și cum mai plângea băiatul, foamea făcându-l să sune ca o drujbă pe viteză maximă. Fără biberon, ziceau toți. Chiar dacă Audra avea lapte, un biberon putea strica șansele succesului unui alăptat la sân. Așa că-l ținea pe Sean drept pe genunchi, picurându-i dintr-o ceșcuță lapte în gura micuță. Își trăgea nasul de plâns în timp ce toată mâncarea pentru care suportase chinuri teribile îi curgea bebelușului pe bărbie și piept. Și copilul tot plângea, Patrick și Margaret privindu-i cu chipurile aspre și fără milă.

Totul a durat aproape o săptămână. Doctorul l-a cântărit pe Sean, a zis că nu era prea îngrijorat de lipsa îngrășării și că

avea să se prindă de alăptat în curând. Dar mama lui Patrick nici nu voia să audă de așa ceva.

— Îmi înfometezi nepotul, a zis Margaret în a șasea noapte, în timp ce Audra umplea în fața frigiderului o ceașcă de lapte muls.

— Nu e adevărat, a zis Audra.

Oboseala îi prefăcuse mintea într-o mlaștină groasă și grea. Încă o mai ardea și o mânca între picioare, deși ruptura nu fusese atât de rea și sângerarea se împuținase în ultimele douăzeci și patru de ore. Își simțea abdomenul ca pe un sac de box, de parcă fusese întoarsă pe dos, sânii grei și dureroși, sfârcurile înțepând-o. Fiecare mișcare minusculă îi părea un efort ce-o măcina, dar rezista.

— Ascultă-l, pentru numele lui Dumnezeu, a arătat Margaret spre ușă, Sean urlând de partea cealaltă a ușii. Dă-i un biberon și gata.

— Nu, a zis Audra. Vreau să mai încerc. Doctorul a zis că…

— Nu îmi pasă ce a zis doctorul. Știu cum sună un copil care suferă.

Audra a trântit ușa frigiderului.

— Crezi că eu nu-l aud? a întrebat, încercând să nu facă zgomot, dar în zadar. Crezi că zgomotul ăsta nu-mi sapă-n cap zi și noapte?

Margaret s-a uitat la ea preț de câteva secunde lungi.

— Te rog să nu ridici vocea la mine.

— Atunci nu-mi spune cum să-mi hrănesc bebelușul, a zis Audra.

Ochii Margaretei s-au căscat. A dat buzna din bucătărie, ușa trântindu-se în urma ei. Audra a înjurat și a turnat un pic de lapte în ceașca mică pe care o folosea să-și hrănească bebelușul. Câteva secunde în cuptorul cu microunde și a dus-o apoi în sufragerie, unde o aștepta Patrick, cu mâinile în buzunare, Sean încă guițând în coșul împletit.

— Am crezut că l-ai luat în brațe, a zis ea. Trebuie liniștit.

— Ce i-ai zis mamei mele? a întrebat Patrick.

— I-am spus să nu se mai bage. Nu cu atât de multe cuvinte, dar asta a fost ideea.

Audra a așezat ceașca de lapte cald pe măsuța de cafea și a scos o bucată de tifon moale din teancul împăturit. L-a scuturat și l-a întins pe braț.

— E foarte supărată, a spus Patrick.

— Mă doare fix în…

Dosul palmei lui Patrick i-a zguduit capul pe umeri, lăsând o bilă fierbinte de durere în obrazul Audrei. Ea s-a legănat doi pași mai la dreapta, privirea încețoșându-i-se, sprijinindu-se în două degete de canapea pentru a nu cădea.

Patrick a rămas nemișcat, clipind, cu buzele strânse, gura mică.

— Îmi pare rău, a zis, buzele abia mișcându-i-se. Nu am vrut. Adică, n-am vrut. Te rog, nu fi supărată.

Audra a așteptat să se spulbere valurile amețelii înainte de a zice:

— Trebuie să-mi hrănesc bebelușul.

— Sigur, a zis Patrick.

Și-a târât tălpile, și-a îndesat mâinile la loc în buzunare. Cu ochii pe covor, a ieșit din cameră.

Audra a suspinat zgomotos și și-a șters lacrimile cu podul palmei. Apoi s-a dus la coșuleț și l-a ridicat pe Sean. Atât de mic, de delicat, asemenea unui trandafir ale cărui petale ar cădea dacă ai sufla prea tare asupra lui. Plânsul i s-a îmblânzit și s-a apucat să molfăie pielea de pe gâtul ei.

Mai încearcă, s-a gândit.

L-a adus la canapea și l-a culcat în brațe, și-a desfăcut cămașa de noapte și i-a ghidat buzele spre sân. Copilul s-a ferit, picioarele sale micuțe lovindu-i burta. Și-a așezat sfârcul pe buza de sus a pruncului și, ca la comandă, gura i s-a deschis.

Te rog, Doamne, și-a spus. *Te rog, de data asta.*

Gura s-a închis în jurul ei, a tras-o în el.

— Oh, Doamne! a zis. Te rog.

Fără durere. Presiune, da, dar nu și durerea aceea înțepătoare pe care o simțise înainte. S-a uitat la maxilarul lui Sean cum muncea, sus și jos, obrajii umplându-i-se. Apoi o pauză. Apoi o înghițitură.

— Da, a șoptit Audra. Așa, micuțule. Așa se face.

Lacrimile îi curgeau de pe obraz pe păr.

— Bun băiat, a zis.

Timp de o oră, Sean a mâncat pe săturate. Chiar și atunci când Audra s-a întors pe partea cealaltă, l-a mutat la celălalt sân, s-a agățat din nou de ea, el a continuat să sugă, iar ea a chicotit a bucurie, cu fierbințeala palmei soțului ei deja uitată.

Când a terminat Sean, cu totul sătul, Audra a vărsat ceașca cu lapte muls în chiuveta bucătăriei și și-a dus fiul în dormitor. L-a învelit într-o pânză moale și curată, iar el abia s-a mai mișcat când l-a coborât în pătuțul de lângă patul lor. Așternuturile au înghițit-o apoi pe Audra, perna i-a scufundat capul în îmbrățișarea sa răcoroasă. A închis ochii și nu a mai știut nimic de ea până ce soarele strecurat prin fereastra dormitorului i-a atins fața.

Audra s-a ridicat, și-a deznodat picioarele dintre așternuturi. A verificat ceasul de lângă pat: șase și un pic. Cât o fi dormit?

Cel puțin șapte ore. S-a întins până la pătuț, s-a uitat înăuntru, l-a găsit gol.

— Sean?

Mai simțise frică în viața ei. În acele clipe ale copilăriei în care se ascundea de tatăl ei, ascultându-i pașii grei pe scări în timp ce acesta o căuta, ținând cureaua în mână. Sau atunci când a rămas cocoțată pe un gard, nu se putea coborî și nu era nimeni în jur pentru a o ajuta. Dar acum, asta – asta era altceva. Asta era un pumnal rece în piept, smucindu-i-se în miez.

Audra a dat așternuturile la o parte și a fugit la ușă, tălpile-i goale plesnind podeaua lustruită. A deschis ușa dormitorului și a ieșit pe hol, strigând numele fiului ei.

Când a dat buzna în sufragerie, Margaret și Patrick au ridicat privirile. Zâmbind. De ce zâmbeau?

Apoi l-a văzut pe Sean în brațele Margaretei. Biberonul la gură. Obrajii umflându-se de supt, suflând pe nas după fiecare înghițitură.

— Ce e aia? a întrebat Audra, arătând spre biberon.

— E formulă, a răspuns Margaret, zâmbetul lărgindu-i-se. Uită-te la el cum bea. Un băiat atât de înfometat.

— A adus-o mama în timpul nopții, a zis Patrick de parcă fusese o imensă bunătate din partea ei. E a doua masă a lui. A înfulecat tot.

— Nu am suportat să îl aud plângând așa, a zis Margaret. Nu când avem un Duane Reade chiar după colț. Știai că îl poți cumpăra gata preparat, în ziua de azi? Într-o cutie? Așa, ca sucul de portocale?

Mâna Audrei s-a dus la sân. Încă își mai simțea fiul acolo, căldura acestuia.

— De ce ai făcut-o? a întrebat.

— Nu a fost niciun deranj, a răspuns Margaret. Ți-am zis, magazinul e chiar aici, e atât de ușor de pregătit. Doar îl pui în cuptorul cu microunde și…

— De ce ai făcut-o?

Sean a tresărit la auzul țipătului ei. Zâmbetele au părăsit chipurile lui Patrick și al lui Margaret. Se holbau la ea.

— Eu vreau să-l hrănesc, a zis Audra.

— Dacă înseamnă atât de mult pentru tine – a reacționat Margaret, scoțând biberonul din gura lui Sean și întinzându-l apoi spre ea – poftim, ia-l.

— Nu! a urlat, strângându-și sânii. *Eu* vreau să-l hrănesc. *Eu.*

Margaret și-a întors colțurile buzelor în jos a dezgust.

— Serios, nu știu ce e greșit în…

— Dă-mi-l, a zis Audra, traversând camera, cu mâinile întinse.

Margaret s-a ridicat și a rămas în picioare.

— Bine. Dar, ține minte, sănătatea bebelușului tău este mai importantă decât mândria ta.

Audra l-a luat pe Sean din brațele femeii, strângându-l la piept în timp ce el scâncea ușor.

— Aș vrea să pleci acum, a zis.

Patrick a țâșnit în picioare, cu gura deschisă, dar Margaret i-a făcut semn să tacă.

— E în regulă, scumpule, e firesc să fie sensibilă. Primele săptămâni sunt întotdeauna cele mai grele.

În timp ce se îndepărta spre ușa de pe hol, Audra i-a zis:

— Cred că e cazul să știi ceva.

Margaret s-a oprit și s-a întors spre ea cu o sprânceană ridicată.

— Noaptea trecută fiul tău m-a lovit.

Margaret s-a uitat la Patrick, care și-a coborât privirea pe covor.

— E greu și pentru tată, dar nu trebuia să facă așa ceva. Deși îmi imaginez că ai meritat-o.

A părăsit încăperea. Liniștea s-a lăsat în urma ei până când a vorbit Patrick, cu glasu-i tremurat și umed.

— Să nu mai faci niciodată așa ceva, a zis.

— Că ce?

— Ce se întâmplă între noi rămâne între noi, a zis.

— Mă duc să-l culc pe Sean, a zis Audra. O să fac un duș, apoi o să-mi fac bagajele.

— Nu ai unde pleca, a zis Patrick.

— Am prieteni.

— Care prieteni? a întrebat Patrick. Când i-ai văzut ultima dată pe căcănarii ăia cu pretenții artistice?

— Nu vorbi așa despre ei.

Sean se foia în brațele ei, agitat de furia ei crescândă.

— În fine, când i-ai văzut ultima dată?

Dar Audrei nu i-a venit niciun răspuns potrivit, așa că s-a întors și a ieșit din cameră, s-a dus în dormitor și a închis ușa. L-a înfășat pe Sean încă o dată și a intrat în baia din cameră. A făcut duș cu ușa deschisă, lacrimile amestecându-se cu apa fierbinte, scurgându-se prin canalizare. O senzație rece în pântece, înțelegând că Patrick avea dreptate: nu avea unde pleca. El nu a dorit niciodată să fie pe lângă prietenii ei când timp s-au curtat, iar ea s-a îndepărtat de ei, trasă pe nebănuite din orbita lor în a lui.

Îndată ce s-a uscat și și-a înfășurat halatul în jurul corpului, s-a lungit pe pat, privindu-l pe Sean prin zăbrelele pătuțului.

Ascultându-i respirația, lăsându-se purtată de ea.

Câteva ore mai târziu, s-a trezit, din nou înfometat. Audra l-a ridicat din pătuț, l-a adus în patul ei, unde i-a oferit din nou sânul.

Sean l-a refuzat, iar Audra a vărsat lacrimi amare de înfrângere.

Chiar și așa, a încercat de nenumărate ori de-a lungul zilei. El a plâns și s-a zbătut, buzele alunecându-i de pe ea. Urletele au revenit, acel burghiu dând găuri în capul ei. Ceașca mică cu lapte nu l-a satisfăcut, marea parte vărsată și irosită. L-a zărit pe Patrick urmărind-o din pragul ușii, tăcând, și ea știa ce aștepta soțul ei.

La ora zece seara, la douăzeci și patru de ore de la prima și ultima dată când Sean a supt de la sânul ei, Audra s-a dus la dulapul de lângă frigider și a scos o mică cutie cu lapte praf. La fel de ușor pe cât spusese și Margaret. Doar pune biberonul în cuptorul cu microunde, încălzește-l. Atât de simplu.

S-a așezat pe canapea, Sean sugând formula, nimic altceva decât un gol uscat în inima ei. Patrick a venit și s-a așezat lângă ea. Și-a pus un braț după umărul ei, i-a sărutat părul.

— E mai bine așa, a zis el. Pentru tine și pentru el.

Audra nu mai avea putere să se certe.

CAPITOLUL 16

În timp ce exersa în sufrageria sa, Danny Lee urmărea știrile. Ridică perechea de gantere de 10 kilograme de pe pulpe, le duse la umăr și înapoi, păstrându-și respirația egală, fără să grăbească ridicarea sau coborârea, lăsând bicepșii să facă toată treaba. Zece repetiții pe set, treizeci de secunde între seturi.

Imaginea aceea a femeii năpustindu-se asupra șerifului, din nou și din nou. În timpul după-amiezii și al serii nu a mai reieșit nimic nou, dar el continua să privească materialul.

Trecu la ridicări laterale, schimbând greutățile cu cele de 6 kilograme. Păr îmbibat de transpirație îi căzu în ochi și îl dădu la o parte. La televizor, un detectiv de la Departamentul de Siguranță Publică din Arizona, Divizia de Investigații Criminale, vorbea despre grupuri de căutare și survolări. Imaginea se schimbă, arătând un elicopter făcând ture pe deasupra unui drum din deșert, apoi echipe de bărbați în uniformă căutând printre buruieni și pietre și cactuși, doi polițiști rutieri aplecați peste o hartă desfăcută pe capota unei mașini de poliție.

Apoi o fotografie cu femeia, o poză de identificare a poliției. Frică și consternare pe chip. Prezentatoarea de știri spunea că femeia avusese cândva probleme cu dependența de substanțe. Băutură și medicamente pe rețetă, o supradoză în urmă cu doi ani. I-a distrus căsnicia. Și Protecția Copilului i-a fost pe cap de curând, încercând să treacă copiii pe numele tatălui. Și-a urcat copiii în mașină și a fugit. După patru zile, a ajuns în Arizona.

Dar fără copii.

Acum o imagine cu copiii, o poză ceva mai veche. Amândoi strălucind a bucurie între munți de ambalaje rupte și de cadouri de Crăciun. Apoi prezentatorul adresându-se camerei de filmat, spunând că operațiunea era încă în desfășurare, în încercarea forțelor de ordine de a-i găsi pe Sean și Louise Kinney înainte de a fi prea târziu. Dar omul nu și-a putut ascunde acel ton din voce, care voia să însemne că deja era prea târziu, copiii aceștia erau dispăruți fără urmă de întoarcere.

Danny așeză greutățile pe podea, își roti umerii, frământă mușchii cu nodurile degetelor. Închise ochii pentru o clipă, savurând furnicăturile din brațe și spate, valul de oxigen când inspiră pe nas, suflând apoi aerul pe gură.

Chipul Myei îi străluci în minte.

De cinci ani Mya nu mai era. Sara dispăruse cu șase săptămâni înainte. Mya nu se împăcase cu asta. Danny a

încercat să rămână puternic și pentru ea, dar nu a putut face mai mult de atât. Mya l-a întrebat în repetate rânduri dacă o credea.

O credea că acei polițiști au furat-o pe Sara?

Sigur că o credea. Sigur.

Dar pesemne că a văzut ceva în ochii lui, o brumă de neîncredere. Și nu-și pusese și el întrebarea asta în unele nopți? Dacă poliția avea dreptate? Dacă Mya mințea? Dacă chiar făcuse acele lucruri oribile pe care le sugeraseră polițiștii și agenții federali?

Când Mya și-a luat viața, polițiștii au încetat a o mai căuta pe Sara. Dar Danny nu. Chiar dacă acea parte rațională a minții sale îi spunea că era mai mult ca sigur moartă, trebuia să continue să o caute până se răceau urmele. Pe cât de lipsit de noimă era, în el rămăsese o scânteie, ca o lumânare ce nu se stingea. Poate că Sara mai era undeva, acolo, afară.

Mai mult ca sigur nu. Dar poate.

Iar acum femeia asta din Arizona. Semăna un pic cu Mya. Amândouă albe, desigur, dar era mai mult de atât. Pometi identici. Maxilarul puternic, liniile buzelor.

— Ți-au furat copiii? întrebă Danny în golul încăperii.

Se dojeni că vorbea golului din jur ca un nebun, goli sticla de apă de pe masa de lângă el și stinse televizorul. Zece minute mai târziu, se strecură în patul său rece și gol. Mya nu dormise niciodată în el – a schimbat patul după moartea ei, incapabil de a suporta să se întindă pe el fără ea – dar încă mai simțea lipsa siluetei sale, ghemuită pe sub așternuturi, obrazul lui odihnindu-se pe palma ei, torsul blând al respirației sale.

Mya îl salvase. Niciun dubiu. Dacă nu ar fi fost ea, el ar fi ajuns închis undeva, poate că ar fi devenit chiar un barosan acolo, înăuntru, dar totuși închis. Ea știa că i se spunea Danny Doe Jai, Băiatul cu Lama, dar niciodată nu l-a întrebat de ce. Și el nu i-a spus niciodată.

Fusese introdus în banda lui Tong la cincisprezece ani. Burtă de Porc garantase pentru el, îl luase sub aripă. La șaisprezece ani locuia deja într-un apartament de pe Stockton Street cu alți cinci tineri cu ceva mai multă furie în ei decât creiere în cap. A colectat câteva datorii pe aici, a vândut câteva ceva pe dincolo. La nouăsprezece ani era portar la un bordel de deasupra unui restaurant, având grijă să țină bețivii afară sau asigurându-se că băieții aveau destul cash pentru plăcerile lor. Având grijă ca fetele să nu fie plesnite de nimeni altcineva în afară de cei care le dețineau.

Acolo a atras atenția lui Cap de Dragon. Un marinar beat în uniformă a intrat chiar când Danny dăduse o fugă să se pișe, și cine rămăsese să aibă grijă de ușă nu a avut tupeul să-l trimită

la plimbare. Marinarul a spart nasul unei fete și refuza să plece. Danny a ieșit din baie, l-a înșfăcat pe marinar și l-a aruncat pe scări în jos. La baza scărilor, Danny și-a scos cuțitul și l-a tăiat atât de tare, încât Burtă de Porc a trebuit să intervină, să ia marinarul și să-l arunce pe unul dintre cheiuri. Danny nu a mai aflat niciodată dacă tipul a murit sau nu. Oricum nu avea să fie ultimul om ucis de el.

Danny nu a prea urcat în ierarhie. Era prea folositor pe străzi, chiar și așa, deștept cum era. Prea priceput cu lama. A rănit pe mulți.

Până când a întâlnit-o pe Mya.

Era la masa vecină într-o zi în care Danny mânca și bea cu Burtă de Porc și prietenii săi în restaurantul de sub bordel. Tipii au tot râs înfundat când ea s-a ridicat și a venit la masa lor.

Dar acea fată albă a zis, în cea mai muzicală cantoneză pe care o auzise Danny vreodată:

— Băieți, ar trebui să aveți grijă cum vorbiți în public. Ce-ar zice mamele voastre dacă ar ști?

Băieții au izbucnit în hohote de râs și Mya s-a întors la prietena ei, aparent înfrântă. A luat-o de braț pe cealaltă femeie și a condus-o la bar, unde a stat de vorbă cu barmanul înainte de a pleca.

Când a sosit nota de plată pentru masa lui Danny, Burtă de Porc a ridicat foaia și a zis:

— Asta nu-i ok. Cine a comandat astea?

Au dat nota din mână în mână în jurul mesei și nimeni nu știa răspunsul.

Dar Danny știa. Până să cheme Burtă de Porc chelnerul, Danny deja râdea de se spărgea.

— Domnișoara, a zis chelnerul. A spus că v-ați oferit să plătiți pentru cina dânselor.

Burtă de Porc a rămas tăcut și nemișcat pentru câteva clipe, cu ochii arzând. Apoi și-a lăsat capul pe spate și a izbucnit într-un hohot de râs.

I-a luat o săptămână să o găsească. Încă o săptămână să o convingă să iasă cu el. Alte două săptămâni să se îndrăgostească atât de tare de ea, încât să-i fie clar că nu mai putea respira fără să-i ceară aprobare.

Ea preda part-time la Departamentul de Studii Asiatice de la USF în timp ce lucra la doctorat. Tatăl ei fusese un bancher stabilit la Hong Kong pe durata unei mari părți din copilăria ei, întorcându-se în State doar când l-au diagnosticat cu acel cancer ce avea să-i ia mai târziu și viața, și banii. Vorbea cantoneză fluent, putea vorbi mandarina bine și știa câte ceva în japoneză și coreeană. Amicii lui Danny l-au avertizat la

început că nu era mai mult decât o turistă atrasă de exotismul său, un trofeu de băiat rău cu care să facă paradă prin fața celorlalți albi.

Dar se înșelaseră. Danny fusese sigur, fără urmă de îndoială. În ziua în care s-au căsătorit, Mya a fost prima persoană – după mama lui aflată pe patul de moarte – care l-a chemat pe numele său chinezesc: Lee Kai Lum.

Mya a fost cea care l-a împins pe drumul cel bun. Mya a fost cea care l-a încurajat să-și folosească rețeaua de contacte pentru a ajuta copiii să nu intre în bande. Să lucreze cu poliția și comunitatea. Să transforme cartierul său într-un loc mai bun, nu mai rău.

Danny i-a cerut mâna în noaptea în care Mya i-a spus că era gravidă. Fusese aproape de a întrerupe sarcina, i-a mărturisit, chinuită de decizie, înainte să accepte că ar putea fi mamă. Danny a jurat să nu o părăsească niciodată, că viața din ea, deși deocamdată doar o gâlmă de celule, era și o parte din el. Drept urmare și el era o parte din Mya. Erau legați pe vecie, fie că le plăcea sau nu, așa că de ce să nu o facă la modul serios?

Când acei polițiști au oprit-o pe Mya pe acel drum singuratic și i-au luat-o pe Sara, a fost ca și cum i-ar fi pus un pistol la cap. Atunci au ucis-o, chiar dacă a părut să mai fi trăit în cele șase săptămâni câte i-au trebuit pentru a se da bătută. Și totuși, moartea ei și a Sarei nu a secerat legăturile dintre ei. Încetul cu încetul, Mya îl trăgea și pe el spre groapă.

Dar încă mai avea treburi de rezolvat.

Fiecare gură de aer o simțea ca pe o datorie față de ea, ca și cum cei cinci ani scurși între ei nu fuseseră decât împrumutați. Doamne, le simțea lipsa – ei și a fiicei lor – de parcă ar fi fost oase smulse din corpul său. Mai ales în nopți ca acestea, în care tot ce-i mai rămăsese erau stafiile din minte.

Cumva, cândva, în următoarea oră, somnul îl năpădi, îl înghiți întreg. Vise însângerate îl bântuiră; mereu îl chinuiau. Dar acum, printre chipurile vechi, se strecuraseră unele noi: doi copii și mama lor. Toate acele lucruri pe care nu le-a putut schimba, pe care nu le-a putut atinge – acum iată-le, dar dacă, poate, ar încerca să se întindă destul de mult, să sângereze destul de mult, poate că ar putea să le mai ajungă din urmă.

Danny tresări în beznă, inima bubuindu-i, plămânii muncind, nervii încărcați cu sirene aprinse. Verifică ceasul: trecut de miezul nopții.

Când inima i se potoli și reuși să-și controleze respirația, trase așternuturile de pe el și se ridică din pat. Părăsi dormitorul și coborî scările îmbrăcat doar în lenjerie. Doar când ajunse jos se întrebă de ce oare coborâse.

— Sete, spuse cu voce tare.

Își șterse buzele cu podul palmei și se gândi, *mda, sete*. Își aminti de cutia aproape plină cu suc de portocale din frigider, traversă sufrageria și intră în bucătărie. Luă un pahar din dulap și își turnă o porție generoasă. Bău jumătate de pahar dintr-o singură înghițitură, apoi se întoarse cu spatele la frigider.

Laptopul era închis pe masă.

Fără să se gândească prea mult, se așeză, puse paharul lângă și deschise computerul. Ecranul se aprinse și Danny tastă parola. Browserul de net se deschise pe Google.

Tastă: *Zbor SFO > PHX*

— Hm, spuse când o listă cu pagini de voiaj și prețuri de bilete umplu ecranul. Deci asta fac.

CAPITOLUL 17

Pentru Sean, noaptea cea lungă se scurgea încet. Credea, cel puțin, că era noapte. Temperatura scăzuse de la răcoros la rece, liniștea preschimbându-se într-o tăcere mai adâncă. Louise dormise iepurește în cea mai mare parte a zilei și a nopții și fruntea i se înfierbântase, deși tremura și se plângea de frig.

Sean știa că sora lui se îmbolnăvea, dar nu știa ce să facă. Se gândea că ar putea să o roage pe Collins să-i aducă niște medicamente când se întorcea la ei.

Dacă se mai întorcea.

Nu mai trecuse pe acolo de dimineață, când le-a lăsat mai multe sandvișuri, chipsuri și fructe. Sean a devorat două banane și un pumn de chipsuri. Louise a luat o mușcătură de măr, iar de atunci nu a mai mâncat nimic.

— Când putem pleca? a întrebat-o Sean.

— Poate mâine, i-a răspuns Collins. Poimâine, cel târziu.

— Poliția o să ne caute peste tot, a zis Sean. Vor fi grupuri de căutare. Nu o să ne muți de aici până când nu o să fie sigur. Până când n-o să fii prinsă.

Collins i-a zâmbit.

— Ești un băiat deștept. Știi, am un băiat cam cu un an mai mic decât tine.

— Cum îl cheamă?

Collins a ezitat, apoi a zis:

— Michael. Mikey.

— Cum e?

Privirea i s-a îndepărtat.

— Isteț, cum ți-am zis. Și amuzant.

— Are un tată?

Ea a dat din cap că nu.

— Nu mai e pe aproape. Ca să fiu sinceră, era cam cretin.

— Nici al meu nu mai e pe aproape, a zis Sean. Cred că și-al meu e un cretin.

— N-ar trebui să folosești cuvinte ca astea.

Sean i-a ignorat mustrarea.

— Ce îi place lui Mikey să facă? Face vreun sport?

— Nu, a răspuns Collins. Mikey se îmbolnăvește des. Are o problemă la inimă. Înseamnă că nu prea poate face chestii din astea. Trebuie să stea în pat o mare parte a timpului și să ia medicamente. Așa că în general citește. Benzi desenate și chestii din astea.

— Și eu, a zis Sean. Nu partea cu statul în pat, cea cu benzile desenate. Îmi plac benzile desenate. Poate o să-l pot întâlni pe Mikey cândva. Poate ne putem împrieteni.

Dintr-odată, Collins și-a revenit, privirea asprindu-i-se, buzele subțiindu-se. S-a aplecat, l-a prins pe Sean de tricou și l-a tras aproape de ea, ca să-i poată simți respirația pe piele.

— Știu ce încerci să faci, căcat pricăjit. Ești deștept, dar nu atât de deștept. Acum, nu te mai apropia de mintea mea.

În tot timpul acela, Sean a privit-o în ochi și nu a văzut nici urmă de furie în ei. Dar Collins a cedat și a privit în altă parte în timp ce obrajii i s-au înroșit. S-a întors și a urcat scările, a trântit trapa în urma ei și a încuiat-o. Sean a auzit bâzâitul motocicletei, nota motorului urcând pe portativ în timp ce se îndepărta prin pădure.

Cât timp trecuse de atunci? Să fi trecut deja douăzeci și patru de ore? Sean pur și simplu nu știa.

Se întinse pe saltea și așeză palma pe fruntea Louisei. Încă fierbinte, încă umedă de transpirație. Louise gemu și alungă mâna.

— Nu-ți face griji, zise el. O să te scot de aici. O să o găsim pe mama și o să plecăm în California, la San Diego, și putem să mergem la plajă. Așa cum ne-a promis. Mă auzi?

Louise clipi și zise:

— Te aud.

— Bine, spuse el. Acum culcă-te.

O privi cum își închise ochii, apoi făcu la fel, cu brațele în jurul surorii sale, corpul ei cald pe al lui. Somnul sosi ca o umbră, alunecă peste el, și băiatul nu mai știu nimic altceva până când se deschise trapa și-l trezi.

Sean clipi spre dreptunghiul de lumină și spre silueta lui Collins coborând treptele, ținând o pungă cu mâncare într-o mână.

— Cred că Louise e bolnavă, zise.

Collins așeză punga pe jos și veni la marginea saltelei. Se ghemui și se întinse să simtă fruntea fetei, apoi strecură o mână sub tricou. Louise abia se foi la atingerea ei.

— La naiba, zise Collins.

Sean se ridică în picioare pe saltea.

— Trebuie să-i aduceți medicamente, zise.

— Nu știu dacă pot face rost.

— Dacă se înrăutățește?

— În regulă, zise Collins, ridicându-se. Asigură-te că bea suficientă apă. Dă jos pătura de pe ea, poate chiar să-i dai și tricoul jos, să încerci să o răcorești. Mă întorc mai târziu.

Se întoarse și păși înapoi spre trepte. Sean o strigă.

— Doamnă Collins?

Ea se opri, se uită înapoi peste umăr.

— Mulțumesc, zise Sean.

Collins clipi. Se întoarse, urcă scările și încuie trapa, fără să-i răspundă.

CAPITOLUL 18

Pe Audra o durea mintea. Lumea se întinsese atât de subțire, încât își imagină că o putea găuri doar cu vârfurile degetelor. Toate se mișcau smucit, fie prea încet, fie prea repede, iar toți vorbeau în frânturi de zgomote. O parte din ea înțelegea că era vorba despre extenuare, dar cealaltă parte a ei se simțea ca și cum străbătea un vis, ca și cum nimic din toate acelea nu era real. Ca și cum toate se petreceau unei alte femei dintr-un alt oraș, urmărind totul desfășurându-se ca un serial de televiziune straniu.

Stătuse trează pe timpul nopții privind luminița roșie a camerei de supraveghere, așteptând să se stingă, temându-se că aveau să se întoarcă pentru a-i așeza din nou pistolul la tâmplă. Uneori se întreba dacă acele lucruri chiar se întâmplaseră. Oare le visase, pur și simplu, unul dintre acele coșmaruri care te bântuie și la trezire? Dar la un moment dat a adormit, doar pentru a se trezi din nou, ca înaintând prin smoală, inima bubuindu-i în coșul pieptului, plămânii incapabili de a înșfăca aerul necesar.

Când deschise ochii, îl găsi pe Whiteside deasupra ei.

Se apleca peste ea lângă pat.

— Trebuie să renunți la ei, zise el. Au dispărut și asta-i tot.

Paralizată, nu izbuti să ridice pumnul pentru a-l lovi.

O parte a minții ei se întreba dacă visa, dacă chiar era acolo.

Mâna lui îi apăru în fața ochilor, degetele despărțite ca și cum s-ar fi întins după un pahar cu apă. Alunecară în jurul gâtului ei. Presiune. Doar un pic. Cât să doară.

— Să nu-ți imaginezi că nu o voi face, spuse el. Dacă trebuie.

Apoi îi dădu drumul, se îndreptă, se întoarse și ieși din celulă.

Gemu, din nou singură, inima bătându-i dintr-odată în pas grăbit și dureros. Pieptul ridicându-se și coborându-se, căutând aer.

Nu-și dădu seama cât îi luă să netezească valurile fricii, pricepu doar că soarele se ridicase deasupra lumii de afară, colorând totul din jurul ei în griuri și albastruri adânci.

După un timp, Audra nu mai fu așa sigură că Whiteside fusese acolo, la ea. Putea să fi fost o stihie a creierului său privat de somn. Încă o fărâmă a sănătății sale mintale frângându-se și căzând.

Poate că asta și era ideea. Să-i intre în cap, să o frângă de pe interior. Să o înnebunească, să o țină în frică. Pentru că fricosul

e mereu ușor de controlat. Așa cum a făcut și Patrick în toți anii aceia în care au fost împreună.

Soțul ei reușise să o facă să se îndoiască de fiecare fațetă a propriei sale vieți, izbutise să o păstreze mereu în dezechilibra până când abia mai știa care-i susul și care-i josul. În fiecare dimineață o dojenea pentru mahmureala ei. În fiecare seară venea acasă cu o nouă sticlă. Într-o zi spunându-i cât de jalnică era pentru că încă mai avea nevoie de pastile, a doua zi aducându-i o nouă rețetă.

Totul a început în seara eșecului ei, când i-a dat lui Sean un biberon pentru întâia oară. Patrick venise de la serviciu cu o sticlă de vin alb și i-o înmânase chiar în timp ce ea își hrănea bebelușul.

— Asta pentru ce e? a întrebat Audra.

— Dacă nu alăptezi, a zis Patrick, nu ai niciun motiv să nu bei un pahar.

— Nu vreau, a spus ea.

Nu mai băuse alcool de când aflase de sarcină, jurase să nu se mai atingă de sticlă până după nașterea bebelușului. Prea multe nopți pierdute-n ceață. Nu avea de gând să se mai lase trasă în acea mlaștină din nou.

Patrick a ridicat din umeri.

— Ok. O găsești în frigider, dacă te răzgândești.

Dacă ar fi avut atunci limpezimea minții de a-l întreba de ce adusese o sticlă de vin, de ce voia să o știe din nou beată după toate acele luni în care nu mai băuse deloc, poate că lucrurile ar fi stat diferit. Dar nu a întrebat. Era prea frântă pentru a mai gândi rațional.

Biberoanele pe timp de noapte au venit și au trecut, mintea Audrei întunecându-se cu fiecare dintre ele, somnul părând o noțiune vagă și stranie, nu ceva ce ar fi putut savura. Margaret apărea dimineața și se oferea să preia munca și să o lase pe Audra să se odihnească. Audra încercase să reziste, dar insistența Margaretei și căutătura aspră a lui Patrick au avut câștig de soartă. I-a dat bebelușul Margaretei și a plecat în dormitor, unde a visat că laptele îi otrăvea copilul, că-i făcea rău, și s-a trezit cu o tristețe înțepătoare ce nu a mai părăsit-o toată ziua.

În acea seară, Audra a văzut sticla de vin în frigider, dar a ignorat-o, deși fusese foarte, foarte însetată.

Încă o noapte de somn fragmentat și vise toxice. Chiar și strângându-l pe Sean tare la piept, ascultând cum înghițea laptele praf, simțea că ceva se frânsese între ei. Îl dezamăgise și ea pierduse ceva ce nu avea cum să mai recâștige, indiferent cât de mult și-ar fi dorit-o.

De dimineață, Margaret a venit din nou. Și, din nou, Audra i-a înmânat bebelușul. Din nou s-a dus la culcare. Acum așternuturile și salteaua îi păreau nisip mișcător, și voia să fie înghițită, să rămână în beznă pentru totdeauna.

În acea noapte și-a turnat un pahar de vin. Dar numai unul.

A doua noapte și-a mai turnat un pahar. Și încă unul.

După încă o zi, o nouă sticlă de vin a apărut în frigider. Audra a terminat-o pe prima și a desfăcut-o pe a doua. S-a oprit doar când a leșinat beată pe canapea. Patrick a trezit-o în zori, i-a spus să-i fie rușine.

Seara, a venit acasă cu o sticlă de votcă.

Din nou, privind acum în urmă, ar fi trebuit să-l întrebe de ce. Dar momeala cetii era prea puternică pentru a-i rezista, iar tot ce voia Audra era să șteargă totul.

Așa au trecut săptămânile, nopți și zile stingându-se în aburi de beție și mahmureli uleioase. Bona fusese în apartament deja de aproape douăzeci și patru de ore înainte ca Audra să o observe. O chema Jacinta, o tânără frumoasă din Venezuela, care a privit-o pe Audra cu milă când s-au întâlnit prima dată pe bol.

— Nu ești în stare să ai grijă de Sean, i-a explicat Patrick, așa că am angajat pe cineva care este.

Audra s-a retras la pat pentru următoarele patru zile, ridicându-se doar pentru o nouă sticlă de orice lăsată pentru ea de Patrick în frigider sau dulap. În a cincea zi, a venit un doctor la ei. Unul pe care Audra nu-l recunoștea. Mirosea urât, transpirație cu mucegai, miasmele mascate de loțiune de ras. I-a pus câteva întrebări, a mâzgălit pe un caiet și i-a dat hârtiile lui Patrick. Soțul ei s-a întors după o oră cu o sticlă cu pastile și un pahar cu apă. Audra a refuzat apa, a dat două pastile pe gât în jos cu o dușcă de votcă bună și s-a culcat.

Privind în urmă, Audrei îi păru că cineva sau ceva o trăsese într-un canal, imposibil de a se ridica din nou. De fiecare dată când lua hotărârea de a supraviețui fără un pahar de alcool sau vreo pastilă, Patrick apărea cu un nou pahar plin sau cu vreun flacon zdrăngănitor.

Uneori se întreba ce-i face copilul. Într-o zi, traversând sufrageria în drum spre bucătărie, a fost uimită să-l vadă pe Sean pășind împleticit prin cameră sprijinit de Jacinta, cu mâinile sus și fluturându-le, chicotind la fiecare pas.

— Când a început? a întrebat Audra, pricepând brusc că trecuseră luni fără să le observe.

— Acum o săptămână, a zis Jacinta. L-ai văzut și ieri făcând la fel. M-ai întrebat același lucru.

Audra clipi.

— Da?

— Vrei să îl ții?

Audra nu a mai răspuns. A intrat în bucătărie și și-a mai luat o sticlă de vin.

Își aminti de ziua de naștere a lui Sean. Organizaseră o mică adunare în apartamentul părinților lui Patrick. Patrick ascunsese pastilele și băutura, îi spusese că o voia trează.

— Să nu mă faci de râs, i-a zis. Și să nu te dai în spectacol.

În acea dimineață, ceața i se spulberase din minte și s-a privit în oglindă după duș. Întunericul din jurul ochilor, petele de pe obraji. Pielea prea flască pe oase. Dar și-a dat silința cu machiajul și noile haine cumpărate pentru ea de Patrick. S-a prezentat în fața lui înainte de a porni spre apartamentul aflat la doar câteva străzi de ei.

— Merge, a zis el cu un oftat obosit.

A mers la pas cu Patrick pe lângă Central Park West, Jacinta ținându-l pe Sean de mână. Agitația traficului frământa în creierul ei, aerul răcoros gâdilându-i pielea, conștientă de fiecare senzație a hainelor sale pe corp, greutatea picioarelor pe caldarâm. În ciuda vuietului dureros din spatele ochilor, a simțit ceva ce nu mai trăise de mult. Se simțea vie.

— Patrick, a zis.

— Hm?

El se uita în față, nu și-a întors privirea spre ea.

— Poate că ar trebui să primesc niște ajutor.

Patrick nu i-a răspuns, s-a oprit. S-a oprit și ea, amândoi rămânând ca insule, șiroi de oameni spre oceanul din jur

— Poate ar trebui să vorbesc cu cineva, a zis ea. Despre băut. Și pastile. Să încerc să mă schimb.

Patrick tăcea, dar maxilarul muncea, măcinând dinții.

— Nu am știut că e ziua fiului meu până nu mi-ai zis.

Lacrimi fierbinți pe obraji.

Patrick a luat-o de mână, a strâns-o tare, a strâns-o atât de tare, încât a durut-o.

— O să vorbim despre asta după ce ajungem acasă, a zis. Adună-te. Nu mă face de râs în fața prietenilor mamei mele.

— De ce mă ții așa? l-a întrebat. De fapt, de ce mă mai ții pe lângă tine? Nu-ți sunt soție. Nu sunt mamă fiului meu. De ce nu mă lași să plec?

A strâns-o din nou de mână, și mai tare, și a trebuit să-și muște buza pentru a nu țipa.

— Vrei să mă umilești? a întrebat-o, apropiindu-se de ea. Asta vrei? Să mă ajute Dumnezeu de nu te bat de leșini aici pe stradă. Asta vrei să fac?

Audra dădu din cap că nu.

— Atunci taci în pula mea și mișcă-te, a zis.

Audra și-a șters obrajii, și-a tras nasul, s-a potolit și a mers, mâna ei în mâna lui, durere în oase.

În apartamentul părinților lui, oamenii pluteau printre mese pline cu gustări și pahare de șampanie. Audra se uita la bule, imaginându-și cum se simțeau pe limbă, dulcele înghițiturii. Ea și Patrick stăteau la o masă din mijlocul camerei, Sean într-un scaun înalt, Jacinta hrănindu-l cu o bucată de tort.

Patrick senior stătea liniștit într-un colț, mâinile tremurându-i în poală, demența deja limpede pentru toată lumea. Musafirii îl ignorau, la fel ca fiul său și soția sa. Din partea cealaltă a încăperii, privirea sa distantă a întâlnit-o pe a Audrei, a zăbovit în ea doar pentru o clipă, dar suficient să o facă să se întrebe dacă bătrânul o observa. O recunoscuse oare, așa cum ea îl recunoscuse, fiecare rătăcit și singur într-o cameră plină cu oameni?

Margaret s-a așezat lângă Audra și Patrick junior. Părintele Malloy – preotul care le botezase fiul – i-a urmat, zâmbind. Margaret i-a luat mâna lui Patrick în a ei.

— Acum, voi doi, a zis, nu credeți că e timpul să-mi mai oferiți un nepoțel? Nu putem să-l lăsăm pe Sean să crească singur la părinți, ca Patrick.

Patrick s-a înroșit și a zâmbit, iar Margaret i-a strâns genunchiul cu drag. Iar atunci Audra a înțeles un pic mai mult din funcția ei în acea căsnicie. S-a înfiorat și a început să numere minutele până când avea să fie din nou acasă, înapoi în ceața ei.

CAPITOLUL 19

Danny ieși cu mașina închiriată din parcarea lui Phoenix Sky Harbor și urmă indicațiile GPS-ului spre Ak-Chin Pavilion din vestul orașului. Un bistro mexican în apropiere, îi spuseseră, cu un bar popular printre localnici.

Căldura aceea blestemată. Iisuse, era obișnuit cu răcoarea din San Francisco, niciodată prea cald, niciodată prea rece. Nu așa. Căldura aceea blestemată îi prăjea gâtlejul. După ce a închiriat mașina, a făcut greșeala de a așeza mâna pe capota Chevrolet-ului și a trebuit să și-o retragă ca de pe o plită.

Călătoria dură douăzeci de minute pe autostradă, apoi doar o mână de viraje până când loturile întinse ale amfiteatrului îi ieșiră în față. Porni spre vest preț de vreo două străzi și găsi restaurantul. Deasupra ușii, un semn pictat de mână, cu litere mari, roșii, cactuși verzi cu sombrero-uri. La acea oră din zi se găsea suficient loc liber pe trotuar, așa că parcă.

Danny atinse portiera cu degetele și se pregăti. Aerul condiționat al mașinii abia începuse să o răcorească și sudoarea i se adunase pe spate și între fese. Deschise portiera, iar zăpușeala îi urlă în față.

Câțiva pași și ajunse la ușa restaurantului. Înăuntru, simți aerul rece ca gheața revărsându-se dintr-o stație de aer condiționat suspendată deasupra pragului. Rămase acolo pentru o clipă, savurând senzația pe tot corpul. O tânără hispanică se apropie de el, luă un meniu de pe măsuța de lângă semnul ce zicea VĂ RUGĂM AȘTEPTAȚI PENTRU A PRIMI UN LOC.

— O persoană? întrebă ea, un zâmbet larg pe chip.

Danny zâmbi și el.

— Bună, ce faci? Am venit să mă văd cu George. Cred că mă așteaptă.

Zâmbetul de pe fața fetei dispăru.

— Așteaptă aici, zise și se grăbi spre bar pentru a vorbi cu un bărbat masiv.

Părul negru al acestuia era geluit pe spate, iar brațele îi erau pline de tatuaje. Se uită spre Danny în timp ce fata îi vorbea. Ridică un receptor, rosti câteva cuvinte, ascultă, apoi închise telefonul și spuse ceva fetei.

Ea se întoarse agitată la Danny și zise:

— Pe aici, te rog.

O urmă prin miezul întunecat al restaurantului, făcând slalom printre mese și clienții împrăștiați ai după-amiezii. O ușă perdeluită în franjuri cu mărgele, semnul de deasupra zicând SALĂ DE MESE PRIVATĂ. Fata strecură o mână prin

perdea, trase de ea pentru a-i permite lui Danny să treacă pragul. Odată intrat, mărgelele răpăiră și șoptiră pe spatele lui când fata le dădu drumul.

În cameră era o singură masă mare, rotundă. Destul de încăpătoare încât să adune confortabil în jurul ei doisprezece oameni, chiar mai mulți dacă erau dispuși să-și frece coatele unii de alții. Fusese așezată pentru o întâlnire, având o față de masă albă, curată, tacâmuri strălucitoare și pahare. Pe unul dintre scaune: George Lin.

— A trecut ceva timp, Danny Doe Jai, zise George.

— Zece ani, spuse Danny.

— Mi-a părut rău să aflu despre soția ta și fetița voastră. Niciun om n-ar trebui să treacă prin căcaturi d-astea. Vino, așază-te.

Danny merse în jurul mesei și se puse la două scaune distanță de George. Un pic mai mult de lungimea unui braț. Nu se temea de George Lin, dar asta nu însemna că avea încredere în el.

Danny aruncă o privire în jur.

— Mexican?

— Când ești în Arizona…, zise George.

— Cum suporți căldura?

— Ce, nu-ți place? În San Fran e mereu frig și umed. Aici e vară tot anul. De ce crezi că m-am mutat aici? Am piscină în grădină și tot tacâmul.

Danny scutură din cap.

— Nu cred că aș suporta. Aș lua-o razna după o vreme.

George zâmbi.

— Relaxează-te, omule, răcorește-te, mănâncă niște înghețată, bea niște apă, o să-ți revii. În fine, n-ai venit până aici ca să vorbim despre vreme.

Întinse mâna pe sub masă spre ceva aflat pe scaunul de lângă el. Un plic mare căptușit, îndoit și rupt. Îl așeză pe masă, un *clonc* greoi dinăuntru.

— Poftim, zise George și se lăsă pe spate, fluturând cu o mână spre plic. Verifică-l, vezi dacă se potrivește.

Danny trase plicul spre el, îl deschise și se uită înăuntru. Îl ridică, iar un Smith & Wesson Model 60 se rostogoli pe masă, urmat de trei cutii cu muniție și un încărcător rapid.

George ciocăni fiecare cutie în parte.

— Vârf gol .357, FMJ .357 și FMJ .38 Special. Mă gândesc că-ți ajung, asta dacă nu plănuiești să începi un război pe acolo.

Danny ridică pistolul, îndreptă țeava scurtă spre perete și deschise cilindrul pentru a se asigura că butucul de cinci

gloanțe era gol. Îl roti, îl închise, trase piedica și trase în gol de trei ori.

— E bun, zise.

Strecură pistolul și muniția înapoi în plic.

George îi întinse palma deschisă. Danny pescui un sul de bancnote din buzunar și numără mai multe foi de o sută în palma lui George.

George întrebă satisfăcut:

— Deci, ai de gând să tragi niște runde de exercițiu cât ești pe aici, doar așa, pur și simplu?

— Ceva de genul, zise Danny, în timp ce luă plicul și începu să se ridice. Mi-a părut bine să te revăd, George.

Când ajunse aproape în dreptul perdelei din prag, George strigă după el:

— Danny Doe Jai, indiferent ce pui la cale, să ai grijă, bine?

Danny aruncă o privire înapoi peste umăr și zise:

— O să încerc.

Se strecură prin perdea, înapoi în restaurant, cu plicul sub braț. Tânăra ce-l primise îi zâmbi emoționată când trecu pe lângă ea spre ușă. Când ajunse sub briza rece a unității de aer condiționat, îi veni o idee. Se întoarse către fată.

— Hei, zise, e vreun magazin cu materiale de construcție prin apropiere?

CAPITOLUL 20

Bărbatul în costum întinse mâna pe deasupra mesei și zise:

— Numele meu este Todd Hendry. Sunt avocatul din oficiu.

Lanțul zornăi când Audra ridică mâna pentru a-l saluta.

— Sunteți ce?

— Sunt avocatul dumneavoastră, zise el.

Lumina camerei de interogatoriu se reflecta de pe scalpul său pistruiat. Așeză un dosar subțire, un caiet și un pix pe masă, apoi luă loc.

— De ce sunteți aici? întrebă Audra.

— Nu vă puteți prezenta la o trimitere în judecată fără reprezentat legal, zise. Adică, puteți, dar nu v-aș recomanda să o faceți.

— Trimitere în judecată?

— Acuzația de posesie cu intenție, zise Hendry. Audierea e cam într-o oră. Nu v-au spus?

— Nu, răspunse ea. Tot ce au făcut a fost să mă interogheze în privința copiilor mei.

O altă ședință cu Mitchell noaptea trecută, una în primele ore ale dimineții. Din nou aceleași întrebări, din nou aceleași răspunsuri. Indiferent cât de des i-ar fi spus agentului FBI că Whiteside și Collins i-au luat copiii, că soțul ei sigur era implicat, Mitchell o tot întorcea, țintind aceeași întrebare spre ea. Și mereu acea bunătate în priviri și-n voce.

De dimineață, la un moment dat, în timpul unei scurte pauze a interogatoriului, singură cu polițistul în cameră, un gând a început să-i roadă prin minte: dacă era adevărat că ea le-a făcut rău copiilor? Dacă aveau dreptate? Poate că mintea ei nu putea suporta adevărul și crease o nouă realitate? Oricum, nimic din toate acelea nu se simțeau ca fiind prea reale, nu?

Aceea a fost clipa în care s-a apropiat cel mai mult de a se frânge în sine. Se simțise fărâmițându-se, ca un zid fără fundație.

Hendry deschise dosarul – în el era ceva ce arăta ca un fel de raport al poliției –, făcu un *clic* cu pixul și duse vârful aproape de caiet.

— Deci, spuneți-mi exact ce s-a întâmplat în dimineața zilei de cinci.

Îi povesti. Povestea generală despre trasul pe dreapta, mașina lui Whiteside parcată în fața ei, apoi plecând, luminile clipocind în oglindă, oprirea, căutarea.

— O clipă, ceru Hendry. Înainte ca șeriful Whiteside să deschidă portbagajul mașinii dumneavoastră, v-a cerut acordul pentru a o face?

— Nu, zise Audra.

— Punga cu marijuana era vizibilă din afara vehiculului?

— N-a fost în mașina mea de la bun început. A plantat-o el acolo ca să…

Hendry ridică o mână.

— Ascultați, haideți să nu spunem nimic despre lucruri plantate în mașina dumneavoastră. Presupunând – doar presupunând – că marijuana fusese în mașina dumneavoastră, acolo unde a găsit-o, putea fi văzută din afara autovehiculului?

— Nu, spuse Audra. A băgat mâna pe sub niște pături pentru a o scoate, dar nu…

— Asta-i tot ce am nevoie să știu, zise Hendry zâmbind.

•

Judecătoarea Miller privi pe deasupra ochelarilor spre cineva din spatele Audrei.

— Șerif Whiteside, e adevărat? întrebă, cutele feței adâncindu-i-se, zbârcindu-i-se în jurul gurii. Nu ați cerut acordul pentru a verifica autoturismul?

Audra întoarse capul, îl văzu pe Whiteside ridicându-se de pe scaun în mijlocul mulțimii, cu pălăria strânsă în pumni, dregându-și glasul.

— Nu, Onorată Instanță, răspunse, nu e adevărat. Am cerut acordul.

— Apărarea susține altceva, spuse judecătoarea. Am nevoie de ceva mai mult decât cuvântul dumneavoastră, domnule șerif.

Whiteside îi întâlni căutătura și se îndreptă de spate, ridicând capul.

— Cuvântul meu este tot ce am. Și, dacă nu e suficient de bun pentru…

— Nu, nu e suficient de bun pentru mine, domnule șerif. Să încercăm să aplicăm niște logică în toate astea, bine?

Whiteside păru să fi pierdut doi centimetri din înălțime. Pielea îi zvâcni sub ochiul stâng.

Liniștea căzu peste jurnaliștii ce ocupau partea din spate a sălii de conferințe a primăriei. Mesele fuseseră aranjate într-o aproximare a unei curți de justiție, câte una pentru acuzare și apărare, amândouă în fața unei alte mese la care stătea acum judecătoarea Miller, cu o expresie obosită pe chip. Ea își dădu jos ochelarii de pe nas și îi așeză pe caietul din fața ei.

Îndată ce au ajuns, Hendry s-a îndreptat spre omul de vârstă mijlocie de la masa vecină, cel căruia costumul îi era prea strâmt și prea ponosit, și și-au șoptit câte ceva. Procurorul, a trebuit să ghicească Audra. Hendry îi explicase Audrei că Joel Redmond avea să vină așteptându-se la o simplă pledoarie pentru o infracțiune minoră. În mod cert nu părea pregătit

pentru ceea ce-i spusese Hendry. Procurorul s-a reașezat, dând încet din cap, apoi s-a ridicat și a mers în dreptul judecătoarei. Miller a dat și ea din cap, cam așa cum o făcuse și Redmond cu câteva clipe mai înainte, iar procurorul s-a retras la masa lui pentru a-și strânge lucrurile.

Acum judecătoarea Miller vorbi din nou:

— Deci, observați această mașină pe care o considerați a fi prea încărcată. O trageți pe dreapta, găsiți în ea o femeie singură.

Audra vru să vorbească, dar Hendry o prinse de încheietură, o făcu să tacă.

— Ce anume în acest scenariu v-a dat motiv să cercetați mașina?

Înainte ca Whiteside să poată răspunde, Miller ridică mâna.

— Dați-mi voie să răspund pentru dumneavoastră. Nimic. Nu ați avut niciun motiv întemeiat pentru a percheziționa mașina, așa că nu ați avut niciun motiv întemeiat pentru a cere acordul șoferului. Drept urmare, sunt înclinată spre a da crezare versiunii clientului apărării.

Whiteside își foi picioarele, își plimbă degetele pe borul pălăriei.

— Păi, Onorată Instanță, eram deja la portbagaj cu intenția de a muta unele dintre cutii în mașina mea, astfel ușurând povara de pe osia din spate a mașinii. De vreme ce eram deja acolo, am considerat că acordul fusese implicit.

— Domnule șerif Whiteside, dumneavoastră tocmai ați devenit organ de ordine în ultimele cinci minute?

— Nu, Onorată Instanță.

— În ultimele cinci zile? Cinci săptămâni? Cinci luni?

Whiteside oftă.

— Nu, Onorată Instanță. Am intrat în departamentul acesta de poliție când am terminat armata, în 1993.

— Deci sunteți ofițer al legii de aproape un sfert de secol, zise ea, o urmă a unui zâmbet pe buzele ei mici.

— Da, Onorată Instanță.

Chipul i se aspri, ochii fixându-l pe Whiteside ca lasere verzi.

— Atunci știți al naibii de bine că acel portbagaj era proprietate privată și că nu aveați nicio treabă să îl deschideți și să scormoniți prin el, și nimic din ce ați găsit acolo nu poate fi considerată probă în nicio sală de judecată, nici măcar într-una atât de prăpădită ca asta.

— Onorată Instanță.

Privirea lui Whiteside o întâlni pe cea a Audrei. Încă un zvâcnet.

Judecătoarea Miller își așeză din nou ochelarii pe nas, scrijeli ceva pe caiet.

— Domnul Redmond îmi zice că are de gând să nu mai irosească timpul niciunuia dintre noi și să lase cazul ăsta stupid să cadă ca un cartof fiert. Domnule șerif Whiteside, nu apreciez să mi se care fundul până în Elder County doar pentru a descoperi că mai bine stăteam acasă. E iritarea mea suficient de limpede pentru dumneavoastră, domnule șerif?

— Da, Onorată Instanță, zise.

Judecătoarea Miller își mută atenția asupra Audrei.

— Doamnă Kinney, după cum înțeleg eu, nu ați fost arestată în legătură cu dispariția copiilor dumneavoastră și nici nu ați fost acuzată de alte delicte. Drept urmare, sunteți liberă.

Audra se opuse impulsului de a plânge. Jurnaliștii începură a bâzâi și a răpăi ca un motor tocmai pornit. Procurorul își închise servieta, se ridică și porni spre ieșire.

— Totuși, zise Miller, plesnind masa cu o palmă osoasă. La naiba, tăceți dracului acolo în spate. Ieșiți pe hol dacă trebuie să trăncăniți între voi, vulturi blestemați.

Așteptă o clipă ca liniștea să revină printre ei.

— Totuși, cred că domnul detectiv Showalter are ceva pentru mine.

— Da, Onorată Instanță, zise Showalter, ridicându-se. Mă pot apropia?

— Da.

Showalter trecu de biroul în spatele căreia era așezată Audra. Nu se uită la ea, merse direct la judecător și îi înmână un plic.

— Onorată Instanță, spuse acesta, după cum știți, Audra Kinney se află în mijlocul unei investigații în desfășurare în legătură cu dispariția copiilor săi. În această dimineață m-am întors în Phoenix pentru a cere Parchetului de pe lângă Tribunalul pentru Minori și Familie un ordin special pe numele doamnei Kinney, ordin ce îi interzice să părăsească orașul Silver Water până la încheierea investigației noastre.

Judecătoarea scoase o scrisoare și un formular din plic, aruncă o privire fugară asupra lor.

— Doamna Kinney are unde sta?

— Onorată Instanță, am vorbit cu doamna Anne Gerber, proprietara pensiunii River View. Nu a mai avut clienți de ceva vreme, dar a fost de acord să închirieze una dintre camere doamnei Kinney, pentru câteva nopți.

— Foarte bine, zise judecătoarea Miller. Doamnă Kinney, ați înțeles? Sunteți liberă să părăsiți această sală de judecată, însă nu sunteți liberă să părăsiți orașul. Dacă așezați un singur

picior dincolo de limitele Silver Water, veți fi trimisă direct înapoi în celulă. E clar?

Audra nu mai asculta.

Afară.

Un val de amețeală o spălăci și se prinse de marginea mesei.

Pot ieși din celulă.

Nu conta că nu avea voie să părăsească orașul, nici nu își dorea. Însă acum putea încerca să-și găsească copiii. Nu avea nicio idee cum anume avea să o facă, dar măcar era loc de gândit.

— Da, Onorată Instanță, spuse.

Judecătoarea Miller merse să-și strângă lucrurile.

— Curtea se suspendă, spuse. O zi bună tuturor.

Audra se ridică.

— Doamnă, pot să vorbesc ceva cu dumneavoastră, vă rog?

Miller își dădu din nou ochelarii jos, oftă, apoi o chemă cu un gest simplu dintr-un deget lung.

Audra se apropie, nesigură pe picioarele sale, dar izbuti și, odată ajunsă în dreptul judecătoarei, se aplecă pentru ca ochii să le fie la același nivel.

— Doamnă, eu…

— Vă rog să vă adresați cu Onorată Instanță.

— Onorată Instanță, am nevoie de ajutor.

— Scumpa mea, asta nu mai e nicio noutate pentru nimeni.

Audra arătă peste umăr spre șeriful Whiteside.

— Acel bărbat, el și ajutorul de șerif, ei mi-au luat copiii. Sean și Louise. Cred că soțul meu i-a plătit să o facă. Trebuie să îmi iau copiii înapoi. Sunt tot ce mai am pe lume. Fără ei, mor. Vă rog să mă ajutați. Vă rog să faceți ceva.

Judecătoarea Miller îi zâmbi cumsecade. Se întinse peste masă și luă mâna Audrei în a ei.

— Draga mea, singurul ajutor pe care ți-l pot oferi este un sfat. Spune adevărul. Orice s-ar întâmpla, orice ți-ar zice, tu să spui adevărul. Este singurul lucru care poate ajuta pe cineva. Mă înțelegi?

Degetele ei se strânseră în jurul încheieturii Audrei.

— Spune-le ce le-ai făcut copiilor, zise. Spune-le unde sunt cadavrele și totul se va sfârși. Îți promit.

CAPITOLUL 21

Drumul de la primărie la pensiune dură mai puțin de cinci minute, dar Audrei îi păru o veșnicie. Hendry refuzase să o acompanieze, spunându-i, pe picior de plecare, că responsabilitățile sale tocmai se încheiaseră. Adunându-se în jurul mesei din sala de judecată improvizată, șeriful Whiteside s-a oferit să o conducă el, dar Audra l-a refuzat, preferând să confrunte jurnaliștii de una singură.

— La dracu', zise agentul special Mitchell. O fac eu. Detectiv Showalter, agent special Abrahms, veniți și voi. Să mergem.

Showalter se îndepărtă de masă:

— Nă-ăh, eu nu. Nu, mulțumesc.

— Nu a fost o rugăminte, detectiv, zise Mitchell. Abrahms, dezbracă-ți haina.

Pentru un moment, simțind degetele puternice ale lui Mitchell pe brațul ei, Audra se opuse, dar apoi se lăsă condusă spre ușă. Majoritatea jurnaliștilor părăsiseră deja sala și Audra îi auzea bâzâind în fața intrării principale a primăriei, așteptând să o fotografieze, poate chiar să arunce cu întrebări în ea. Fuseseră cu toții înghesuiți în curtea improvizată, un murmur constrâns străbătându-i când Audra a intrat cu cătușele la mâini, cu câte un polițist de fiecare braț. Acum erau acolo afară, în sălbăticie, și păreau gata să muște.

Mitchell îl întrebă pe Whiteside:

— Mai e vreo altă ieșire?

— Ieșirea de incendiu din lateral, spuse el, smucind un deget în direcția respectivă. Prin sala principală, acolo, pe dreapta. Probabil cu alarmă, dar…

Mitchell nu mai așteptă să asculte restul. O trase pe Audra spre ușile mari ale sălii, apoi trecu pragul cu ea, lăsându-le să se balanseze în urma lor. Una dintre ele îl izbi pe Showalter în genunchi și acesta înjură.

Vreo șase, șapte polițiști se întoarseră să vadă. Sala fusese transformată într-un soi de centru de operațiuni, o hartă mare a Arizonei montată pe un stativ, bolduri roșii trasând o linie prin mijlocul statului. Polițiștii se uitară la Mitchell cum o conducea pe Audra printre ei spre cele două uși de pe partea dreaptă. Un semn verde de deasupra tocului anunța ieșirea de urgență. Mitchell nu încetini pasul până nu ajunseră în dreptul ușii. Se opri, făcu un semn din cap spre colegi.

Abrahms așeză haina peste capul și umerii Audrei, lăsându-i o mică despărțitură pentru a privi prin ea. Audra mai mult o auzi decât să o vadă pe Mitchell împingând bara ușii, apoi

sunetul alarmei, simțind zăpușeala soarelui amiezii în timp ce o ghidau prin curte. De undeva, nu prea departe, se auziră glasurile reporterilor:

— Acolo, acolo jos, uite-o.

— Mișcă, zise Mitchell.

Cu Abrahms ținând-o de un braț, Mitchell de celălalt, picioarele Audrei plutiră peste pământul aleii, printr-o parcare, apoi înapoi pe trotuar. În urma lor, sunetele pașilor în alergare. Și vocile, chemând-o:

— Audra, unde sunt copiii tăi?

— Audra, le-ai făcut vreun rău?

— Audra, ce ai făcut cu Sean și Louise?

Mâna lui Mitchell se încorda în jurul brațului ei.

— Ține-ți capul jos, mergi mai departe.

Audra nu reușea să-și vadă decât picioarele abia călcând pe trotuarul crăpat; pașii din urmă alergând, depășind-o.

— În regulă, dați-vă mai în spate, dați-vă din drum, se auzi vocea lui Showalter, dură și nervoasă.

— Audra, unde sunt cadavrele copiilor tăi?

S-ar fi prăbușit, dacă nu ar fi fost sprijinită de Abrahms și Mitchell. Pricepuse: *oamenii ăștia cred că mi-am ucis copiii.* Bineînțeles că autoritățile credeau asta, dar acum știa că și restul lumii credea la fel. Gândul o îngrozi.

— Pe aici, zise Mitchell și o trase pe Audra printr-o altă alee, înapoi în strada principală.

Încă: pașii din jur, întrebările, strigătele, acuzațiile. Audra se concentra pe a-și păstra picioarele în mișcare, pe a nu se împiedica. Tot ce se gândea era să iasă din stradă, să scape din calea jurnaliștilor.

Câinii, câinii mă fugăresc.

Scânteia unei amintiri, o fetiță în apropierea grădinii bunicilor, temerii vecinului fugind după ea, lătrând, colții lor ascuțiți la vedere.

Ajutor, mă fugăresc!

Voia să fugă, adrenalina izbind-o tare deodată cu frică.

— Imediat ajungem, zise Mitchell. Imediat.

Ajunseră la câteva scări, iar acum Audra chiar se poticni. Căzătura fu întreruptă de brațele salvatoare ale celor doi, nu înainte ca muchia unei trepte să-i ciupească din gambă și os. Vocile din jur, întrebările în crescendo; nu mai auzea decât aceleași cuvinte, din nou și din nou, rău, cadavre, copii. Și numele lor. Jurnaliștii strigau fără încetare numele copiilor ei, iar Audra voia să urle la ei, să le ceară să tacă, să o lase în pace, să nu mai scoată niciun cuvânt despre Sean și Louise.

Când Abrahms și Mitchell o ridicară din nou, o ușă se deschise și Audra fu înghițită de interiorul răcoros al clădirii.

Auzi ușa trântindu-se în spatele ei și vocea lui Showalter de partea cealaltă, cerându-le reporterilor să se retragă, gata, suficient, înapoi.

Cu brațele libere, Audra își smulse haina de pe cap și o aruncă pe podea. Inima îi bubuia atât de tare, încât o simțea în cap, în gât. Adrenalina se preschimbase într-un răpăit dureros în jurul corpului ei, cu ea încercând să respire aproape imposibil. Se sprijini de un perete, cu fruntea lipită de antebraț.

— Ești bine?, zise Mitchell, și ea fără suflu. Calmează-te.

— Poftim? întrebă Audra printre guri de aer.

— Ești o știre babană, spuse Mitchell, aplecându-se și ridicând haina lui Abrahms, pe care i-o dădu înapoi acestuia. Nu știai?

Audra se uită spre ușă, prin geam, și văzu zidul de bărbați și femei. Microfoanele și camerele de filmat. Showalter cu brațele ridicate, încercând să le obstrucționeze.

— Iisuse! exclamă Audra.

— Bate-ți capul cu ei mai târziu, spuse Mitchell. Hai să-ți găsim un loc de dormit.

Audra privi în jur. Se afla în holul unei case vechi ce pesemne fusese cândva grandioasă, cu scări late și tavane înalte. Un mic birou al recepției la baza scărilor, vreo doisprezece cuiere goale ce probabil cândva păstraseră chei agățate pe o placă din spate. În jur un miros rânced, mirosul obiectelor scoase din uz, de abandon, de uși mereu închise.

O femeie în vârstă stătea la birou, cu privirea sa gri poposind pe Audra.

Mitchell așeză o mână pe spatele Audrei și o conduse mai adânc în hol, mai aproape de birou.

— Audra, dânsa este doamna Gerber. A fost foarte cumsecade și ți-a oferit o cameră pentru câteva zile.

Audra fu cât pe ce să-i mulțumească, dar doamna Gerber fu cea care vorbi mai întâi:

— În calitate de mamă, aș vrea să te dau afară în stradă în șuturi, spuse. Dar, în calitate de creștină, nu te voi alunga. Acum, a trecut aproape un an de când nu am mai închiriat o cameră, așa că nu te aștepta la prea multe. Am aerisit cât am putut de bine, am schimbat așternuturile și toate cele. Nu voi pregăti masa, nu sunt dispusă să împart mâncarea cu tine, așa că va trebui să te descurci altfel în privința asta.

Doamna Gerber strecură mâna în buzunarul cardiganului și scoase o cheie lungă de alamă cu un breloc de piele, cu numărul 3 abia vizibil pe el. Audra întinse mâna tremurândă, dar doamna Gerber o ignoră, așezând cheia în palma lui Mitchell.

— Mulțumim, doamnă, spuse Mitchell. Ne descurcăm de aici.

Îi ceru lui Abrahms să aștepte acolo, apoi o conduse pe Audra spre scări și urcară la etajul doi. Audra așteptă cât Mitchell descuie ușa, o deschise și trecu pragul pentru a o lăsa să intre. Încăperea era modestă, cu un pat de mărime medie și o baie. Singura fereastră dădea spre o grădină și partea din spate a unei alte clădiri, cu o alee între ele.

Mitchell așeză cheia pe o servantă.

— Încuie ușa în urma mea după ce plec. Mă întorc deseară, îți aduc ceva de mâncare, mai multe haine și ceva de spălat. În regulă?

— Mulțumesc, zise Audra. Pentru tot.

Expresia lui Mitchell se întări, ca și cum mulțumirile Audrei o jigniseră. Făcu un pas spre ea.

— Cât sunt plecată, vreau să te gândești bine de tot la ce vei avea de zis. Copiii tăi lipsesc deja de cel puțin patruzeci și opt de ore. Sper că sunt vii, dar toată experiența mea de până acum îmi spune că mai mult ca sigur nu sunt vii. Și toată experiența mea de până acum îmi spune că știi unde sunt. Când mă întorc, vreau să-mi spui. Îmi pierd răbdarea cu tine, Audra. Nu mai există decât o singură cale de a repara totul. Știi ce ai de făcut.

Agentul merse înapoi în colț, la un televizor vechi cu tub catodic. Mitchell apăsă pe un buton și ecranul prinse viață, cu o imagine distorsionată și tremurată. Trecu prin posturi până găsi unul de știri.

Audra își văzu chipul și fu străbătută de un fior rece.

— Mai bine te-ai uita la asta, spuse Mitchell, aruncând telecomanda pe pat în drum spre ușă. Poate te ajută să te gândești.

CAPITOLUL 22

— În continuare, zise prezentatoarea știrilor, noi detalii tulburătoare în cazul copiilor dispăruți în Silver Water, Arizona: Sean și Louise Kinney.

Moderatorul se întoarse spre cameră.

— Și, credeți-ne, nu vreți să ratați cele mai recente întorsături de situație ale acestei povești dramatice ce a atras atenția întregii națiuni.

— Doamne, zise Audra, așezându-și palmele pe ambele părți ale televizorului, de parcă imaginile ar fi avut de gând să plesnească pe la cusături.

O fanfară, logo-ul postului de știri rotindu-se prin spațiu, apoi o pauză publicitară. O reclamă farmaceutică la un medicament antidepresiv. O femeie hașurată-n griuri transformându-se în culori orbitoare în timp ce povestea cât de fericită era că discutase cu doctorul ei despre asta. Apoi vocea unui bărbat recitând o listă lungă de efecte secundare, inclusiv tendințe suicidale. Dacă nu și-ar fi ținut respirația, Audra ar fi putut râde, așteptând următorul segment de știri.

O nouă fanfară, din nou logo-ul rotindu-se și gazdele reapărură.

— Bine ați revenit, zise femeia. Cum spuneam înainte de pauză, au ieșit la iveală detalii tulburătoare în cazul copiilor dispăruți, Sean, în vârstă de zece ani, și Louise, în vârstă de șase. Mama copiilor a fost arestată miercuri seara chiar lângă micul oraș Silver Water, Arizona, pentru posesia unui drog ilegal. Femeia, în vârstă de treizeci și cinci de ani, a părăsit Brooklyn, New York, cu patru zile înainte, având copiii pe bancheta din spate. Când mașina a fost oprită de șeriful din Elder County pentru o infracțiune rutieră minoră, copiii nu mai erau în mașină. Într-o surprinzătoare întorsătură de situație, cazul de posesie a fost suspendat în fața judecătoarei Henrietta Miller, care a concluzionat că percheziția mașinii s-a desfășurat ilegal. Reporterul nostru în Silver Water, Rhonda Carlisle, cu mai multe informații.

Imaginea fu tăiată pentru a arătă o tânără afro-americană atractivă aflată pe strada principală a orașului, alți jurnaliști bântuind în fundal.

— Așa este, Susan, scene dramatice astăzi în Silver Water, când judecătoarea Miller a considerat că șeriful Ronald Whiteside nu s-a asigurat că avea acordul proprietarului de a percheziționa mașina condusă de Audra Kinney, ceea ce face ca proba fizică să nu fie admisă în nicio sală de judecată. Nu a avut de ales și a renunțat la caz, eliberând-o pe doamna

Kinney. Și totuși, nu chiar. Un detectiv al Departamentului de Siguranță Publică din Arizona, Divizia de Investigații Criminale, a obținut un ordin de la Parchetul de pe lângă Tribunalul pentru Minori și Familie din Phoenix, ceea ce o obligă pe Audra Kinney să rămână pe raza orașului Silver Water pe toată durata investigațiilor legate de dispariția copiilor săi.

Audra împiedicându-se pe scările pensiunii, iar Mitchell o ajută să se ridice.

— Kinney a primit arest la domiciliu și se află în momentul de față la o pensiune locală. Folosindu-se de datele de pe GPS-ul acuzatei, FBI și poliția statală își concentrează căutarea pe ruta pe care Kinney a străbătut-o dinspre estul spre vestul statului Arizona. Forțele de ordine știu că aceasta a trecut granița dinspre New Mexico cam cu douăzeci și patru de ore înainte ca șeriful din Elder County să o oprească, iar martorii aflați într-un restaurant de pe marginea șoselei au declarat că au văzut copiii alături de ea în dimineața respectivă, așa că autoritățile sunt sigure că ceea ce s-a petrecut cu Sean și Louise s-a întâmplat în Arizona.

Înapoi în studio, unde prezentatorul se adresă unei imagini a reporterului:

— Rhonda, să înțelegem că noi detalii tulburătoare au ieșit la iveală despre Audra Kinney, mama copiilor dispăruți.

Înapoi în Silver Water.

— Așa este, Derek. Așa cum s-a mai spus și în altă parte, Audra Kinney s-a despărțit de soțul ei înstărit în urmă cu optsprezece luni, ducându-și copiii din apartamentul de pe Upper West Side într-o garsonieră din Brooklyn. Bunica copiilor a stat de vorbă cu jurnaliștii în fața casei din apropiere de Central Park în cursul dimineții. A prezentat-o pe Audra Kinney ca pe o femeie cu o istorie a problemelor psihice și a dependențelor de stupefiante.

Rhonda Carlisle își mută privirea de pe cameră, având o expresie serioasă și îngrijorată pe chip.

— Oh, nu, spuse Audra.

Chiar acolo, pe ecran, Margaret Kinney, cu părul ei vopsit roșu, cu fața ei palidă, marmorată. Stătea pe trotuarul din fața clădirii ei, un portar așteptând să o lase să intre. Părintele Malloy era lângă ea, expresia de pe chipul acestuia fiind una de simpatie caldă.

— Blestem ziua în care fiul meu a întâlnit-o pe această femeie, zise Margaret. I-a făcut viața fiului meu un iad în acești ultimi ani. Cu alcoolul și medicamentele. Vin și votcă, în general, și orice antidepresive și sedative reușea să convingă

doctorul să-i dea. Abia dacă își cunoștea copiii, mai mult eu i-am crescut, împreună cu bona lor.

— Mincinoaso, spuse Audra. Mincinoasa dracului!

— Înainte ca ea și fiul meu să se despartă, lucrurile au mers de la rău la și mai rău, abia dacă se mai putea ridica din pat. Apoi a făcut o supradoză și a ajuns la spital. Fiul meu, din dragoste pentru ea, a făcut tot ce i-a stat în puteri pentru a o repune pe picioare, dar ea apoi s-a mutat cu copiii. De optsprezece luni încearcă să-i recupereze pe ăia micii, pentru că pur și simplu nu sunt în siguranță cu ea. Protecția Copilului a fost de acord, erau pe punctul de emite un ordin pentru ca acei copii să fie predați tatălui, dar apoi a dispărut. Și acum asta. Poftim?

Un nod în sprânceană când își plecă capul, ascultând.

— Da, zise. Da, sunt foarte îngrijorată.

Ochii ei înlăcrimați. Părintele Malloy așează o mână pe umărul ei.

— Încercăm să rămânem încrezători, m-am rugat neîncetat, dar mă tem de ce e mai rău pentru acei copii.

Înclină din nou capul, ștergându-și o lacrimă.

— Ce i-aș spune? Zi-ne ce ai făcut cu ei!

Margaret privi în cameră, cedă, părintele Malloy încercând să o sprijine în necazul ei.

— Audra, indiferent ce ai făcut cu nepoții mei, oriunde ar fi, te rog, spune-ne. Nu ne tortura așa. Nu pot să suport. Patrick e frânt în bucăți. Cu toții abia mai rezistăm. Fă singurul lucru decent pe care îl mai poți face acum. Spune adevărul.

Dispăru, Rhonda Carlisle și Silver Water luându-i locul.

— Vorbe puternice din partea Margaretei Kinney, bunica copiilor dispăruți. Dau legătura înapoi în studio.

Prezentatorii reapărură, mulțumiră reporteriței.

— Dar Whiteside? întrebă Audra spre televizor. Dar Collins?

Plesni ecranul cu palma, alungă imaginea, apoi reveni.

Expresia prezentatoarei de știri se întunecă.

— Bineînțeles că vă vom ține la curent cu acest caz, dar se împlinesc deja patruzeci și opt de ore de când au dispărut acei copii, spuse și se întoarse spre colegul ei. Derek, cu siguranță autoritățile se tem de ce e mai rău.

Derek încuviință grav.

— Cred că suntem cu toții de aceeași părere.

Audra lovi din nou ecranul.

— Sunt vii, nenorocitule!

Derek se întoarse din nou spre camera de filmat.

— Stați alături de noi în următoarea oră, când ne întrebăm: cine este Audra Kinney? De la tânăra atractivă care s-a

căsătorit și a intrat într-una dintre familiile de elită ale New York-ului, la presupusa mamă dependentă de droguri suspectată de cea mai cumplită crimă imaginabilă. Aflați mai multe după pauza publicitară.

Audra lovi butonul televizorului cu pumnul, julindu-și nodurile degetelor.

— La naiba cu toți! zise.

O furie fierbinte și luminoasă se aprinse în ea. Cu toții păreau a zice că-și omorâse copiii și că le aruncase cadavrele pe undeva prin deșert. Nicio vorbă despre ceea ce îi spusese lui Mitchell. Nimeni nu punea la îndoială versiunea lui Whiteside. Pricepând ce credea întreaga țară despre ea, furia se preschimbă în teamă rece. Țara credea că Audra era un monstru. Niciodată nu-și bătuse capul cu social media, Facebook, Twitter, toate alea, dar putea să-și imagineze ce ziceau despre ea pe acolo. O rupeau în bucăți.

Audra merse în colțul camerei, se ghemui acolo, lăsând capul în palme. Își prinse craniul între degete, încercând să-l cuprindă pe tot. Greutatea zdrobitoare pe umerii ei, șerpuind în piept.

— Adună-te, își spuse. Asta vor, să te frângă.

De unde stătea putea vedea grădina de sub geam, gardul încercat de vreme. Și, de partea cealaltă a gardului, așezat pe ceva pentru a vedea mai bine, un tânăr cu o cameră de filmat țintită direct spre ea.

— Iisuse, spuse Audra.

Traversă camera, închise obloanele.

Se trânti pe pat și își ridică genunchii la piept, încolăcind brațele în jurul lor.

Zăcând acolo în umbre, își aduse aminte de o cameră de spital, departe de unde era acum. O cameră în care se trezise cu durerea măcinând-o în spatele ochilor. Confuzie și frică. Un doctor îi explicase că luase o supradoză. Dădaca o găsise pe podeaua dormitorului, pe jumătate goală, abia conștientă. Cel mai probabil că ar fi murit dacă nu ar fi fost găsită la timp. Medicii de la urgență i-au pompat stomacul și au umplut-o de adrenalină.

Patrick a vizitat-o în acea noapte. A rămas în salon doar pentru câteva minute.

— Cum ai putut să fii așa proastă? a întrebat-o.

A doua zi, a primit o altă vizită. Purta o rochie simplă, gri, cu un crucifix la gât. Numele ei era Sora Hannah Cicero și a întrebat-o pe Audra de ce a luat atât de multe pastile, de ce le-a luat cu votcă? Audra i-a răspuns că nu își mai aduce aminte.

— Ai luat supradoza dinadins? a întrebat-o Sora Hannah. Ai încercat să te omori?

— Nu-mi amintesc, a zis Audra.

Dar și ea și-a pus aceeași întrebare: oare? Oare ajunsese deja la acel punct în care moartea era o alegere mai bună decât viața? Știa că ultimele luni fuseseră întunecate, că fusese sigură că lumii nu i-ar fi păsat dacă ar fi dispărut.

— Ai vrea să te rogi? a întrebat-o călugărița.

— Nu sunt credincioasă, a spus Audra.

— E în regulă, a zis Sora Hannah. Nu sunt doar călugăriță, ci și psiholog. Prima și a doua calificare nu se suprapun întotdeauna.

— Un psiholog, a repetat Audra, amintindu-și discuția pe care o avusese cu Patrick de ziua lui Sean, în urmă cu cinci ani.

Acum Sean avea șapte ani și jumătate, Louise încă nu avea patru. La insistențele lui Patrick, Audra a renunțat la băutură de îndată ce testul i-a arătat că avea un nou bebeluș în ea. I s-a permis să continue să ia medicamentele, dar la un dozaj mai redus. Odată ce s-a născut Louise, Margaret a apărut din nou și a preluat controlul. De data asta, Audra nici măcar nu a mai avut ocazia de a încerca să o alăpteze la sân. De fapt, nu-și amintea să o fi hrănit deloc pe Louise. La trei zile de la nașterea bebelușului, Patrick i-a dat din nou o sticlă cu vin și așa a coborât din nou în groapă.

— Ai chef să vorbești? a întrebat-o Sora Hannah.

Audra nu a mai zis nimic. S-a întors pe o parte, uitându-se spre perete.

— Ai prefera să plec?

Audra a deschis gura să spună că da, dar cuvântul nu i-a ieșit de pe buze. Tăcerea atârna în cameră și liniștea a îngrozit-o atât de tare, încât a trebuit să spună ceva.

— Nu-mi cunosc copiii.

— Le știi numele?

— Sean și Louise.

— Păi, e un început. Câți ani au?

— Opt și trei. Adică, poate mai aproape de patru. Nu sunt sigură.

— Și asta e ceva. Mai încearcă un al treilea lucru.

Audra s-a gândit pentru o vreme.

— Louise are un iepure roz. Îi spune Gogo.

— Ce simți în inima ta când te gândești la copiii tăi?

Audra a închis ochii, concentrându-se pe junghiul din piept.

— Că mi-e dor de ei. Că i-am dezamăgit. Că nu-i merit.

— Nimeni nu merită copii, a zis Sora Hannah. Nu sunt un premiu pe care îl primești pentru bună purtare. Înțeleg că dădaca copiilor te-a găsit inconștientă. Cine a angajat-o?

— Soțul meu, a răspuns Audra. A zis că nu sunt în stare să am grijă de fiul meu. E în casa noastră încă de atunci, îmi văd copiii la cină și ei mă sărută de noapte bună. Îi văd la micul dejun și mă sărută de bună dimineața. Îmi spun *Mama*. Îi spun lui Patrick *Tata.* Nu *mami* și *tati.* Nu e în regulă, nu? Ar trebui să fiu mămica lor.

— Ar trebui. În cazul ăsta, întrebarea e de ce nu ești?

— Ți-am spus, nu-i merit.

— Rahat, a zis Sora Hannah. Dacă mai spui asta, îți dau un șut în fund. Patrick bea?

— Nu, a zis Audra. Nu așa ca mine.

— Dar medicamentele, antidepresivele, toate astea? Le ia și el?

— Nu. Niciodată.

— Ce are de zis despre băutul tău?

Gura Audrei s-a uscat. Și-a imaginat răcoarea dulce a vinului pe limbă, pe gât.

— Nu-mi stă în cale când sunt beată, a spus. Dimineața, când sunt mahmură, îmi spune că sunt un căcat. Apoi, când se întoarce de la serviciu, îmi mai aduce o sticlă. De obicei vin, uneori votcă.

Sora Hannah a tăcut pentru o vreme, apoi a întrebat:

— Tot el îți face rost și de pastile?

— Da, a zis Audra. Ce nu înțeleg e de ce? De ce mă mai ține prin preajmă? La ce-i servesc? Dacă nu sunt nici soție, nici mamă, la ce bun sunt?

Din nou, liniște. Audra simțea privirea Surorii Hannah pe spatele ei.

— Spune-mi, ai prieteni?

— Nu, a zis Audra. Nu mai am.

— Dar ai avut.

— Înainte să mă căsătoresc. Dar lui Patrick nu i-a plăcut de ei.

— Așa că te-ai îndepărtat de prietenii tăi, a zis Sora Hannah.

— Da.

— Ieși vreodată fără Patrick? La magazin, să te plimbi, oriunde?

— Nu, a răspuns Audra.

— Te-a lovit vreodată?

Audra s-a simțit micșorându-se în pernă, scofâlcindu-se pe sub așternuturi.

— Uneori. Nu des.

A simțit mâna Surorii Hannah pe umăr.

— Audra, ascultă-mă cu mare atenție. Nu ești prima femeie care trece prin așa ceva. Dumnezeu știe că nu vei fi nici ultima. Am văzut tot felul de abuzuri. Crede-mă, bătaia nu e

singurul fel. Soțul tău este un facilitator. Te ține beată și drogată pentru a fi mai tăcută și mai ușor de controlat. Nu te iubește, dar din cine știe ce motiv nu te lasă să pleci. Trebuie să înțelegi că te ține prizonieră. Alcoolul și medicamentele sunt lanțurile cu care te leagă.

— Ce pot să fac? a întrebat Audra. Cum ies din asta?

— Pleacă. Du-te, pur și simplu. Când poți pleca din spitalul acesta, nu te mai întoarce acasă. Îți pot face rost de un loc într-un refugiu unde să fii în siguranță. Patrick nu va putea să îți facă rău acolo.

— Dar copiii mei…

— Nu-i poți ajuta până nu te-ai ajutat pe tine. Trebuie să te însănătoșești, apoi te poți gândi la ei.

— Vreau să dorm acum, a zis Audra și și-a săpat calea în adâncurile patului.

Până să părăsească Sora Hannah salonul, Audra era deja departe, adânc în somn.

CAPITOLUL 23

Danny luă o mușcătură din sandviș. Nu era rău. Șuncă destul de bună, curcanul nu prea uscat. Scosese rondelele de roșii dintre feliile prăjite de pâine și le lăsă pe farfurie. Lui Danny nu-i plăceau roșiile.

Chelnerița se opri în dreptul mesei sale de lângă geam pentru a-i reumple cana cu cafea. Și cafeaua era destul de bună. Dar servirea era lentă. Bănuia că locul nu prea mai văzuse agitație de ani buni.

— Mulțumesc, zise.

Își șterse gura cu un șervețel.

— Auziți, ce se întâmplă?

Chelnerița – ecusonul zicea SHELLEY – râse, apoi zâmbetul îi dispăru de pe față.

— Nu știți?

Danny se uită în stradă la reporterii ce umblau de colo-colo ca niște zombies în căutare de carne proaspătă.

— Ce să știu?

— Mă scuzați, am presupus doar…, zise și flutură o mână prin fața lui. Adică, nu sunteți de prin zonă, așa că am presupus că sunteți un jurnalist. Ca ei.

Danny zâmbi și zise:

— Nu, sunt doar în trecere. O doamnă de la un magazin din apropiere a zis că aveți cafea bună. Avea dreptate. Deci, ce se întâmplă?

— Oh, Doamne, zise Shelley, așezându-se pe scaunul din față, cu ibricul în mână. E oribil. Nu am mai văzut niciodată așa ceva. Adică, în orașul ăsta, cât a mai rămas din el, cea mai mare știre e dacă cineva se bășește în public.

Danny râse horcăit.

Shelley coborî vocea, arătând cu degetul spre tejghea.

— Acum câteva zile, șeriful Whiteside a oprit-o pe femeia asta.

Danny aruncă un ochi prin sală și îl zări pe șerif. Un om masiv, lat în spate și-n șold. Stătea pe scaunul ăla ca pe un tron, el fiind regele tărâmului.

— I-a găsit droguri în mașină, continuă Shelley șoptit. La știri zic că era iarbă, destul pentru un dealer, dar eu am auzit că era mai mult. Gen cocaină și metamfetamină și mai ce știu eu ce. Așa că o arestează. Se pare că ar fi plecat acum patru zile din New York cu amândoi copiii ei, dar când Ronnie, șeriful, a oprit-o, ăștia nu erau în mașină. Are un istoric, cică, probleme psihice și chestii de genul, și oamenii zic că sigur le-a făcut ceva copiilor, poate că pe undeva prin deșert, pe acolo.

— Iisuse, zise Danny. Ce cred că s-a întâmplat?

— Dumnezeu știe, zise Shelley, scuturând din cap. Dar au adus poliția și FBI-ul să investigheze. Nu îmi place să-mi imaginez ce le-a făcut bieților copii. Mă rog să mai fie în viață pe undeva, dar în inima mea nu mai cred că sunt. Sigur nu.

— Crezi că le-a făcut rău?

— Ah, i-a omorât, zise Shelley. Clar ca bună ziua, a scos viața din micuții ăia. Măcar dacă ar fi spus ce a făcut cu cadavrele, așa am ști toți. Cum e sandvișul?

— Bun, zise Danny.

— Ai noroc că a mai rămas ceva. Harvey, șeful meu, a trebuit să conducă până la Phoenix aseară pentru a aduce provizii. Nu am mai avut atâta comerț pe aici de dinainte de închiderea minelor de cupru. Aseară ajunsesem să nici nu mai pot turna o ceașcă de cafea.

Se aplecă și îi atinse mâna.

— Ei bine, poftă bună. Mi-a făcut plăcere.

— Și mie, Shelley, arătându-i cel mai larg zâmbet de care era capabil.

Ea îi zâmbi și ea, cu dobândă chiar, și se strecură afară din separeu.

Înainte ca Danny să mai ia o îmbucătură din sandviș, o umbră se lăsă peste masă. Privi în sus. Șeriful Whiteside se uită în jos.

— Cum vă merge azi? întrebă Whiteside.

— Destul de bine, spuse Danny. Dumneavoastră?

— Ah, destul de bine, ținând cont de toate cele întâmplate. Nu am putut să nu aud discuția pe care ați avut-o cu Shelley.

— E o doamnă de treabă, spuse Danny.

— Este și se spetește de ieri încoace. O să aveți grijă să-i lăsați un bacșiș decent, nu-i așa?

— Așa o să fie, zise Danny.

— În fine, după cum spuneam, nu am putut să nu aud discuția dintre voi. Deci să înțeleg că nu sunteți cu oamenii ăștia de la presă?

— Nu, domnule, zise Danny.

— Ei bine, vedeți, asta mi se pare mie straniu.

— Da?

— Da, spuse Whiteside. Pot să mă așez?

Danny arătă spre locul de vizavi și zise:

— Vă rog.

Dar Whiteside se așeză lângă el pe banchetă, cu umărul lipit de al lui Danny.

— După cum ziceam, mi se pare ciudat. Adică, sper că nu vă supărați dacă zic că e limpede că nu sunteți de prin zonă.

Danny își păstră glasul calm și calculat.

— De ce ați crede asta?

— Păi, o să vă zic direct, că la mine nu ține chestiunea asta cu corectitudinea politică. Vedeți, Silver Water e un oraș pe cât se poate de alb, alb ca un crin. De când s-a închis mina, n-a mai rămas nici un singur hispanic pe raza orașului. Sunt câteva familii de mormoni, dar cam asta e și culmea diversității prin zonele astea.

— Înțeleg, zise Danny.

— Înțelegeți? Înțelegeți unde bat? Deci, dacă nu sunteți cu cei de la ziare, ce căutați aici?

— Sunt în trecere, atât, zise Danny. Mi s-a spus că ar avea cafea bună.

— Da, cafeaua e bună, dar asta nu prea îmi răspunde la întrebare. Vedeți, Silver Water e un orășel cam izolat. Nu prea suntem în drumul nimănui spre nicăieri. Asta doar dacă nu cumva sunteți cu afaceri pe aici. Oamenii nu prea sunt în trecere pe la noi. Mai ales un domn ca dumneavoastră.

Danny zâmbi.

— Ca mine?

— Știți la ce mă refer.

— Nu, nu știu.

Whiteside își scărpină bărbia.

— Asiatico-american. Ăsta-i termenul acceptat în zilele noastre?

— Chinez e ok, zise Danny.

— Chinez, japonez, coreean, mongolez din Mongolia Exterioară, mă cam doare în cur, zise și se aplecă spre el. Ce vreau să știu e cum se face că sunteți în trecere printr-un oraș în care nimeni niciodată nu e în trecere și o faceți chiar azi, dintre toate zilele posibile, când toate astea sunt în toi. Aveți de gând să-mi spuneți că e o coincidență?

Danny îl privi drept în ochi.

— Nu știu cum să-i spun altfel.

— Ok, deci e o coincidență. E în regulă. Dar dacă rămâneți pe aici după ce vă terminați sandvișul ăsta, voi înclina să nu o mai văd la fel. Ne-am înțeles?

— Nu sunt sigur, spuse Danny. Stați să mă lămuresc. Îmi spuneți că, după ce îmi termin sandvișul și îmi beau cafeaua, trebuie să părăsesc orașul. Pentru că nu arăt ca și cum aș aparține acestui loc. Corect?

Whiteside dădu din cap că da.

— Cam așa e, da.

— Pentru că nu sunt alb.

Whiteside nu răspunse, privirea ascuțindu-i-se.

— În primul rând, continuă Danny, nu aveți autoritatea de a-mi ordona să plec din oraș. În al doilea rând, cred că unii dintre

jurnaliștii ăștia de afară ar găsi foarte interesant faptul că mă alungați din cauza culorii pielii mele.

Whiteside se holbă la el, cu chipul ca cioplit în piatră. Apoi vorbi.

— Ei bine, eu am zis ce am avut de zis, spuse și alunecă spre marginea banchetei. Nu mă aștept să vă mai văd pe aici după ce ați terminat. S-o lăsăm așa.

Șeriful se ridică și își luă pălăria de pe masă. În timp ce se îndepărta, Danny vorbi:

— Știu ce ați făcut.

Whiteside se opri și se întoarse spre el.

— Poftim?

— M-ați auzit bine.

Whiteside își strânse degetele groase în jurul brațului lui Danny.

— Cred că noi doi ar trebui să ieșim până afară să vorbim mai multe.

Danny îi zâmbi.

— Nu, cred că voi rămâne aici și-mi voi termina prânzul.

— Nu mă pune la încercare, băiete, se aplecă Whiteside, coborându-și vocea. Mă împingi, te împing, să-ți fie clar. Acum vino cu mine.

— Uită-te în jur, zise Danny. Locul ăsta-i plin de reporteri. Câte camere de filmat poți număra? Și sunt și mai multe afară, pe stradă. Ce crezi că poți face în fața tuturor acestor oameni? Acum, ia-ți în pula mea mâna de pe brațul meu.

Whiteside își încordă mușchii maxilarului. Își amplifică strânsoarea, dar apoi îi dădu drumul.

— O să fiu cu ochii pe tine, îi zise.

Se îndreptă, își așeză pălăria pe cap și vorbi suficient de tare pentru a fi auzit de tot restaurantul:

— Poftă bună mai departe. Și, cum am zis, să faceți bine să lăsați un bacșiș decent. Săraca Shelley s-a spetit de nu mai poate.

Shelley dezveli un zâmbet strălucitor din spatele tejghelei, iar șeriful atinse borul pălăriei cu vârful degetului, înainte de a se îndrepta spre ușă. Trecând prin dreptul geamului, își păstră privirea țintuită pe Danny, apoi porni spre stație.

Danny nu se grăbi să-și termine sandvișul, savurând fiecare mușcătură. În timp ce mânca, se tot uita spre pensiunea de peste drum, gândindu-se la Audra Kinney, întrebându-se ce făcea acolo, înăuntru. Își pierdea mințile, bănui. Se întrebă dacă mâncase ceva.

Împinse farfuria și goli ceașca de cafea. Shelley apăru lângă el chiar la fix.

— Vreți să aruncați un ochi pe meniul pentru desert? întrebă.

— Nu, mulțumesc, spuse, scoțându-și portofelul. Mi-a ajuns.

— Desigur, spuse ea, întorcându-se. Vă aduc nota.

— Așteptați, zise Danny. Faceți și la pachet?

CAPITOLUL 24

În acele prime săptămâni după externare a ajuns Audra să-și cunoască copiii pentru prima dată. A dormit mult în acele câteva zile petrecute acasă, ore negre punctate de coșmaruri țipătoare. Până în a treia zi a și pierdut șirul clipelor în care s-a trezit din somn gâfâind după aer, cu cearșafurile înnodate în jurul ei. Nu a prea mâncat mare lucru. În a patra dimineață, când Sean era la școală și Louise trăgea un pui de somn, Jacinta a ciocănit la ușa dormitorului ei.

— Intră, a zis Audra, clipind pentru a alunga somnul de pe pleoape.

Jacinta a intrat, cărând o tavă cu pâine prăjită cu unt, un baton de ciocolată, un măr și două căni mari pline cu cafea. A așezat tăcută tava pe pat lângă Audra. A ridicat una dintre căni și a pus-o în mâinile Audrei, a ridicat-o pe a doua și s-a așezat pe scaunul de sub geam.

— Cum vă simțiți? a întrebat-o.

— De parcă aș avea cea mai oribilă mahmureală din istoria mahmurelii, a zis Audra, așezându-și palma pe frunte.

— V-am auzit țipând, a zis Jacinta. Domnul Kinney nu m-a lăsat să vin la dumneavoastră. Dar m-am strecurat după ce a plecat la serviciu.

— Da? Nu-mi amintesc.

— Am mai trecut prin asta, a zis și s-a uitat în jos la cafeaua din cană. Tatăl meu a fost alcoolic. La el a fost mai rău decât la dumneavoastră, când a încercat să se lase. Halucinații. Zicea că l-a vizitat diavolul. Că erau găini pe jos ce fugeau de colo-colo și că dracul le-a prins și le-a rupt gâturile. Dacă aveți doar coșmaruri, nu e atât de rău. A trecut o săptămână de la supradoză. Partea cea mai rea a trecut deja.

— La spital mi-au zis că tu m-ai găsit. Mi-ai salvat viața.

Jacinta ridică din umeri.

— Nu am făcut decât să sun la ambulanță.

— Chiar și așa, îți mulțumesc.

— Ar trebui să mâncați ceva.

Audra dădu din cap că nu.

— Nu mi-e foame.

— Ar trebui să mâncați oricum. V-ați simți mai bine. Chiar și numai batonul dacă îl mâncați.

Audra a întins mâna după batonul Milky Way și a desfăcut ambalajul. Ciocolata și caramelul i s-au amestecat pe limbă și, Doamne-Dumnezeule, ce bun era. A devorat batonul în mai puțin de un minut.

Jacinta a zâmbit și a zis:

— V-am spus eu.

Audra a sorbit o dată din cafeaua savuroasă și caldă, a simțit-o pe gât și în stomac, încălzind-o pe dinăuntru. Jacinta a arătat spre flaconul cu pastile de pe noptieră, pe jumătate gol.

— Le luați din nou? a întrebat-o.

— Mi le-a adus soțul, a zis Audra, evitând întrebarea.

— Nu cred că ar trebui să le mai luați, a zis Jacinta și și-a coborât privirea. Dacă nu vă supărați că vă zic.

Lângă pastile era o sticlă de vin goală și un pahar cu o gură de vin rămas pe fund. Jacinta și-a mutat privirile de pe una pe alta, expresia feței i s-a întunecat.

— Ce? a întrebat Audra.

— Ieri a sunat cineva, a zis Jacinta. Dormeați. Domnul Kinney era la serviciu. Era o femeie de la spital.

— Sora Hannah, a zis Audra.

— Așa e.

— Ce a zis?

— A întrebat cum vă merge. Dacă luați vreo pastilă. Dacă beți ceva.

— Și ce i-ai zis?

— I-am zis că nu am de unde să știu.

— Nu, a zis Audra.

— Nu ce?

— Nu am luat pastile. Nu am băut.

Jacinta a arătat spre obiectele de pe noptieră.

— Dar…

— Aruncate la toaletă, a zis Audra. Nu-i spune domnului Kinney.

Jacinta a zâmbit și a zis:

— Nu o să-i spun. Și mă bucur. Nu ar trebui să vă dea chestiile astea.

— E un facilitator, a zis Audra. Mă abuzează. Se folosește de ele pentru a mă controla. Dar gata.

— Pot să vă spun ceva? a întrebat Jacinta.

Audra a încuviințat printr-un gest din cap. Stomacul i-a grohăit și a luat o felie de pâine de pe tavă, s-a bucurat de untul sărat de pe limbă.

— Nu îmi place de domnul Kinney. Aș fi renunțat de mult la job, dar îi iubesc pe copiii dumneavoastră. Chiar îi iubesc. Fiind cum erați și cu domnul Kinney fiind mereu plecat, nu puteam renunța. Dacă plecam, nu mai aveau pe nimeni.

Audra a înghițit pâinea prăjită.

— Mulțumesc. Nu voi mai fi așa de acum înainte.

— Bine, a zis Jacinta și chipul i s-a luminat. Louise o să se trezească imediat din somn. Vreți să mergem împreună la ea?

— Mi-ar plăcea, a zis Audra.

— De fapt trebuie să-l iau pe Sean de la școală cam într-o jumătate de oră. De obicei o iau pe Louise cu mine, dar poate acum ar putea să stea aici cu dumneavoastră?

— Ok, a zis Audra.

Așa că Audra a stat pe covorul sufrageriei, îmbrăcată doar în halat și jucându-se cu o fetiță pe care abia o cunoștea. Louise protestase puțin când a ridicat-o Audra în loc de Jacinta din pătuțul ei, dar s-a obișnuit îndată. Acum ridica jucării dintr-un coș mare din colț, una câte una, și i le aducea mamei sale, îi spunea cum le chema. I-a arătat cum să se joace cu ele.

Preferata ei era Gogo, pe atunci aproape intact, având încă cei doi ochi.

Patruzeci și cinci de minute mai târziu, Louise stătea în poala Audrei, cu o carte cu povești deschisă în fața lor, când ușa sufrageriei s-a deschis și Sean a apărut în prag, cu ghiozdanul într-o mână, holbându-se la ea. Privirea îi era rece și precaută.

— Bună, a zis Audra.

Jacinta i-a dat un ghiont ușor în umăr.

— Du-te și salut-o pe mama.

Sean a intrat în cameră și și-a așezat ghiozdanul lângă coșul cu jucării. Și-a dezbrăcat haina și a lăsat-o să cadă lângă ghiozdan.

— Sean, a zis Jacinta din prag. Nu ne lăsăm lucrurile pe jos. Nu?

— Nu, a zis Sean.

— Ok. Doar de data asta. Adu-mi-le și le pun eu unde le este locul.

Sean și-a adunat haina și ghiozdanul și i le-a dus. Jacinta a închis ușa în urma ei, lăsându-l acolo, cu privirea spre parchet. Au trecut câteva clipe până să se întoarcă și să se uite din nou la Audra.

— Zi bună la școală? a întrebat Audra.

Sean a dat din umeri și a continuat să o privească.

— Vrei să vii lângă mine să asculți și tu o poveste?

— Alea sunt povești pentru bebeluși, a zis.

— Ce povești îți plac?

— Benzi desenate, a răspuns. Supereroi.

— Vrei să-mi arăți câteva?

Sean s-a dus la dulap, a deschis o ușă și a tras de o cutie de plastic. Din ea a scos șase reviste și le-a împrăștiat pe jos.

— X-Men, a zis, arătând spre ele. Ăsta e Wolverine și ăsta-i Profesor X. Astea două sunt Star Wars, fac și comicsuri, nu doar filme. Și asta, asta e preferata mea.

— Spider-Man, a zis Audra.

— Știi de el?

— Sigur că da. Obișnuiam să citesc benzile astea desenate când eram fetiță. Le furam de la fratele meu. Se enerva când nu le găsea, dar n-a știut niciodată că erau la mine sub pat.

Sean a zâmbit și au rămas acolo, pe podeaua sufrageriei, vreme de trei ore. Apoi Jacinta s-a întors și a zis că Patrick trebuia să vină în curând acasă. Audra și-a sărutat copiii și s-a întors în pat.

Lucrurile au continuat așa vreme de șase luni. Patrick aducea zilnic sticlă după sticlă de alcool, flacon după flacon cu pastile, și Audra le arunca la toaletă în fiecare zi. Înainte de cină își clătea gura cu votcă și vin, suficient cât să prindă miros. În fiecare seară bucătarul servea masa și ei mâncau în liniște. Sean a simțit cumva că era mai bine să nu spună nimic tatălui despre reprizele lor de joacă și, în ceea ce o privea pe Louise, niciodată nu a venit vorba.

Până într-o seară de septembrie.

În acea seară Louise – avea deja patru ani și jumătate – a întrebat:

— Putem mânca înghețată?

Patrick nu a ridicat privirea de pe articolul pe care îl citea pe telefon, cu mânecile suflecate, cu cravata desfăcută.

— Nu, a zis. Fără înghețată în timpul săptămânii. Poți mânca niște fructe.

Louise și-a mutat privirea pe celălalt capăt al mesei.

— Mami, putem mânca înghețată?

Audra a vrut să răspundă, parcă prea repede, limba prea tăioasă. S-a corectat, a clipit, și-a lăsat pleoapele să cadă peste ochi.

— Întreabă-l pe tatăl tău, a zis.

Prea târziu. Patrick observase. Nu și-a luat ochii de pe ea când i-a zis Louisei:

— Nu e nevoie să o întrebi pe mama. M-ai întrebat deja pe mine și eu am zis nu.

Audra s-a întins după paharul cu vin de pe masă, l-a dus la gură, l-a lăsat să i se ciocnească de dinți, înainte de a sorbi o înghițitură. L-a așezat prea tare, vinul s-a scurs pe buza paharului.

— Ascultă ce îți spune tatăl tău, a zis, netezind consoanele.

— Ești bine, dragă? a întrebat Patrick.

— Mai bine ca nicicând, a zis Audra, forțând un surâs între cuvinte. Mă duc la pat.

S-a ridicat și a plecat de la masă fără a mai privi în urmă. În pat, cu pătura ridicată până la bărbie, a ascultat glasurile copiilor săi în timp ce Jacinta îi ajuta să se spele pe dinți și le citea povești. Liniște pentru o vreme, posibil ca Audra chiar să fi și adormit, nu putea fi sigură, dar următorul lucru pe care l-a

conștientizat a fost că Patrick era în cameră și stătea lângă noptieră. Îl simțea uitându-se la spatele ei.

Audra asculta cum ridica sticla, restul de votcă clipocind în ea. Apoi flaconul cu antidepresive, un zdrăngănit când a examinat conținutul. Liniște cât a rămas acolo, în picioare, privind-o. Audra și-a păstrat respirația calmă și adâncă, așteptându-l să plece.

În cele din urmă, Patrick a zis:

— Știu că ești trează.

Audra a rămas nemișcată, respirând.

— Gândește-te doar la lucrurile pe care ți le-aș putea face, a zis, un calm teribil în glas. Aș putea deschide fereastra aia să te arunc pe geam. Crezi că ar fi cineva care să nu creadă că e sinucidere? Sau ai putea deschide seiful din dulap, ai putea găsi pistolul în el, ai putea să-ți împuști creierii. Sau poate ai da drumul la apă în cadă și ți-ai tăia venele.

S-a lăsat pe pat, greutatea lui rostogolind-o pe Audra, aducând-o cu fața spre el, uitându-se la el, fără prefăcătorii acum.

— Ce vreau să spun e că, a zis el, ești o dependentă, o alcoolică, o pastilată. Toți știu. Cine să creadă că nu te-ai omorât? Acum, mâine o să-i cer doctorului Steinberger o nouă rețetă pentru tine. Apoi o să trec pe la magazinul de băuturi. Apoi o să împingem lucrurile pe făgașul normal în casa asta.

Patrick s-a ridicat și a plecat din cameră.

De dimineață, după ce Patrick a plecat la serviciu, Audra a rugat-o pe Jacinta să-l schimbe pe Sean din hainele de școală cât dădea ea un telefon. Sora Hannah a răspuns, i-a dat Audrei adresa unui adăpost din Queens, i-a zis că ea și copiii ei erau așteptați.

Jacinta i-a ajutat să coboare scările cu tot ce puteau căra. Pe trotuar a îmbrățișat copiii, cu lacrimi în ochi. În timp ce taximetristul încărca bagajele în portbagaj, Audra a strâns-o pe Jacinta în brațe.

— Ai grijă, a zis Audra. O să fie nervos.

— Știu, a zis Jacinta. O să am.

Sean și Louise i-au făcut cu mâna prin parbriz. Louise, știind că nu avea să o mai vadă niciodată pe Jacinta, a plâns. L-a strâns pe Gogo tare în brațe și Audra i-a șters lacrimile de pe obraji. Ghemuiți împreună pe bancheta taxiului, Audra simțea o frică încurajatoare față de tot ce avea să urmeze.

Trecuseră optsprezece luni, doi ani de când renunțase la băutură și pastile. Audra își jurase să nu se mai despartă de copiii ei. Nu contase că Patrick o urmărise cu tot arsenalul, mama lui îmboldindu-l încontinuu. Audra avea să se agațe de copiii ei până nu se mai putea agăța deloc.

Și totuși, i-au fost luați de lângă ea.

•

Audra făcu un duș lung; apa pensiunii era fierbinte și din belșug. Răsuci robinetul de apă fierbinte cât de tare putu suporta și își frecă trupul până i se înroși pielea. Jegul părea încastrat în fiecare rid și adâncitură și nici măcar după treizeci de minute de duș nu reuși să se simtă curată.

Dar mintea i se limpezi. Deși era obosită, Audra începu să asambleze evenimentele ultimelor patruzeci și opt de ore într-un soi de ordine. Pentru câteva secunde se puse din nou la îndoială. Dacă aveau dreptate? Dacă le făcuse ceva îngrozitor și nu-și putea recunoaște faptele sieși? Apoi își aminti de chipul lui Sean cerându-i șerifului Whiteside să nu-i facă rău mamei sale. Sean, bărbățelul ei, apărând-o. Aproape că zâmbi la gândul acesta, dar apoi își aminti plânsul îngrozit al Louisei de pe bancheta din spate.

Timpul scurs de atunci se compresase, astfel încât cele două zile îi păreau acum două ore. Dar, totuși, copiii ei erau acolo, undeva, afară. Speriați, întrebându-se de ce nu venea după ei.

Nu, Audra știa că agentul special Mitchell greșea. Nu făcuse rău propriilor copii. Și Mitchell se mai înșela în privința unui lucru: Sean și Louise erau încă în viață. Audra o simțea în oase. Nu era vorba de cine știe ce idioțenie legată de intuiția maternă; toată logica ei țintea spre asta. Whiteside și Collins nu i-ar fi luat copiii doar ca să-i omoare. Aveau ceva de câștigat în toată treaba asta; copiii valorau ceva. Și nu puteau fi valoroși decât vii.

Cine ar fi plătit pe cineva să-i fure copiii? Un singur răspuns avea sens. Și-l imagină pe soțul ei înmânând o sumă din banii mamei sale, strecurând un plic în palma lui Whiteside.

O idee îngrozitoare, dar însemna că Sean și Louise erau încă în viață. Dacă erau vii, însemna că încă îi mai putea salva. Întrebarea era cum.

Audra închise apa, ieși din duș și trase de un prosop de pe suport. Câteva minute mai târziu, corpul îi era uscat, iar părul umed. Se îmbrăcă cu aceiași blugi jerpeliți și cu același tricou primit cu o zi în urmă. Încă mai miroseau a transpirație, dar măcar corpul îi era curat.

Se așeză pe pat lângă noptieră. Telefonul vechi se afla pe ea. *Trebuie să fac ceva*, se gândi. Orice. Cel mai mic lucru tot ar fi însemnat ceva, tot ar fi fost mai bine decât să stea acolo știind că Sean și Louise erau pe undeva prin deșert.

O ciocănitură în ușă o sperie. Audra se ridică, traversă încăperea și puse lanțul la ușă. Descuie ușa și o deschise doar o crăpătură, nu mai mult de cinci centimetri. Proprietara, doamna Gerber, era dincolo de prag, cu chipul înroșit.

— E un bărbat jos care insistă să vorbească cu dumneavoastră, zise fără suflare. I-am spus nu, dar nu acceptă. Zice că trebuie să vorbească cu dumneavoastră îndată. Aproape că a dărâmat ușa când…

— Un bărbat? întrebă Audra. Cum îl cheamă?

— Nu mi-a zis. I-am cerut, spuneți-mi cine sunteți și ce doriți, dar s-a împins pe lângă mine. Mă bate gândul să chem unul dintre polițiștii care au fost aici cu dumneavoastră, să-l arunce în stradă.

— Cum arată?

Gândindu-se, doamna Gerber părea să se mai adune. În cele din urmă ridică din umeri și zise:

— De parcă n-are ce căuta prin părțile noastre, așa arată. Vă așteaptă jos, în sala de mese.

Audra închise ușa și o urmă pe proprietară pe scări în jos, până la ușa de la intrare.

— Nu-mi place, zise doamna Gerber peste umăr. Bărbați străini apărând și dând buzna. La vârsta mea nu am nevoie de toate problemele astea. E acolo.

Audra urmă indicațiile doamnei Gerber și trecu printr-un set de două uși din partea opusă scărilor. Una dintre ele era deschisă, dar nu putea vedea pe nimeni înăuntru. Se apropie, întrebându-se dacă era cazul să ciocănească. O idee stupidă, împinse ușa și intră.

Bărbatul se ridică de la masa goală, cu chipul abia vizibil în umbrele încăperii. Dar îl cunoștea prea bine.

— Bună, Audra, zise Patrick Kinney.

CAPITOLUL 25

Audra vru să se întoarcă, să trântească ușa în urma ei și să fugă. Dar nu putu. În schimb, întrebă:

— Ce vrei?

Patrick se așeză. Haina îi era aruncată pe spătarul scaunului. O mână pe masă, un ceas masiv la încheietură. Rolex, Tag Heuer, ceva scump și urât.

— Vreau să vorbim, zise el, cu un tremur în glas. Ia loc.

Trebuia să-i fi spus că nu avea de gând să vorbească cu el, dar o anume posibilitate plutea prin mintea ei. Așa că merse la masă, păstrând două scaune libere între ea și soțul ei, și se așeză.

Era o cameră mare, un bovindou într-un capăt, o perdea mascând interiorul de cei de afară. Fotografii mari înrămate înșirate pe pereți, peisaje din Arizona în nuanțe de sepia și clienți faimoși. Pe consola masivului șemineu era o fotografie de nuntă, o tânără doamnă Gerber la braț cu noul ei soț. Părea fericită. Audra bănui că trebuia și ea să fi fost cândva fericită cu Patrick, deși nu-și mai amintea așa ceva.

— Despre ce vrei să vorbim? întrebă ea.

— Tu ce crezi?

— Vrei să mă ajuți? Sau vrei să mă rănești?

El se înfioră, fața sa chipeșă întunecându-se.

— Îmi vreau copiii înapoi.

— Și eu, zise ea.

Pleoapele lui zvâcniră. Un semn. Furia crescând în el.

Grijă mare, își spuse ea. Ai grijă.

— Ești singura persoană care știe unde sunt, zise Patrick. Vreau să-mi spui.

— Să nu…, zise ea.

— Să nu ce?

— Să nu mă minți. Nu te preface. Amândoi știm adevărul.

O privi o clipă, apoi zise:

— Despre ce vorbești?

— Vrei să o spun cu voce tare?

El își ridică mâna de pe masă, formă un pumn sub buze, ghiulul fraternității din facultate strălucind pe deget.

— Da, vreau, răspunse.

— Tu ești în spatele întregii chestiuni, zise ea. Tu i-ai plătit pe Whiteside și Collins să ne fure copiii.

Patrick strânse pumnul, dădu din cap.

— Pe cine?

— Oprește-te! zise Audra. Mă dau bătută. Nu știu cum ai făcut-o, dar ai făcut-o. Ai câștigat. Zi-mi doar ce vrei de la

mine și o poți avea. Atâta vreme cât știu că Sean și Louise sunt teferi.

Patrick își frecă tâmplele cu buricele degetelor. Se aplecă spre ea, își înfipse coatele în genunchi, trase greu aer în piept.

— Ești nebună, zise.

Glasul ei tremură ridicându-se din ea:

— Pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi doar ce vrei!

El plesni masa cu putere.

— Vreau să-mi spui unde-mi sunt copiii!

— Oprește-te, Patrick, știi doar unde…

— Nu știu, zise, izbind din nou în masă. Ți-ai pierdut mințile, la dracu'. Nu te-ai uitat la știri?

— Doar un pic. Mă lasă doar să…

— Îți vor capul, zise el. Toate posturile, toate canalele de știri. Fiecare dintre ele are fața ta pe ecran, întrebând ce ai făcut cu copiii noștri. Știu ce ai făcut înainte, băutura, drogurile, nebunia. Cum ai fugit de Protecția Copilului. O prezintă mereu. Că ești un pericol pentru tine și copiii noștri. Nu e niciun suflet în toată țara asta care să nu creadă că ești un monstru. Că le-ai făcut rău lui Sean și Louise. Mă sună în fiecare minut al zilei pentru declarații. O sună pe mama, pentru numele lui Dumnezeu. Cum crezi că o afectează așa ceva?

Audra bufni într-un râs uscat și fărâmicios.

— Păi, rahat, n-aș vrea să o supăr pe Margaret.

Patrick sări în picioare, cu pumnii pregătiți, făcu un pas spre ea. Se răzgândi, se opri, desfăcu pumnii și clătină din cap.

— Tot ce vreau sunt băiețelul și fetița mea, zise el. Te rog, spune-mi unde sunt.

În miezul tuturor acelor întâmplări, indiferent unde fuseseră duși copiii lor, el rămânea preocupat de propria sa persoană și de cea a mamei sale. Nici măcar nu avea bunul simți să o ascundă, se gândi Audra, sau să se prefacă a ține cu adevărat la ei.

Dar dacă Sean și Louise erau la el, atunci s-ar fi prefăcut că-i pasă. Era suficient de inteligent și de manipulator pentru a-și masca adevăratele dorințe.

Înțelegând asta, Audra rămase locului – Patrick chiar nu știa unde erau Sean și Louise. Nu știa, pentru că nu el aranjase toate astea. Singura speranță de care se agățase de când începuse calvarul se fărâmiță în fața ei și simți cum camera se răcori dintr-odată.

— Oh, Doamne, zise și duse mâinile la gură. Dacă nu-s la tine…

El stătea aplecat deasupra ei, flexându-și degetele.

— Te mai întreb o dată.

— Dacă nu-s la tine, la cine sunt?

Audra duse palmele la cap și începu să se clatine în față și-n spate.

— Oh, nu, nu, nu.

— Trebuie să te oprești, zise Patrick. Numai tu poți pune capăt situației ăsteia. Spune-mi unde sunt.

În mintea ei fulgeră din nou o idee, aceeași pe care o avusese în timpul discuției cu Mei.

— Un detectiv particular, zise.

— Poftim?

— Trebuie să fie cineva în Phoenix care să se poată ocupa de asta. Folosește-te de banii tău. Plătește pe cineva să investigheze pe Whiteside și Collins, să afle ce vor. Poți să o faci.

Ridică privirea spre el, palmele lipite în fața ei.

El dădu din cap.

— Curvă nebună!

Patrick ridică haina de pe spătarul scaunului și porni spre ușă.

— Nu vrei s-o faci? întrebă Audra.

El prinse clanța în pumn.

— Curvă nebună.

— Patrick, zise ea.

El se opri și se întoarse, iar ea observă cât de mult îmbătrânise, cât de adânci erau ridurile chipului său, cât de zimțate.

Audra își șterse o lacrimă de pe obraz și zise:

— Știi, mi-a luat mult prea mult timp pentru a te citi. Pentru a pricepe ce voiai cu mine.

— Acum nu e momentul, zise el.

— E un moment la fel de bun ca oricare altul, spuse Audra. Mai ții minte că te-am întrebat? În ziua aia în care m-am trezit pentru ziua lui Sean. Te-am întrebat de ce mă mai ții în viața ta așa beată și drogată. Îl aveai pe Sean. Puteai să mă dai afară. Dar nu ai făcut-o și aproape că a trebuit să mor înainte de a înțelege de ce.

El își vârî pumnii în buzunare și se uită peste ea, dincolo de ea.

— Ce să înțelegi?

— Nu ai vrut niciodată o căsnicie, zise ea. Niciodată n-ai vrut o familie. Voiai aparențele unei familii. Voiai să pari normal. Să-ți ții mama fericită și împăcată. Îndată ce i-am oferit nepoți, nu ți-am mai fost de niciun folos. Așa că m-ați ținut drogată și ascunsă. În final nu mai eram decât bagaj excesiv. Iar asta m-a pus în fața unei alte întrebări. Vezi, eu nu îmi amintesc să fi luat supradoza aia. Da, abia dacă mai știam

de mine în marea parte a timpului, dar nu-mi amintesc să fi luat acea decizie. Ai luat-o tu pentru mine, Patrick?

Acum o privi, cu ură în ochi.

— Ce vrei să zici?

— Ai încercat să mă ucizi?

— Să nu…, încercă Patrick.

— Să nu ce? întrebă Audra, ridicându-se, glasul înălțându-se odată cu ea. Să nu-ți răspund? Să nu te enervez?

Patrick făcu un pas spre ea, apoi își aruncă haina pe jos și își calibră greutatea pe ambele picioare.

— Ăsta nu-i momentul pentru jocurile tale nenorocite, Audra. O să-mi spui unde-mi sunt copiii, chiar acum, că dacă nu…

— Dacă nu ce? zise și făcu și ea un pas spre el. O să mă plesnești? O să-mi faci vânătăi pe unde nu se văd? O să mă…

Degetele groase ale mâinii sale drepte se încolăciră în jurul gâtului ei, apăsară tare și o împinse în perete, picioarele ei abia atingând covorul. Fotografiile înrămate se zgâlțâită când capul i se izbi de perete. Ea își așeză palma dreaptă pe pieptul lui. Își lăsă degetele să se târască în sus în timp ce strânsoarea lui se înrăutățea, pipăind locul de deasupra gulerului cămășii. Presiune în urechi, în spatele ochilor ei.

Patrick ridică pumnul stâng, îi arătă nodurile degetelor.

— Spune-mi unde sunt, sau, să mă ajute Dumnezeu, dacă…

Degetele Audrei se aliniată, vârfurile formând o linie solidă, și înjunghiară adâncitura dintre stern și mărul lui Adam. Împinse din umăr, păstrând presiunea pe gâtul său chiar și când acesta se retrase. Înainte de a se îndepărta de ea, Audra își curbă aceleași degete în adâncitură. Apoi lovi cu pumnul o singură dată în același loc.

Ochii lui Patrick se bulbucară și duse mâinile la gât. Se împletici cu spatele spre masă, greutatea corpului împingându-l până atinse marginea de lemn cu pulpele. Apoi se întoarse și se prăbuși pe masă, o mână străduindu-se să-l țină în picioare, cealaltă căutând la gât.

— Respiră! zise Audra, îndepărtându-se de perete.

Patrick se holba la ea și se lupta după aer.

— Respiră! zise ea, mimând cu gesturi din mâini, rotindu-și brațele prin aer ca și cum ar fi educat un cântăreț. Respirații mari, încet și ușor. Am învățat-o în lecțiile de autoapărare. Niciodată nu a trebuit să o folosesc, dar e bine să știi cum funcționează.

Patrick se trânti din nou pe scaunul de pe care țâșnise cu mai puțin de un minut în urmă, furia spălăcită acum prin el. Abia acum își arăta adevărata sa natură – un bărbat slab și jenant, captiv al mamei sale.

— Ascultă-mă, zise Audra. Ascultă-mă bine. Nu mai ai voie să mă atingi. Niciodată. Nu ești stăpânul meu, nici al copiilor mei. Nu suntem bunurile tale personale. Niciodată nu ți-ai iubit copiii cu adevărat, dar eu îi iubesc. Acum, o să-i găsesc pe Sean și Louise. Tu poți fie să mă ajuți, fie să mi te dai din drum. Ce alegi?

El tuși, scuipând pe covor.

— Ești nebună.

— Mă gândeam eu, zise ea. Ieși și să nu te mai întorci!

El o împunse cu privirea.

— Crezi că o să renunț așa ușor? întrebă el.

Audra arătă spre ușă.

— Ieși. Acum.

Patrick se ridică, tuși și scuipă din nou. Își ridică haina de pe covor și păși spre ușă. Fără să se întoarcă spre ea, zise:

— O să suferi pentru asta.

— Știu, spuse Audra.

CAPITOLUL 26

Patrick părăsi camera și, o clipă mai târziu, Audra auzi ușa de la intrare deschizându-se și închizându-se, apoi o avalanșă de voci când reporterii tăbărâră pe el. Se uită prin fereastra ce dădea spre stradă. Îi vedea prin perdea, corbi pe stârv. Patrick vorbea, iar ei tăceau, cu microfoanele și aparatele de înregistrat sub nas. Apoi, când termină, un nou torent, dar Patrick își croi drum printre ei.

Monștri, toți. Vârcolaci căutând carne de vândut. Și totuși ea era cea portretizată ca un monstru. Criminalul propriilor copii.

Audra îl urmări pe Patrick străduindu-se să ajungă la mașina parcată neregulamentar pe stradă, jurnaliștii fugărindu-l tot timpul. Claxonă pentru a-i dispersa, apoi un scârțâit de roți și plecă, reporterii țopăindu-i din cale.

Se răspândiră, miezul concentrat pierzându-se, adunându-se în grupuri mai mici. Femeile își aranjau machiajul. Bărbații își aranjau părul. Cameramani și sunetiști trebăluiau. Unii se mutau în restaurantul de peste drum.

— Sunt un monstru? întrebă Audra în camera goală.

— Ești?

Audra se întoarse brusc și o văzu pe doamna Gerber în pragul ușii din capătul opus al camerei, o ușă pe care nu o observase până atunci. Putea vedea peste umerii ei că se deschidea spre bucătărie.

— Nu, nu sunt, zise Audra.

Doamna Gerber se uită la covor, cu buzele încrețite.

— Bărbatul acela a scuipat pe covorul meu?

— Da, zise Audra. Ați auzit tot?

— Da, spuse doamna Gerber și ciocăni ferestruica rotundă cu vârful degetului. Am și văzut tot.

— Îmi pare rău, spuse Audra, întorcându-se să plece.

— Îți pare rău? Nu fi prostuță. Prea multe femei își cer scuze pentru comportamentul bărbaților.

Audra nu știu cum să răspundă. Merse spre hol.

— Și soțul meu mă bătea, spuse doamna Gerber. Ce e amuzant e că toată lumea credea că era cel mai cumsecade om. Mergeam la magazin și cineva venea și zicea, ah, l-am întâlnit ieri pe Jimmy, nu-i așa că-i un drăguț? Dar nu știau. Nimeni nu se gândea să întrebe ceva, nici măcar când purtam mâneci prea lungi pentru vremea de afară. Credeau pur și simplu că era țâță de mâță.

— Îmi pare rău să aud asta, spuse Audra.

— Termină cu scuzele, pentru numele lui Dumnezeu. La fel vorbesc oamenii și despre Ronnie Whiteside. E un om bun, un

erou militar, toate astea. Dar eu știu ce fel de om e. Am văzut-o cu ochii mei.

— Spuneți-mi, ceru Audra.

Doamna Gerber răsuflă adânc, micii ei umeri coborându-se în cardigan.

— Într-o seară, nu cu mult după ce au închis mina, eram sus, uitându-mă în stradă. Înainte era un bar vizavi, McGleenan's, nu mare lucru. L-am văzut pe Lewis Bodie împleticindu-se din bar, abia era în stare să pună un picior în fața celuilalt. Bodie primise o plată compensatorie pentru că-și pierduse locul de muncă la mină, așa cum mai toți bărbații de pe aici primiseră, dar el și-o băuse mai repede decât majoritatea. A dat buzna din bar și direct în brațele șerifului Whiteside. Au vorbit un pic și l-am văzut pe Bodie devenind mai agitat, și îmi amintesc că mă gândeam taci odată și du-te acasă, că ajungi într-o celulă. Apoi, din senin, șeriful Whiteside l-a izbit peste bărbie. Bodie s-a prăvălit ca un sac de nisip și m-am gândit că, păi, poate că o meritase. Dar nu s-a oprit aici.

Privirea doamnei Gerber alunecă spre fereastră, apoi în stradă.

— Ronnie Whiteside s-a așezat pe Lewis Bodie de parcă ar fi fost gata să-l omoare. Îl lovea și-l lovea și puteam auzi sunetul pumnilor și ghetelor și pe Bodie plângând și rugându-se de el. Și chiar și după ce a tăcut, șeriful Whiteside nu s-a oprit. Când a încetat în cele din urmă, a rămas acolo o vreme, respirând greu. Apoi s-a aplecat, a luat portofelul lui Bodie și s-a servit de toți banii pe care i-a găsit. Și îmi amintesc că mă gândeam că, dacă vedeam pe altcineva bătându-l pe Bodie, sunam după șerif. Așa că acum pe cine sun? Apoi, a doua zi, de dimineață, mă uit din nou pe fereastră și văd o ambulanță de la spitalul Gutteridge în fața stației de poliție. Lewis Bodie a murit în celulă pe timpul nopții. Și n-am suflat o vorbă nimănui. Dar acum aud că zici că Whiteside ți-a luat copiii. Pe el îl cred în stare, dar Mary Collins? Ea, cu copil bolnav cu tot?

— Așa e, zise Audra.

— Pe aici toți cred că Ronnie Whiteside e un om bun. Așa cum au crezut că soțul meu era un om bun. Dar eu știu. Spune-mi ceva.

— Ce?

Doamna Gerber o privea din ușă, se uitau una la alta din prag în prag, ochii sprinteni și duri ca lamele. Audra observă că amândouă stăteau pe câte un prag și bănui că asta trebuia să însemne ceva. Dar nu-și dădea seama ce.

— Le-ai făcut rău copiilor tăi?

— Nu, doamnă, răspunse Audra, privind-o drept în ochi.

Doamna Gerber încuviință din cap.

— Ei bine, atunci. Du-te sus în camera ta și încearcă să dormi. Îți aduc mai târziu o cafea, poate niște prăjitură.

— Mulțumesc, spuse Audra. Mi-ar plăcea.

Doamna Gerber dădu din nou din cap și dispăru în bucătărie. Audra intră în hol și urcă cele două etaje. Apropiindu-se de camera ei, observă că ușa era căscată vreo cinci centimetri. Își aminti că nu o încuiase și fu sigură că o închisese. Dar era o casă veche, din cele cu podele ce scârțâie, ferestre ce răpăie și uși ce uneori nu se închid cum trebuie.

Audra intră în cameră și împinse ușa cu umărul pentru a o închide bine. Așeză lanțul, apoi se duse la pat. Când se întinse pe marginea saltelei și se descălță, oboseala deja atârna greu în spatele ochilor.

Numai când își ridică capul văzu bărbatul din colț, în mână cu o pungă de hârtie maro.

CAPITOLUL 27

Microfoanele roiau în jurul feței chipeșe a lui Patrick Kinney.

— Cinci sute de mii de dolari pentru returnarea copiilor mei. Înțeleg că, în momentul de față, șansele de a-i mai găsi în viață sunt slabe. Dar, chiar și așa, recompensa e valabilă. Îmi vreau copiii înapoi, fie să-i țin în brațe, fie să-i îngrop.

— La naiba, zise Mitchell, închizând laptopul pe care derulase clipul.

— Mda, spuse Showalter, coatele pe masă, bărbia în mână. De asta chiar n-aveam nevoie.

Whiteside stătuse în spatele lor pentru a urmări filmarea.

— Dar nu contează, nu? întrebă.

Mitchell se întoarse pe scaun, îl privi de parcă ar fi fost un idiot.

— Nu ne ajută să-i găsim, nu, dar înseamnă că linia telefonică o să fie plină cu indicii de căcat de la cretini cu dolari pe creier.

— Atunci mai bine sunați la Phoenix, zise Whiteside, să cereți să vi se mai trimită niște inși în costume.

Showalter tânji.

Mitchell se ridică.

— Mulțumesc pentru sugestie. Mă scuzați, am de găsit doi copii pierduți.

— Oh, haideți acum, zise Whiteside. Știți că sunt morți deja. Când o să vă dați la o parte să-l lăsați pe Showalter și polițiștii lui să o aresteze pe femeia asta? Și-a ucis copiii, știți că a făcut-o, i-a ucis și i-a aruncat în deșert.

— Nu, șerif Whiteside, zise Mitchell, nu știu. Și nici dumneavoastră. Nu voi ști nimic sigur până când nu-i vom găsi. Sunt la primărie dacă aveți nevoie de mine.

Ieși prin ușa laterală, lăsând-o să se balanseze în țâțâni.

Whiteside se uită în jos la Showalter.

— Știi de ce are nevoie femeia aia?

Showalter rânji.

— Mda, știu.

Îi bușsi râsul.

În capătul celălalt al odăii, stând în picioare cu brațele încrucișate pe piept, agentul special Abrahms își drese vocea.

— Liniște, junior, acum vorbesc bărbații, zise șeriful.

Whiteside ridică laptopul de pe birou și îl întinse către el.

— Gata, am terminat cu calculatorul tău.

Abrahms se apropie și dădu să ia laptopul. Whiteside i-l smuci.

— Terminați, zise Abrahms. Dați-mi-l.

Whiteside i-l înmână.

— Nu plânge, puștiule.

Showalter râse horcăit.

Abrahms făcu un pas spre el.

— Ești un căcănar, știi?

— Oameni mai buni decât tine m-au numit mult mai rău, spuse Whiteside încet. Când vrei să purtăm o conversație serioasă despre asta, dă-mi de știre. Te duc în spatele stației, îți arăt ce căcănar sunt de fapt.

— Du-te dracului, zise Abrahms, îndepărtându-se.

Se așeză la biroul pe care îl luase în stăpânire de când ajunsese în Silver Water, deschise laptopul și începu să butoneze.

Whiteside îl bătu pe umăr pe Showalter și își ridică pălăria de pe masă.

— Stai cu ochii pe puștiul ăsta. Vezi să nu se rănească cu chestia aia.

Showalter chicoti, iar Whiteside ieși prin ușa laterală. Soarele îl izbi puternic și își scoase ochelarii de soare din guler. Dădu ocol clădirii, coborând în stradă. Câțiva reporteri se apropiară, cu întrebări în priviri, cu microfoanele pregătite.

— N-am nimic pentru voi, spuse Whiteside, alungându-i fluturând mâna prin aer.

Când intră în restaurant, se făcu liniște, dar tot erau mai mulți clienți decât văzuse el de ani buni. Jurnaliști, în marea parte. Îi ignoră și merse în capătul tejghelei. Shelley veni direct la el.

— Cafea, la pachet, drăguță, zise.

— Încă una? întrebă Shelley. A câta e pe ziua de azi? Sigur nu vreți una fără cofeină?

— Nu, normală.

Se întoarse un minut mai târziu, cu un pahar de carton mare cu un capac de plastic. El aruncă câteva bancnote pe tejghea, smulse un șervețel din suport și înveli paharul cu el pentru a-și feri degetele de fierbințeală.

— Shelley, ai o secundă?

Chelnerița tocmai pornise spre casă, dar se întoarse.

— Desigur.

Whiteside o încurajă să se apropie, șopti.

— Îți amintești de acel domn cu care ai vorbit mai devreme? Acolo, lângă geam.

Ea flutură degetele prin fața ochilor.

— Ah, vreți să spuneți…

— Da, domnul acela asiatic.

— Sigur, îmi amintesc. Un om de treabă. Ce e cu el?

— Despre ce ați vorbit?

— Despre asta, zise și arătă din mâini spre lumea din jur. Despre tot ce se petrece pe aici. Nu urmărise știrile, așa că i-am povestit eu tot.

— A întrebat de cineva anume? De Kinney? Sau de mine?

Shelley își scutură capul.

— Nu, din câte îmi amintesc nu. Părea doar interesat de toată chestiunea asta. Dar, no, cine nu ar fi?

— Așa e, bănuiesc. Ai văzut cumva în ce direcție a luat-o după ce a plecat de aici?

— Nu, îmi pare rău, eram îngropați aici. Prea ocupată cu comenzile ca să mă mai și uit după el. A mai comandat un sandviș la pachet și mi-a lăsat un bacșiș bun. Apoi nu l-am mai văzut.

Whiteside se aplecă spre ea.

— A mai comandat un sandviș?

— Mda, zise Shelley. La pachet. Probabil că îi era foame.

— Sigur îi era foame.

— Nu credeți că are ceva de-a face cu toate astea, nu?

— Nu, nicidecum. Eram doar curios, atâta tot.

Mai puse două bancnote pe tejghea.

— Nu-l lăsa pe Harvey să te muncească prea tare.

Whiteside își luă cafeaua și ieși pe trotuar, așezându-și ochelarii de soare pe nas și proptindu-și pălăria pe creștet. Se uită pe stradă în sus și în jos, știind bine că nu mai avea cum să-l găsească pe bărbat. Un sandviș la pachet, se gândi. Poate că îi era cu adevărat foame, cum zicea Shelley, dar Whiteside avea o idee cu totul diferită. Se uită la pensiunea de peste drum, întrebându-se dacă nu cumva Audra Kinney mușca din acel sandviș chiar în acea clipă.

De fapt nu-l deranjase culoarea pielii atât de tare, deși era ceva neobișnuit prin zona lor. Mai degrabă era vorba despre genul de om care era. Whiteside întâlnise destui de-a lungul anilor. De la un punct încolo îi citești pe loc. Un om e fie programat să ucidă, fie nu. Cei mai mulți nu-s. Dar bărbatul acela avea acea privire, ochi ce parcă văd mai departe decât ar trebui, și, dacă te uiți mai atent, golul din ei.

Whiteside mai văzuse acel gol – în oglindă. Gândul îi dădu fiori.

În orice caz, de ce să apară un om ca ăla chiar în acea zi, dintre toate zilele posibile? Ar fi putut fi o coincidență, dar Whiteside credea în coincidențe cam la fel de mult pe cât credea în Moș Crăciun. Whiteside era sigur că bărbatul acela era o amenințare. Și, în acea clipă, era de părere că omul era în pensiune, dându-i mâncare Audrei Kinney. Tot ce-i rămânea de făcut era să aștepte și să urmărească.

Whiteside se așeză pe una dintre băncile din fața restaurantului, sorbind o gură de cafea. De unde era putea vedea fațada pensiunii și câțiva metri de alee ce dădea spre nord.

Nici nu-și terminase bine cafeaua, când totul se duse dracului.

CAPITOLUL 28

După întâlnirea sa cu Whiteside, Danny făcuse o plimbare. Merse mai ales pe strada principală, dintr-un capăt în celălalt al ei. Atât de multe locuri închise, magazine de mult apuse. Arme și articole sportive, mâncare pentru animale, un bar, articole de îmbrăcăminte pentru femei, magazin de mobilier, o prăvălie pentru haine bărbătești de inspirație western, pe firmă o pereche de cizme cu pinteni și o pălărie Stetson. Toate dărăpănate, vitrinele vopsite-n alb sau acoperite cu scânduri.

Puținii localnici de pe stradă întorseseră capul după el. S-ar fi holbat și mai mult, dacă nu presupuseseră, probabil, că dăduse buzna printre ei laolaltă cu presa. El a dat din cap și a zâmbit și i-a salutat politicos, iar unii l-au salutat înapoi, alții nu.

A ajuns la podul de la capătul străzii pe care condusese în urmă cu o oră sau două. S-a plimbat pe trotuarul îngust, până la mijloc, și s-a uitat peste balustradă. Râul de dedesubt se pricăjise într-un pârâu roșiatic și nămolos ce șerpuia prin mijlocul unui bazin larg, pământ roșcat, crăpat înjur. Pe moarte, la fel ca orașul.

Danny și-a croit din nou drum înapoi. Un rând de case, majoritatea goale, cu fața spre ceea ce trebuia să fi fost cândva o frumoasă promenadă a râului. O alee o tăia prin spatele lor, pe lângă grădini, bifurcându-se către curțile magazinelor închise de pe Main Street. De acolo putea vedea până departe, chiar până la zidul ce încingea parcarea stației șerifului. La jumătatea distanței, fierbințeala tulbura aerul din jurul ventilatoarelor exterioare ale restaurantului. Doisprezece clădiri între el și stația șerifului, majoritatea părăsite. Fiecare dintre ele potrivită pentru a înnopta în ea. Mai întâi avea să încerce în magazinul de mobilier, poate mai aveau ceva în depozit suficient de confortabil pentru un somn. Putea intra pe o ușă laterală sau fereastră, poate chiar un luminator. Danny se pricepea la așa ceva.

Și-a refăcut drumul înapoi pe Main Street și s-a uitat în sus și jos pentru a vedea dacă cineva îl observase. Apoi a alergat pe partea cealaltă a străzii și a găsit aleea ce oglindea pe cea pe care tocmai fusese. De data asta aleea era ciuntită de peretele sudic al primăriei, curtea îngrădită. A numărat în minte. Pensiunea trebuia să fie a opta clădire. A mers spre ea.

Gardul de pin ieșea în evidență; fusese singurul vopsit în ultimii ani. Lângă o ușă erau înșirate containere. A făcut un pas în spate și a ridicat capul. Casa părea ponosită, dar arăta mai

bine decât cele vecine. Toate ferestrele intacte, totul încă prins bine în cuie.

O nouă privire aruncată în toate părțile, apoi a încercat poarta. O gaură suficient de mare pentru a-și strecura mâna și a simți lacătul de pe partea cealaltă. Nu conta. S-a dus la unul dintre containere, a observat urme prăfuite de tălpi pe capac. Cineva se folosise pentru a se ridica, poate pentru a vedea mai bine ce se întâmpla în casă. Danny a făcut la fel, apoi s-a aruncat peste gard. A aterizat tăcut ca o pisică de partea cealaltă a gardului. O curte de mărime bunicică, dar complet uscată. Ce fusese cândva un gazon era acum o întindere arsă de pământ. Un strat de legume dintr-o parte încă mai purta câteva chestii vii, dar în mare parte deja prea stafidite pentru a mai hrăni pe cineva.

Danny s-a oprit și a ascultat pentru câteva clipe, cu urechile atente la orice fel de alarmă ce l-ar fi putut da de gol. Nimeni nu-l zărise. A traversat curtea și a urcat cele câteva trepte până la porticul din spate, cu ale sale scaune împletite și fotoliu balansoar. O plasă închisă în fața unei uși deschise. S-a strecurat printre ușă și fereastră, s-a apropiat de geam și a tras cu ochiul înăuntru.

Pe un televizor mic se derulau știrile locale, ecranul arătând imagini ale străzii de pe care tocmai venise. Nu prea putea deslușI cuvintele prezentatorului. La o masă, o bătrână tăia roșii.

La naiba, și-a spus Danny.

Era pe punctul de a se întoarce și a pleca, dar femeia a tresărit. Danny a înghețat, la fel și femeia. Apoi a auzit un clopoțel din casă, iar femeia s-a ridicat de la masă și a ieșit din bucătărie.

Danny și-a scos pila de unghii din buzunar și a strecurat-o între ușa cu plasă și ramă, a descuiat-o și a intrat în bucătărie. Un ventilator din tavan muta aerul cald prin încăpere, un mormăit constant deasupra capului. A închis plasa și s-a furișat prin ușa deschisă ce dădea spre hol. Acolo – voci, rezonând pe sub tavanul înalt. Danny s-a strecurat prin ușă și s-a ghemuit cât mai adânc în umbrele de sub scări.

Ascultând, deslușI vocea puternică și insistentă a bărbatului, glasul bătrânei protestând. Apoi bărbatul condus într-o cameră, înainte ca femeia să urce treptele pe deasupra capului lui Danny, care a rămas în întuneric, ascultând altă conversație, acum de la etaj, urmată de patru picioare coborând scările.

Când bătrâna s-a oprit în drum spre bucătărie, Danny s-a împins și mai tare în umbrele de sub trepte. Câteva secunde ascultând, glasuri în camera dinspre hol. Apoi Danny a ieșit

din alcov și a mers în capul scărilor. A urcat cele două etaje și a verificat fiecare ușă.

Toate, cu excepția camerei cu numărul trei, erau încuiate. A intrat și a așteptat.

Douăzeci de minute mai târziu, a auzit-o pe Audra apropiindu-se de cameră.

CAPITOLUL 29

Audra țâșni în picioare.

— Cine ești? Ce cauți aici?

Bărbatul ridică mâinile, cu punga maro de hârtie încă în pumnul stâng.

— Îmi pare rău că a trebuit să mă furișez așa, dar e singurul mod în care…

Audra indică spre ușă și se retrase în colț.

— Ieși!

— Doamnă… Audra… lasă-mă, te rog, să-ți vorbesc.

— Ieși, zise, încă arătând spre ușă. Ieși afară!

— Te rog, ascultă-mă doar.

— Ieși!

Audra își inventarie puținele obiecte pe care le avea în jur, întrebându-se care i-ar fi putut servi drept armă.

— Mă numesc Danny Lee, spuse el.

— Nu mă interesează cum te numești, doar să ieși afară acum!

— Prin ceea ce treci tu acum, zise el, am trecut și eu acum cinci ani.

Frica Audrei fu depășită de furie.

— Habar n-ai prin ce trec eu acum.

El înaintă cu un pas spre ea, dar Audra înșfacă vaza goală de pe pervaz.

— Ascultă-mă, zise el, cu mâinile ridicate și capul plecat. Cred că știu ce fac cu copiii tăi. Poate că nu e prea târziu pentru ei. Poate că te pot ajuta să-i găsești.

Mută vaza dintr-o mână în alta.

— Vorbești prostii.

— Vrei măcar să asculți ce am de zis?

Audra arătă spre pungă.

— Acolo ce-ai?

— E pentru tine, zise el. Un sandviș de la restaurant. Ți-e foame?

Fără să gândească, Audra duse mâna liberă la stomac.

— Ia-l, spuse el, aruncând punga pe pat.

Audra părăsi colțul camerei, lăsă vaza să-i cadă pe pături și ridică punga. O deschise, iar mirosul de șuncă și de pâine caldă o învălui. Stomacul îi ghiorăi.

— E bun, spuse bărbatul. Am luat și eu unul ceva mai devreme. Mănâncă.

Audra știa că nu trebuia să o facă. Ar fi putut să bage cine știe ce în el. Dar mirosul. Și îi era atât de foame. Vârî mâna în pungă, scoase jumătate de sandviș și luă o îmbucătură.

— De ce nu iei loc, spuse el. Oferă-mi cinci minute să-ți explic.

Audra se așeză pe marginea patului, mestecă, înghiți.

— Ai timp până termin sandvișul ăsta, zise ea. Dă-i drumul.

CAPITOLUL 30

Înainte ca Mya să plece, Danny și ea se certaseră. Sara întrebase de ce, ce s-a întâmplat? Danny îi mângâiase părul și îi zisese nimic, pui, nimic. Dar Sara era isteață și știa. Vedea lacrimile mamei în oglinda retrovizoare.

Niciunul dintre ei nu a văzut-o ca pe o despărțire. Doar câteva zile departe unul de celălalt, Mya conducând preț de câteva ore până în nord, la părinții ei care locuiau între Redding și Palo Cedro. Mya a zis că urma se întoarcă după weekend, dar niciunul dintre ei nu a crezut-o.

La două ore după ce a plecat, a ieșit de pe autostradă pentru a găsi un loc unde să mănânce. A fost trasă pe dreapta înainte de orășelul Hamilton de un polițist pe nume sergent Harley Granger, pentru o minoră infracțiune rutieră. Ceva atât de trivial, încât Danny nici măcar nu-și mai putea aminti ce fusese. Conform declarațiilor polițistului, Mya fusese agitată și necooperantă, de aceea a chemat prin stație o a doua mașină de poliție pentru a-l ajuta. Două mașini de poliție din flota de șase a departamentului de poliție din Hamilton. Conform spuselor lui Granger și ale celuilalt polițist, Lloyd, Mya nu avea niciun copil cu ea. În mașină se găsea un scaun pentru copii și o geantă cu haine, dar nici urmă de Sara.

Până să ajungă Danny în stația din Hamilton, Mya era deja aproape într-o stare de isterie.

— Mi-au luat-o, zicea fără încetare. Mi-au luat-o.

Cei de la FBI au venit a doua zi de dimineață. Au interogat-o pe Mya vreme de trei zile. În a patra zi, Mya a încercat să se spânzure în celulă. După asta i-au dat drumul, iar ea și Danny s-au întors în San Francisco. Povestea ajunsese pe posturile regionale și fotografia Myei devenise un refren al buletinelor de știri. Cunoscuți, vechi prieteni, toți se holbau la ei pe stradă. Povestea a rămas în interesul presei pentru vreo două săptămâni, înainte ca reporterii să treacă la altceva. Dar prietenii lui Danny și Mya nu. Au continuat să se holbeze la ei, să refuze să răspundă când îi sunau la telefon. În tot acel timp, Danny și Mya participau regulat la interviuri voluntare în biroul regional al FBI-ului, iar poliția din Hamilton compila dovezile.

Ce nu știa Danny pe atunci era că, în acea ultimă dimineață, șeful poliției din Hamilton o sunase pe Mya să-i ceară să se predea lor în curs de douăzeci și patru de ore pentru arestarea ei în legătură cu uciderea fiicei sale. Dacă nu o făcea, aveau să emită un mandat de urmărire, iar departamentul de poliție avea să-l execute îndată.

Înainte să plece la ședința din acea seară de la Youth Outreach, Danny a îmbrățișat-o și a sărutat-o pe obraz. Dacă ar fi știut finalitatea acelui gest, ar fi strâns-o mai tare, mai mult, ar fi sărutat-o mai prelung.

Cinci ani, aproape întregi. Danny s-a întors de la întâlnire, obosit și dărâmat. A strigat-o pe nume când a intrat în casa întunecată, liniștea dându-i de înțeles că ceva nu era în ordine. În camerele de la parter nu era nici urmă de ea. Urcând scările, a văzut ușa de la baie închisă și cureaua sa blocată între capătul de sus al ușii și ramă.

A trebuit să izbească ușa cu umărul pentru a o deschide și a auzit catarama cedând și o greutate grețoasă s-a prăbușit pe podea de partea cealaltă. A trecut o veșnicie stând așa, știind ce urma să vadă când avea să-și culeagă curajul pentru a se uita. Dar, în cele din urmă, s-a uitat și a scos cureaua din jurul gâtului Myei și a ținut-o în brațe o oră întreagă, orbit de lacrimi, apoi a sunat la ambulanță.

Două luni mai târziu, Danny s-a întors în Hamilton. Prin contactele pe care și le făcuse în departamentul de poliție, Danny a aflat că sergentul Granger își luase concediu din cauza stresului acelui caz. Plecase în Mexic pentru a se recupera. Nimeni nu știa când avea de gând să se întoarcă.

Dar Lloyd încă mai era în oraș, trăgând în fiecare seară la măsea în singurul și minusculul bar al orașului. În ultimul timp fusese cam generos cu bacșișul, făcuse cinste de multe ori prietenilor. Chiar își cumpărase și o nouă mașină. Nimic prea pretențios, un Infiniti, dar destul de scump pentru a fi luat la ochi de cei cu care obișnuia să bea.

Însă Lloyd mai era cunoscut și pentru că era un idiot.

Danny l-a așteptat în fața barului. Lloyd locuia la doar douăzeci de minute pe jos și de obicei își lăsa noul Infiniți parcat pe stradă, pentru a reveni după el de dimineață. Lloyd tocmai se pișa într-o alee când Danny l-a luat pe sus.

O oră mai târziu, Lloyd atârna agățat de încheieturi de o grindă dintr-un depozit abandonat pe care îl descoperise Danny cu o săptămână înainte. Nu era nimeni pe o rază de câțiva kilometri care să-l audă urlând. Danny nu s-a grăbit cu lama, a tăiat încet. Lloyd nu știa mult, doar ce-i spusese Granger. Când Lloyd i-a zis lui Danny că primiseră mai puțini bani decât ceruseră pentru că fetița fusese „de rasă mixtă”, Danny și-a pierdut și bruma de control pe care o mai avea, iar Lloyd a murit prea repede pentru a-i mai oferi vreo satisfacție. Nu conta, pentru că Danny avea de gând să se revanșeze cu Granger și să afle cum să dea de cumpărător.

Când avea să dea cumpărător, avea de gând să-l țină în viață suficient de mult pentru a afla ce au făcut cu Sara. Dacă au

ținut-o în viață sau nu. În sufletul lui știa răspunsul la întrebare, dar avea să întrebe oricum. Avea să întrebe tare și apăsat.

Danny și-a cumpărat bilet pentru un zbor spre Cabo San Lucas doar două zile mai târziu, însă, când a ajuns în Mexic și s-a interesat în stânga și-n dreapta, a aflat că Granger fusese înjunghiat mortal în urmă cu o săptămână în urma unei bătăi într-un bar. Pe o plajă, cu nisipul arzând fierbinte sub tălpi, Danny și-a plâns soția și fiica, știind că era posibil să nu afle niciodată cine îi distrusese viața.

•

Nu îi spusese Audrei despre acele ore petrecute cu Lloyd, cum îi arătase polițistului bucăți din propriul corp înainte de a le azvârli în foc. Dar i-a povestit despre Granger. Audra se calmase, mâncarea dispăruse. Ea rămase pe pat în timp ce el șezuse pe scaunul tapițat.

— E un grup de bărbați, zise Danny, bărbați foarte bogați. Plătesc sume imense pentru copilul potrivit. Am auzit că e vorba despre șapte cifre. E un cap al bandei, care organizează petreceri la o vilă, undeva pe coasta de vest. El și prietenii lui fac rost de copiii ăștia și…

Audra își feri privirea. Danny își drese glasul.

— În fine, cred că înțelegi, continuă el. Ar putea face rost foarte ușor de copii traficați, refugiați, mai știu eu ce, dar vor copii americani. Albi, dacă se poate. Au o metodă specifică, un fel de a lucra. Se folosesc de Dark Web, e un fel de subterană a internetului, pe unde își pierd vremea criminalii și perverșii. E un cerc închis de polițiști corupți din toată țara care comunică unii cu alții. De ani de zile încerc să găsesc o modalitate de a intra, dar nu reușesc. Mi s-a spus că discută despre feluri în care se pot face bani. Tot soiul de joburi stranii pentru mafie, denaturarea dovezilor, uneori chiar și crime la comandă. Iar bogații ăștia cer copii. Dacă vreunul dintre polițiștii ăștia dau peste vreun părinte singur și vulnerabil care călătorește cu copii, găsesc o scuză pentru a-l aresta și a-l separa de copii și apoi spun că nu erau în mașină. Dacă o fac cum trebuie, dacă găsesc ținta potrivită, bănuielile pică pe părinte. Le poate reuși o dată pe an, hai, de două ori cel mult.

— De ce nu ucid părintele? întrebă Audra. De ce nu m-a omorât Whiteside? Ar fi mai ușor, nu?

Danny dădu din cap că nu.

— Ar fi mai ușor pentru polițist, poate, dar nu pentru cei care plătesc. Uite, teoria mea e că dacă fură copilul și ucid părintele, autoritățile știu că e un criminal liber și se pun pe căutat. Dacă părintele e viu și suspiciunile cad asupra lui, autoritățile își pierd zile în șir alergând în cerc. Te uiți la toate

cazurile alea de copii dispăruți, e organizată o mare căutare și apoi găsesc un cadavru. De câte ori nu iese la iveală că vinovat e tatăl, tatăl vitreg, unchiul, vărul? În mod firesc, polițiștii se interesează de ultimul membru al familiei care a văzut copilul în viață. Și dacă e un părinte care face ce a făcut soția mea…

Audra termină propoziția pentru el:

— Atunci cazul moare odată cu el.

— Exact.

Ea rămase nemișcată și tăcută, cu privirea plecată.

— Crezi că sunt nebun? întrebă Danny. Vreun descreierat care a dat buzna aici să te zăpăcească?

Audra nu ridică privirea.

— Nu știu ce ești. Mintea îmi spune să te dau afară, dar…

— Dar ce?

— Dar în momentul de față nu am pe nimeni de partea mea.

Danny, încă șezând, se aplecă spre ea.

— Să lămurim un lucru. Eu sunt de partea mea. Nu de partea ta. Dacă te ajut, e pentru că mă ajută pe mine să dau de cei care mi-au furat fiica. Și, dacă e vie pe undeva, poate chiar să o găsesc. Nu sunt bunul tău samaritean.

— Atunci lasă-mă și pe mine să lămuresc un lucru, zise Audra. Te ascult doar pentru că nu am de ales.

— Corect, zise el. Dar iată încă o întrebare: de ce să mă încred în tine? Dacă au dreptate în ceea ce te privește?

— Dacă ai crede asta, n-ai mai fi aici.

— Deci niciunul dintre noi nu are motive să se încreadă în celălalt. Și, totuși, iată-ne.

Audra oftă și zise:

— Iată-ne. Dacă ai dreptate, crezi că i-au predat deja pe Sean și Louise? Sau încă îi mai țin undeva?

— Greu de zis, spuse Danny. Bănuiesc că vor vrea să-i mute curând, dacă nu cumva au făcut-o deja. Oricum ar fi, nu mai avem mult timp la dispoziție.

Acum îl privi cu asprime.

— Cum îi recuperez?

În acea clipă Danny pricepu că această femeie nu era ca Mya. Această femeie poseda o forță pe care Mya nu o avusese. Tot ce a suportat în timpul vieții a întărit-o.

— E doar o singură cale, zise el. Ne folosim de polițiști. Ai zis că șeriful te-a arestat și ajutorul de șerif ți-a furat copiii.

— Așa e, zise Audra. Numele ei e Collins.

— În regulă, trecem prin ea. O luăm, îi punem un pistol la tâmplă și îi dăm de ales, simplu: ne zice unde sunt copiii sau moare.

Audra se ridică și începu să se plimbe de colo-colo prin cameră, dând puternic din cap.

— Nu. Nu, nu pot face așa ceva. Nu sunt genul ăsta de persoană.

— Tu poate nu, zise Danny. Dar eu sunt.

Ea se opri brusc și îl țintui cu privirea.

— Ai mai omorât pe cineva?

Dar el nu răspunse, în schimb zise:

— Trebuie să ajungem la ajutorul de șerif cât mai repede. În seara asta, dacă putem.

— Nu, zise Audra. Nu putem. Dacă dăm greș, dacă pățește ceva, o să mă pună pe cruce. Presa n-a zis nimic de Whiteside și Collins, pentru că, bănuiesc, nu le-a fost transmis ce am zis. Din punctul de vedere al publicului, Collins e doar un adjunct care-și face datoria. Dacă îi facem ceva, nu reușim decât să înrăutățim situația. Trebuie să fie altă cale.

— Dacă ai un plan mai bun, zise Danny, ascult.

— Agentul FBI. Mitchell. Mergem la ea. Îi spui tot ce mi-ai zis acum. O să-i interogheze pe Whiteside și Collins.

— I-ai spus deja despre ei, spuse Danny. I-a interogat până acum?

Audra își mută privirea de pe el.

— Nu, încă nu. Dar nu știe povestea ta.

— Și cazului Sarei a fost atașat unui agent FBI. Departamentul de Intervenție Rapidă – Dispariții Minori, nu?

Audra încuviință din cap.

— Numele agentului meu era Reilly. I-a povestit totul în seara de dinainte să… În fine, nu știu dacă nu m-a crezut sau doar nu a vrut să aibă de-a face cu repercusiunile. În orice caz, nu a făcut nimic.

— Dar Mitchell o va face, zise Audra. O știu. E un om bun.

— Oamenii buni pot greși. Se întâmplă des.

— Lasă-mă să încerc.

Se ghemui în fața lui, cu palmele împreunate în gestul unei rugăminți.

— Dacă o conving să ne asculte, vorbești cu ea?

— Asta ar însemna să mă pun în pericol, zise Danny.

— Pericol de ce?

— Poate că nu vreau ca FBI-ul și poliția să se uite prea îndeaproape la cazul meu.

— De ce? Ce-ai făcut?

Danny nu putu să o privească prea mult în ochi.

— Nu voi vorbi cu polițiștii sau cu federalii. Nu sunt de ajutor. Nu fără vreun avantaj de partea noastră.

— Avantaj?

— Presiune exterioară, spuse Danny. Dacă Mitchell nu a făcut nimic până acum din proprie inițiativă, e posibil ca un impuls din altă parte să-i poată forța mâna.

Audra se ridică și se plimbă dintr-o parte în cealaltă a camerei, rozând o unghie care nu părea să mai aibă prea multe de oferit.

— Ziarele, zise ea. O să vorbesc cu jurnaliștii. Dacă Mitchell nu le zice ce am spus, o voi face eu. Să știe și publicul. Așa va fi nevoită să-i interogheze.

— E riscat, zise Danny. Dacă dai așa în șerif, o să dea și el înapoi.

Audra se opri.

— Îmi asum riscul. Vor o știre? Le dau eu o știre.

CAPITOLUL 31

Audra strigă:

— Hei!

Unii reporteri se întoarseră, alții nu.

— Hei! Aici!

De data asta o observară mai mulți și se împrăștiară. Microfoane, camere, telefoane mobile, orice putea fotografia sau înregistra.

Audra era pe treapta de sus a scărilor din fața pensiunii. Încercase să se aranjeze puțin, dar tot arăta ca o epavă. Doar să nu par o nebună, își spusese în timp ce se aranja în oglinda de pe hol. Doamna Gerber a strigat-o când a auzit-o mergând spre ușă, i-a zis să nu iasă, dar Audra a ignorat-o. Acum stătea și aștepta, uitându-se la jurnaliștii alergând spre ea ca porcii la troacă.

Primii ajunseră în dreptul ei, cu microfoanele întinse, vârâte chiar sub nasul ei. Strigară întrebări, dar nu-i auzea. Tăcu până ce se adunară toți în jur, îmbrâncindu-se pentru cel mai bun unghi. Încă strigau, o voce îngropând-o pe alta.

— Liniște, spuse Audra.

Vocile se amplificau.

— Tăceți! strigă suficient de tare pentru a-și zgâria gâtul. Am ceva de zis.

Acum tăceau și zgomotul străzii părea să se umfle în jurul lor. Audra îl zări pe șeriful Whiteside uitându-se la ea de pe banca din fața restaurantului de peste drum. Moarte în ochii săi. Îi trecu prin gând să se întoarcă și să intre înapoi în pensiune, dar alungă ideea. *Spune-o,* își zise. *Spune-o pentru Sean și Louise.*

— Nu le-am făcut niciun rău copiilor mei, zise Audra.

Larma crescu din nou, dar Audra ridică o mână pentru a-i reduce la tăcere.

— Sean și Louise au fost cu mine, le era somn și cald, dar erau cu mine atunci când, în urmă cu două zile, am fost trasă pe dreapta puțin mai înainte de Silver Water.

Arătă spre partea cealaltă a străzii. Buzele lui Whiteside se subțiară.

— Bărbatul acela, șeriful Whiteside, m-a oprit. Mi-a spus că mașina era supra-încărcată. Apoi a căutat prin portbagaj și a găsit o pungă cu marijuana. Punga aceea nu era a mea. El a pus-o acolo pentru a mă putea aresta. În tot timpul în care m-a percheziționat și mi-a pus cătușele, copiii mei erau în mașină. A chemat prin stație pe ajutorul de șerif Collins pentru a-i lua pe Sean și Louise. L-am întrebat unde avea de gând să-i ducă

și tot ce mi-a spus a fost: undeva unde vor fi în siguranță. Adjunctul de șerif Collins a plecat cu ei în mașină. Asta a fost ultima dată când mi-am văzut copiii.

Microfoanele i se zbăteau prin fața gurii. Un cor de întrebări. Audra le ignoră pe toate.

— Când șeriful Whiteside m-a dus în celulă, l-am întrebat unde-mi sunt copiii. Mi-a spus că nu aveam niciun copil cu mine în mașină. De atunci minte încontinuu, el și adjunctul Collins. Le-am povestit tuturor, poliției, FBI-ului, tuturor, dar nimeni nu mă crede. Nici măcar nu v-au spus, vouă, jurnaliștilor, ce le-am declarat. Dar vă spun acum. Copiii mei sunt undeva acolo, sunt vii, iar acel om știe unde sunt.

Arătă din nou spre Whiteside și acesta se îndepărtă din fața restaurantului, pornind pe trotuar spre stație.

— Mergeți și întrebați-l, zise Audra. Vedeți ce vă spune.

Unii reporteri porniră spre Whiteside. Șeriful își grăbi pasul, privind țintă spre ușa stației.

— Asta e tot ce am de zis.

Se întoarse spre ușă, cu spatele la torentul de întrebări. Intră și încuie în urma ei. Privi prin geam la restul jurnaliștilor ce o rupseseră la fugă spre Whiteside. Apoi intră în umbrele holului.

Doamna Gerber o aștepta în pragul bucătăriei, aproape ascunsă de trepte, urmărind-o.

— Tocmai ți-ai pus o grămadă de probleme-n cap, spuse ea.

Audra nu zise nimic, ci urcă scările.

— Știi ce cred despre Ronnie Whiteside, continuă doamna Gerber, înaintând spre prima treaptă. Însă Mary Collins?… E o fată bună. Ești sigură?

Audra se opri și zise:

— Da, sunt sigură.

— Și ai impresia că cunoști un om… Încă mai vrei cafeaua și prăjitura?

— Da, vă rog, spuse Audra. Puteți aduce două porții? Am un musafir.

— Un musafir? Să știi că eu nu accept musafiri în camere. Pe cine aveți acolo sus?

Audra se gândi câteva clipe înainte de a răspunde:

— Nu știu sigur.

Urcă până la etajul doi și intră în camera ei. Danny o aștepta șezând încă pe locul în care îl lăsase când coborâse.

— Deci? întrebă el.

— Deci le-am zis, spuse Audra. Să vedem dacă sapă ceva.

Danny se ridică, mâna coborând în buzunarul de pe pulpă al pantalonilor să-i cargo.

— Bănuiesc că ți-au luat telefonul. Poftim.

Aruncă un telefon ieftin pe pat.

— Cartela e plătită, zise el. Un singur număr în lista de contacte. Al meu. Dacă se întâmplă ceva, mă suni imediat. O să-mi țin telefonul deschis. Să faci și tu la fel.

Audra ridică telefonul și îl deschise.

— Ok, zise ea. Mulțumesc.

— Bine. Acum ar trebui să ies de aici.

— Așteaptă, zise Audra, surprinsă și ea de propria-i nerăbdare în dorința ei ca acest străin să mai rămână.

Își dădu seama că, încă de când i-au luat copiii, fusese singură tot timpul și nu mai voia să fie singură. Oricum, încă nu.

— Proprietara, doamna Gerber, ne aduce niște cafea. Și prăjitură.

Danny ridică din umeri și se așeză.

— Păi, dacă e și prăjitură…

CAPITOLUL 32

Când intră în stație, toate privirile se întoarseră spre Whiteside. Poliția statală, FBI-ul, toți se holbau la el. Chiar și agentul special Mitchell, care îndată porni spre el din colțul opus al camerei.

— Deci, bănuiesc că toți ați auzit-o, zise Whiteside. Nu schimbă nimic. Femeia e dusă cu pluta.

— Schimbă multe, spuse Mitchell.

— Știți că vorbește prostii, nu? Poate că ea chiar crede, dar tot rahat e. Nu le poți lua în serios.

— Iau totul în serios, zise Mitchell și își încrucișă brațele pe piept. De când am ajuns aici, iau totul în serios. Iar în momentul de față nu exclud nimic.

— Bine atunci, zise el, făcând un pas spre ea. Arestați-mă. Interogați-mă. Băgați-mă la poligraf, la naiba. Veniți cu tot ce aveți. Ați căutat în mașina lui Collins, nu?

— Corect, zise Mitchell.

— Și ați găsit vreo urmă a copiilor aceia? Nu? Era curată, nu?

— Era foarte curată, zise Mitchell. Nu am găsit nimic în afară de câteva urme de clor, de parcă ar fi fost frecată de curând.

— Dar mașina mea? întrebă Whiteside, întărindu-și glasul. Vreți să căutați și-n ea? Sau poate la mine acasă? Am un beci. Vreți să căutați și acolo?

— Nu e nevoie, spuse Mitchell întorcându-se. Deocamdată.

— Dați presei pozele, spuse el.

Mitchell se opri.

— Poftim?

— Tricoul și blugii. Cu sânge pe ei. Arătați-le jurnaliștilor, să vadă și ei ce am găsit în mașina femeii. Asta i-ar potoli.

— O să mă gândesc la asta, zise Mitchell. Asta-i tot?

— Mda, asta-i tot.

Whiteside scrută încăperea în timp ce Mitchell se îndepărta, sfidând pe oricine să-l privească în ochi. Dar cu toții se prefăceau că erau ocupați cu mapele și laptopurile lor.

— Mai are cineva să-mi zică ceva? întrebă, vocea bubuindu-i.

Nici măcar unul dintre ei nu mai ridică privirea.

— Mă gândeam eu, zise el.

Merse la ușa laterală, apăsă bara de urgențe și ieși pe rampă. O poftă uscată în gâtlej. Nu de băutură. Ci de una dintre țigările lui Collins, imaginându-și fumul fierbinte în piept.

Ca și cum ar fi fost chemată de gândul său, mașina lui Whiteside parcă în parcare. Collins o folosea pe a lui cât timp federalii o puricau pe a ei. Conduse până în capătul parcării, căutând un loc liber, toate celelalte fiind ocupate de mașinile polițiștilor statali și de mașini ale FBI-ului. Whiteside coborî rampa joasă și merse în direcția ei. Se întâlniră la jumătatea drumului.

— Ai ascultat știrile? întrebă el.

Collins privi peste umărul șerifului și se asigură că nu era nimeni înjur.

— O parte din ele. Ce facem?

— Nimic, zise el. Presa încă mai crede că e nebună, încă mai vor să o vadă pe rug. Aș putea să-i mai încurajez un pic.

— Cum?

— Lasă-mă pe mine să-mi fac griji pentru asta.

— Poate…

Dar rămase nemișcată, gura deschizându-se și închizându-se, o idee prea temătoare pentru a-i ajunge pe limbă.

— Ce? întrebă Whiteside. Zi-o.

— Poate că mai e vreo cale de a ieși din toate astea. Poate nu e prea târziu.

— Despre ce vorbești?

— Îi spunem că își poate primi copiii înapoi, dacă jură să nu ne implice. Îi găsim pe undeva rătăcind, am fi eroi – atâta vreme cât își țin gura. E recompensa aia de jumătate de milion a tatălui. Nu e cât am vrut, dar e mai mult decât nimic.

O prinse de braț, strângând cu putere.

— Oprește-te! Gândești așa și ne termini pe amândoi. Calmează-te. Facem schimbul mâine, apoi e gata. În regulă?

Collins încuviință din cap, dar ochii i se înlăcrimară.

— În regulă.

— Bine, zise el. Acum adună-te. Încă o zi, asta-i tot.

Whiteside se întoarse să plece, dar Collins vorbi din nou:

— Fata e bolnavă.

— Cum bolnavă?

— Are febră, un horcăit în piept, doarme mult.

— Băiatul?

— El e ok. Doar ea.

— Căcat, zise Whiteside.

Își propti pumnii în șold și se uită adâncit în gânduri spre dealurile din depărtare.

— Ai medicamente la tine acasă, nu? Pentru al tău.

— Am ceva, zise Collins.

— Ai antibiotice? Penicilină, Amoxicilină? Ceva de genul?

— Amoxicilină, zise Collins. Trebuie să o am mereu la îndemână, dacă face Mikey vreo infecție.

— Ok, dă-i niște Amoxicilină. Du-i-o în seara asta, dacă poți. Dă-i o porție dublă pentru început.

— Dar e a lui Mikey.

— Atunci fă-i rost de mai multă.

Se uită în jos și își coborî vocea.

— La naiba, Mary, trebuie să începi să gândești cum trebuie. Nu-mi fute planul.

Whiteside porni spre stație, încercând să-și potolească furia.

CAPITOLUL 33

FORUM PRIVAT 447356/34
Admin: RR, Membri: DG, AD, FC, MR, JS
Titlu: Weekendul acesta; Inițiator: RR

De la: DG, vineri 6:02 p.m.
RR – Continuăm conform planului? Nu știu ce crede toată lumea, dar eu încep să mă agit un pic. Până acum nu am avut niciodată atâta atenție din partea presei.

De la: MR, vineri 6:11 p.m.
Și eu m-am întrebat același lucru. Să ne oprim aici?

De la: FC, vineri 6:14 p.m.
Eu deja am plătit partea mea de jumate de mil. Bănuiesc că toți am făcut-o. Nu am aruncat cu atâția bani doar pentru a vedea cum se anulează seara din cauza unor știri.

De la: MR, vineri 6:18 p.m.
FC – Sunt mai multe în joc decât banii. Dacă nu îți permiți să pierzi o jumătate de mil, nu ai ce căuta în acest grup.

De la: FC, vineri 6:20 p.m.
MR – Sugi pula. Îmi permit să pierd mai mult decât ai câștigat tu tot anul trecut fără să mă treacă vreun bob de transpirație. Dacă vrei să te tragi pe cur, n-ai decât.

De la: MR, vineri 6:23 p.m.
FC – Ție ți-e ușor de zis, când ai plasa tatălui tău să te prindă atunci când cazi.

De la: DG, vineri, 6:27 p.m.
Domnilor, vă rog să vă purtați civilizat. Nu suntem pe Facebook și nu e cazul să vă șicanați. Să așteptăm să vedem ce are de zis RR.

De la: JS, vineri, 6:46 p.m.
Ceva vești, domnilor? Trebuie să recunosc că și eu sunt destul de neliniștit. E pe toate posturile de știri.

De la: DG, vineri 6:50 p.m.
Liniștiți-vă. RR ne va da de veste în curând.

De la: RR, vineri 7:08 p.m.

Domnilor, continuăm cum am plănuit. Vânzătorul a intrat în contact cu noi și ne-a asigurat că totul este sub control. Mai mult, am făcut rost de niște bunuri de import, așa că, chiar dacă ceva dă greș, vom avea distracție pentru seara planificată. Desigur, cu toții preferăm bunuri din producție locală, dar cele de import trebuie să fie suficient de bune, în cazul în care nu putem achiziționa obiectele dorite – și nu am niciun motiv să cred că nu o vom face.

FC & MR – vă mai ciondăniți așa încă o dată și zburați.

Ne vedem mâine.

CAPITOLUL 34

Sean aștepta în bezna de sub scări. În urmă cu câteva secunde, stătuse întins lângă Louise, strângând-o la piept, corpul ei arzând de parcă ar fi avut un cuptor înăuntru. Tricoul lui, încă umed pe piept de la transpirația ei, se răcorea încet. Respirația ei horcăia și fluiera.

Când a auzit pârâitul motocicletei apropiindu-se, s-a ridicat de pe saltea. Acum pașii pe deasupra capului, trecând peste prag. Zgâlțâitul încuietoarei, pocnetul lacătului, apoi lumina pătrunzând înăuntru. Sean se retrase, lăsă umbrele să-l înghită.

Collins coborî primele câteva trepte și se opri în ultima treime a scărilor. Sean ridică mâinile.

— Sean? Unde ești?

Băiatul rămase nemișcat și tăcut, cu mâinile pregătite.

— Am medicamente pentru sora ta, zise Collins. Ieși acum, hai să o facem bine.

Nemișcat și tăcut.

— Sean, ieși să te văd. Nu vreau să mă enervez pe tine.

Făcu un pas. Apoi încă unul.

— Hai odată. Sunt ruptă de oboseală și nu am răbdare pentru așa ceva.

Acum coborî mai departe, mai repede, iar Sean îi urmări pașii prin spațiile dintre trepte. Când călcâiele ajunseră la nivelul ochilor săi, întinse mâinile și o prinse de glezne. Abia o atinse, dar fu suficient.

O clipă ce părea să se lungească într-o veșnicie: picioarele ei ștergând marginile treptelor, brațele rotindu-se prin aer. Apoi se rostogoli în față și se izbi de scări atât de tare, încât Sean simți forța impactului prin podea și tălpile papucilor săi. Collins se rostogoli până jos, umerii și capul ciocnindu-i-se de trepte. Aterizâ greoaie pe scândurile podelei, direct pe spate, iar Sean auzi aerul smuls din piept.

Mișcă-te, se gândi. *Acum.*

Sean țâșni din spatele scărilor, merse la baza lor și urcă două câte două. De jos: un strigăt, furie și frică. Nu privi în urmă, dar, apropiindu-se de capul scărilor, simți greutatea lui Collins pe primele trepte.

Ajunse sus și intră în cabană. Încercă să se întoarcă pentru a închide trapa, dar alunecă. Se târî spre ea, o văzu pe Collins urcând scările. Ajunse la ușiță și o trânti cu toată puterea. O izbi în cap și Collins urlă din nou, mâinile zbătându-se pe podea.

Sean fugi spre ușă, sări peste scări și o șterse prin covorul de ace de pin al pădurii. Aer curat, răcoros în plămâni; trecu pe

lângă motocicletă și se îndreptă spre copaci.

— Oprește-te!

Se strecură printre pini, ba la stânga, ba la dreapta, pregătit ca glonțul să-i smulgă pământul de sub picioare.

— Oprește-te, nenoro…

Dar vocea nu se apropia. Poate reușea să fugă mai repede decât ea. Poate.

Apoi se împiedică de rădăcina unui copac și susul deveni josul și văzu pământul căzând și ridicându-se plutind pentru o clipă prin aer fără greutate. Se rostogoli prin povârniș, umărul apoi șoldul lovindu-i-se de pământul moale, din nou și din nou. Când se opri, Collins îi apăru în față. Lumea rămase fără aer. Sean încercă să-și strecoare picioarele sub corp, dar ea îl lovi cu putere, corp la corp, trântindu-l din nou.

Luptă-te, se gândi. *Luptă-te sau mori.*

Strânse mâinile în pumni, îi aruncă spre ea, îi simți lipindu-se de carnea moale a sânilor. Collins își prăbuși întreaga greutate asupra lui și încercă să-l prindă de încheieturi. Sean reuși să se smulgă prinsorii, o boxă în laterale, se întinse, o prinse de materialul uniformei. Palma ei grea și plată se izbi de obrazul lui Sean, o scânteie albă în cap, apoi puncte negre în ochi. Collins îl lovi cu genunchiul în piept, țintuindu-l locului.

— Iisuse Cristoase, vrei să te omor? țipă ea, glasul prinzând ecou printre copaci. Și pe soră-ta? Asta vrei?

Sean ridică privirea spre cer, clipi. Sus, deasupra lor, un avion lăsase o urmă pe albastrul adânc. În miezul acelei frici, băiatul se întrebă dacă cineva ar fi putut să arunce o privire în jos și să-l vadă la ananghie. Apoi Collins se aplecă peste el, nasul ei aproape atingându-l pe al lui, și Sean nu mai putu vedea avionul.

— O să o fac, spuse. Să nu te îndoiești de asta nici măcar o clipă.

Duse mâna la spate, căutând ceva.

Pentru o fracțiune de secundă, Sean își spuse: o, Doamne, o să știe, o să știe și o să mă omoare. Apoi Collins apăsă țeava pistolului în obrazul băiatului și Sean răsuflă ușurat, ba chiar aproape chicoti.

Ea apăsă mai tare.

— O să-ți bag un glonț în capul ăla nenorocit al tău, mă auzi? Și ție și lui soră-ta. Mai întâi pe ea și pe tine te pun să te uiți.

Collins îi luă genunchiul de pe piept și se ridică, îndreptă pistolul spre fruntea lui Sean.

— Ridică-te și mergi.

Sean rămase nemișcat pentru o clipă, uitându-se la cer, căutând avionul. Găsi urma și o petrecu din priviri până

observă avionul printre crengi. Apoi se ridică, scutură acele de pin maronii de pe tricou și blugi.

Collins flutură pistolul spre cabană.

— Mișcă-te.

Sean făcu ce i se ceru, fără suflu, ținând capul plecat. Când intrară în luminiș, zise:

— Nu cred că ați putea să o faceți.

— Taci, spuse Collins.

— Cred că șeriful ar fi în stare, zise el, riscând chiar și o căutătură scurtă spre ea și zărind pistolul încă țintit spre el. Dar dumneavoastră nu. Pentru că aveți un copil de vârsta mea.

— Tine-ți gura și intră.

O îmbrânceală între omoplați îl trimise împleticindu-se peste prag și prin ușă. Merse până la trapă, apoi la scări. Louise era tot acolo unde o lăsase, ochi privind în sus spre el de pe acel chip transpirat.

Collins îi călcă pe urme până la jumătatea scărilor și se opri. Sean ajunse jos și privi spre ea. Ea arătă spre pungile maro de hârtie de pe podea.

— Acolo aveți mâncare, zise. Și un flacon de antibiotice. Dă-i surorii tale trei acum și încă trei deseară. Trebuie să se însănătoșească, dacă vreți să scăpați de aici.

Sean îngenunche, căută prin pungi, așeză deoparte sandvișurile și fructele. Acolo, o mică sticluță ce zornăi când o ridică. Pe ea scria Amoxicilină.

— Mai încerci o dată rahatul ăsta, zise Collins, și vezi apoi ce pot și nu pot face.

Se întoarse și urcă, lăsă trapa să se trântească, o încuie.

— M-ai părăsit, zise Louise.

Sean se întoarse speriat.

— Poftim?

— Ai fugit și m-ai lăsat aici, spuse, cu ochii duri și neiertători.

— Nu e adevărat.

— Ba da, zise ea. Am văzut eu.

Sean se târî pe podea și îngenunche lângă saltea.

— Nu am fugit, zise el. A trebuit doar să iau ceva.

— Ce să iei? întrebă ea, ridicând capul.

Sean vârî mâna în buzunarul blugilor, pipăi după metal cu vârful degetelor.

— Asta, zise. Uite.

— Ce e?

Sean deschise briceagul pe care tocmai îl furase din buzunarul ajutorului de șerif Collins și îi arătă lama strălucitoare.

CAPITOLUL 35

Audra urmări știrea, cu mâna la gură.

Cei din studio făcuseră legătura lui Rhonda Carlisle, strada principală din Silver Water întunecându-se în spatele ei.

— O nouă evoluție a faptelor în Elder County în această seară, ca urmare a declarațiilor șocante de mai devreme ale Audrei Kinney, zicea Rhonda Carlisle. O sursă anonimă din cadrul investigației dispariției lui Sean și Louise Kinney a dat publicului o serie de fotografii cu dovezi fizice din mașina mamei, care a fost oprită chiar înainte de acest mic oraș în urmă cu patruzeci și opt de ore.

Fotografiile cu tricoul pătat și blugii rupți. Audra vru să-și ferească privirea, dar nu putu.

— Sursa ne-a declarat că aceste obiecte au fost găsite sub scaunul pasagerului din mașina Audrei Kinney de o echipă a biroului regional din Phoenix al FBI-ului. Aceeași sursă ne-a declarat că în mașină au mai fost descoperite și urme de sânge, amplificând temerile autorităților în ceea ce privește siguranța copiilor dispăruți.

Înapoi în studio moderatorul se adresă reporteriței:

— Acum, Rhonda, este posibil ca aceste informații să vină ca un răspuns direct la acuzațiile de mai devreme ale Audrei Kinney la adresa departamentului șerifului din Elder County?

Din nou reporterița, cu o expresie aspră pe chip.

— În mod cert e vorba despre o coincidență remarcabilă, Derek. Desigur, nu putem decât să speculăm, dar putem bănui că echipa de investigații a vrut să desfacă răul făcut astăzi de declarația Audrei Kinney. Ținând cont de hainele însângerate ale copiilor și de ce știm despre problemele emoționale și psihice ale acestei femei – ca să nu mai vorbim despre problemele ei cu dependența –, nu avem un tablou prea favorabil nici pentru ea, nici pentru cei doi copii ai săi. Iar sursa anonimă a mers chiar mai departe și a declarat că, având la dispoziție aceste dovezi materiale, Divizia de Investigații Criminale a Departamentului de Siguranță Publică din Arizona are tot ce-i trebuie pentru a o pune sub arestare pe Audra Kinney pentru suspiciunea de crimă. Dar, am fost informați, departamentul FBI-ului care conduce această operațiune a sistat acțiunile poliției deocamdată, în speranța că doamna Kinney va dezvălui unde se află copiii, vii sau morți. Conform sursei menționate, autoritățile au ajuns la capătul răbdărilor și intenționează să emită un mandat de arestare pe numele femeii în următoarele douăzeci și patru de ore. Când se va întâmpla,

acest caz nu va mai fi un caz de dispariție a unor copii, ci va fi în mod oficial o investigație a unei crime.

Audra închise televizorul:

— Whiteside a dat presei pozele. Trebuie să fie el.

— Ți-am spus că te va lovi, zise Danny.

Un pahar de plastic gol și o farfurie cu firmituri de prăjitură erau pe podea lângă scaun.

— Dacă intenționau să te aresteze azi, ar fi făcut-o până acum. Bănuiala mea e că vor veni după tine de dimineață. Dacă vrem să acționăm împotriva lui Collins, trebuie să o facem în seara asta.

— Nu putem, zise Audra. *Eu* nu pot. Nu sunt…

Îl privi, dar își mută îndată privirea de pe el.

— Ca mine?

— Nu asta am vrut să zic. Nici măcar nu te cunosc.

Audra stătea în picioare lângă pat, aruncându-și din nou ochii pe harta împrumutată de la doamna Gerber.

Proprietara s-a răstit la ei când l-a văzut pe Danny în colț, a cerut să știe cine era acest nou intrus și cum a intrat. Audra abia a reușit să o liniștească și să o asigure că totul era în regulă.

După o muncă de convingere serioasă, doamna Gerber a adus harta și a indicat regiunile.

— Dacă aș vrea să ascund doi copii, a zis ea, nu aș face-o în partea de jos a deșertului. M-aș duce spre nord, unde e mai răcoare, mai sus, prin păduri, a continuat și a ciocănit cu degetul în hârtie. Asta e Mogollon Rim. Urcă rapid spre Colorado Plateau. O clipă sunt cactuși, apoi dai de ienupăr și, până să te prinzi, ai ajuns la aproape două mii de metri înălțime și ai doar pini în jur, kilometri întregi. Între acolo și Flagstaff nu-s decât păduri. Dacă aș vrea să fac pierdut pe cineva, acolo l-aș duce.

Audra se uită acum la vasta întindere și dădu din cap.

Danny veni lângă ea.

— Chiar dacă aș reuși să te scot de aici pe ascuns, unde ai începe să cauți? Trebuie să punem mâna pe Collins. E singura noastră șansă. Știi că am dreptate.

— Mai e o opțiune, spuse Audra. Vorbește tu cu Mitchell.

— Nu-ți mai spun o dată, nu pot…

Dar un ciocănit la ușă îl reduse la tăcere. Se uită la Audra, ea la el.

— Cine e? întrebă Audra.

— Agent special Mitchell. Detectivul Showalter e cu mine. Audra, putem sta de vorbă?

Audra merse la ușă, se uită prin vizor și văzu formele distorsionate ale lui Mitchell și Showalter așteptând în umbrele

holului.

— Acum? întrebă.

— Da, chiar acum, răspunse Mitchell cu nerăbdare în glas.

Audra se întoarse spre Danny, arătând către baie. El se strecură înăuntru și închise ușa încet. Audra descuie ușa și o deschise.

Mitchell și Showalter intrară fără să fie invitați.

— Am auzit o voce, spuse Mitchell. M-am gândit că poate ai musafiri.

— Televizorul, spuse Audra. Ce vreți?

Mitchell observă harta, încă larg deschisă pe pat.

— Plănuiești o călătorie?

— Mă întrebam unde au putut să-mi ducă Whiteside și Collins copiii.

Showalter își dădu ochii peste cap. Mitchell îl ignoră.

— Și ai ajuns la vreo concluzie?

— În nord, zise Audra. Sus, prin păduri. E mai răcoare acolo, destule ascunzișuri.

Mitchell își înclină capul.

— Nu spre est? Nu spre locul din care ai venit?

Audra se trânti pe scaun.

— Vă rog, sunt foarte obosită. De ce ați venit?

— Să-ți spunem că ai făcut un lucru stupid mai devreme.

— Nu-mi pasă, spuse Audra. Trebuia să fac ceva.

Mitchell se așeză pe marginea patului și se aplecă în față, împături palmele.

— Vrei să faci ceva? Încearcă să-mi spui unde sunt copiii.

Audra închise ochii, lăsă capul pe spate.

— Oh, Doamne, nu mai pot trece din nou prin asta. Dacă asta e tot ce aveți, atunci aș prefera să plecați.

Mitchell se ridică, traversă spațiul dintre ele și se ghemui în fața ei.

— Uite, am venit aici pentru a vorbi neoficial. Fără camere de filmat, fără caiete. Să-ți mai acord o șansă înainte să intervină poliția statală.

— Să intervină?

— Audra, nu au nevoie de un cadavru pentru a te aresta pentru crimă. Hainele găsite în mașină sunt de ajuns. Singurul motiv pentru care nu ai fost arestată pentru crimă până acum a fost că am vrut să-ți ofer o șansă de a spune adevărul. De a-ți îmbunătăți situația. În momentul de față sunt angajată să-ți găsesc copiii, dar în clipa în care cazul devine o investigație a unei crime, Showalter preia cazul. Când urmează să se întâmple, e decis de Divizia de Investigații Criminale, nu de mine. I-am amânat cât de mult am putut, dar nu îmi mai merge. Ai avut tu grijă de asta cu micul tău artificiu de azi.

Acum, pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi unde sunt Sean și Louise.

— Iisuse! zise Audra. Cum puteți fi atât de oarbă?

— Mâine dimineață la ora zece, zise Mitchell. Paisprezece ore. E tot ce primești. După asta, ești pe mâinile Departamentul de Investigații Criminale. Apoi nu voi mai fi aici pentru tine. Crezi că acum e rău? Te vor mânca de vie.

Audra se îndreptă pe scaun.

— L-ați interogat pe Whiteside?

— Am vorbit cu el, da, dar…

— L-ați interogat? întrebă Audra, glasul asprindu-se. Ca suspect.

Mitchell dădu din cap și zise:

— Nu, nu l-am interogat ca suspect.

— Dar pe Collins?

— Nu.

Audra se uită dur în ochii ei.

— Atunci nu mă ajutați cu nimic. Aș vrea să plecați acum.

Nu-l observă pe Showalter apropiindu-se de ea dintr-o parte, simți doar mâna lui prinzând-o de păr și smucindu-i capul pe spate. Gemu și strigă de durere. Mâinile ei se duseră la pumnii acestuia, încercă să-i deznoade degetele. El se aplecă și Audra putu simți respirația tabagică, scuipatul pe piele când detectivul îi vorbi.

— Acum ascultă la mine, târfă nebună. Dacă ar fi după mine, te-aș bate până ai vorbi. Poate că o s-o și fac. Ai până mâine dimineață să ne zici ce ai făcut cu copiii tăi. După, ești a mea. Și eu nu mă joc frumos.

Mitchell se ridică.

— Detectiv Showalter, dați-i drumul.

El se aplecă și mai aproape și o smuci din nou de păr.

— Mâine dimineață, auzi?

— La naiba, Showalter, terminați!

Showalter strânse pumnul și mai tare și Audra strigă.

— Ia-ți mâinile de pe ea! strigă Danny Lee.

CAPITOLUL 36

Danny ascultase cât de mult putuse. Vocile îl trimiseseră înapoi în timp cu cinci ani. Acuzațiile, neîncrederea voită. Stătuse în spatele ușii băii cu pumnii strânși, scrâșnindu-și dinții, imaginându-și-o pe Mya în acea cameră, aceleași întrebări aruncate spre ea. Apoi auzi icnetul, cuvintele amare și pline de ură ale polițistului.

Ieși de după ușă cu intenția de a-l doborî pe Showalter. Dar când o văzu pe Audra – nu pe soția sa de mult moartă – mintea i se limpezi.

În timp ce toți trei se holbau la el, se întrebă ce mai putea face. *Dacă nu le pot face rău, ce-mi rămâne de făcut*?

— Dumneavoastră cine naiba mai sunteți? întrebă Mitchell cu ochii căscați.

— Numele meu e Danny Lee, zise el, trecând pragul, apoi se întoarse spre polițistul cel mare cu pumnii înfipți în părul Audrei, cu glasul încă fierbând de nervi. Domnule, v-am rugat să vă luați mâinile de pe ea.

Showalter îi dădu drumul și îi împinse capul de parcă ar fi aruncat gunoi.

— Prietene, zise Showalter, ai face bine să vii cu o explicație repede, că te bat de-ți sună apa-n cap.

Se întrebă ce putea face.

Apoi decise.

— Doamnă, se adresă lui Mitchell, pot să vorbesc cu dumneavoastră?

Femeia își propti mâinile în șold.

— Despre ce?

— Aș prefera să fie între patru ochi, zise Danny, făcând un gest din cap spre Showalter.

— Doar o clipă…, mârâi Showalter.

Mitchell ridică o mână în fața lui Showalter și îi ceru să tacă.

— Vă rog să-mi spuneți din nou numele dumneavoastră, ceru ea.

— Danny Lee.

— Domnule Lee, nu am nici cea mai vagă idee cine sunteți sau ce faceți aici. Ca să fiu sinceră, prezența dumneavoastră mai degrabă mă alarmează și mă bate gândul să-i cer detectivului Showalter să vă aresteze curu' ăla al dumitale pentru obstrucția unei anchete în derulare. Așa că de ce v-aș oferi din timpul meu?

— Pentru că vreți să găsiți copiii ăia, zise Danny.

•

Agentul special Mitchell stătuse liniștită și ascultase, cu caietul deschis pe masa veche. Fusese de părere că dormitorul era prea aglomerat, așa că au urmat-o la parter. Mitchell i-a cerut lui Showalter să aștepte în hol și bărbatul a protestat, dar agentul i-a reamintit că, cel puțin pentru încă o seară, ea încă mai conducea ancheta.

Audra s-a rezemat cu spatele de perete și a urmărit-o pe Mitchell luând notițe în timp ce Danny vorbea. Mitchell nu l-a întrerupt și nu și-a spus punctul de vedere. El încercase de câteva ori să-i citească expresia, dar nu izbutise.

Danny a stat în capătul opus al mesei, în fața lui Mitchell, și a vorbit pe un ton pe cât de lipsit de emoții era în stare, chiar și atunci când a povestit despre cum a găsit cadavrul soției sale. De parcă lepădase toate lacrimile posibile cu multă vreme în urmă. Nimic nu mai rămăsese acum, decât un simplu recital sec al faptelor.

Când termină, Mitchell rămase nemișcată și tăcută, cu privirea pe caiet. Mușchii maxilarului se frământau. După câteva clipe inspiră, expiră și se ridică.

— Acordați-mi un minut, zise, ridicând caietul.

Ieși pe hol, închizând ușa în urma ei.

Audra își părăsi locul de lângă perete, veni la masă și se așeză. Danny se uită la ea și clătină din cap.

— Nu va mușca, zise el.

— Ar putea, spuse ea. Oricum ar fi, trebuia să încercăm.

Danny se ridică și merse la geamul ce dădea spre stradă. Strecură degetele prin perdea și aruncă o privire afară. Strada părea atât de stearpă acum. Atât de pustie.

— Reporterii s-au cărat, zise el. Majoritatea.

— Cred că e un motel în orașul vechi, zise Audra. Nu te îngrijora, se întorc de dimineață. Nu ratează ei un nou festin. Știi doar. Ți s-a întâmplat și ție.

— Din punctul lor de vedere, ești un monstru, spuse Danny, încă uitându-se în stradă. Lui Mya i-au făcut-o urât când ni s-a întâmplat, dar ție parcă ți-o fac și mai rău.

— De ce? întrebă.

Se întoarse și o privi.

— Chiar nu-ți dai seama?

Ea dădu din cap că nu.

— Pentru că Sean și Louise sunt albi. O micuță chinezoaică nu a contat așa mult pentru ei.

— Cristoase, zise Audra și închise ochii, acoperindu-și fața cu palmele. Nu cred că voi putea trăi fără ei, dacă nu îi iau înapoi. Ce a făcut soția ta… Cum aș putea să n-o fac și eu?

— Cred că ești mai puternică decât a fost Mya, zise Danny.

Merse la masă. Se reașeză.

— Ai trecut prin lucruri nasoale, nu?

Audra își luă mâinile din dreptul feței și zise:

— Da.

— O să supraviețuiești, spuse el.

Tot ce putu face fu să dea din cap și să zâmbească slab, dar Danny observă dubiul din ochii ei. Nu-i mai oferi cuvinte de încurajare. Rămaseră amândoi în tăcere până se întoarse Mitchell.

Când închise ușa, cei doi văzură că fața îi rămăsese la fel de lipsită de expresie ca mai înainte. Se apropie de masă, dar nu luă loc, așezându-și mâinile pe spătarul unui scaun, strângându-l cu degete puternice.

— Domnule Lee, am reușit să dau de agentul special Reilly. Mi-a confirmat că fata dumneavoastră a dispărut și că soția dumneavoastră și-a pus capăt zilelor. Condoleanțele mele, domnule Lee, însă agentul special Reilly mi-a spus că nu a crezut niciodată în declarațiile soției dumneavoastră. Mi-a mai spus și că aveți un istoric colorat. Două perioade de detenție pentru acte de violență, o listă lungă de arestări, inclusiv pentru crimă.

— Asta a fost cu mult timp în urmă, zise Danny.

— Deci sunteți un caracter reformat, asta e grozav, dar nu mă ajută deloc în momentul de față. Nici pe doamna Kinney. Acum, aș vrea să părăsiți orașul în această seară. Dacă nu o veți face, îi voi cere detectivului Showalter să vă aresteze pentru obstrucționarea anchetei.

Audra ridică privirea spre Mitchell și își strânse mâinile în pumni. Căutătura aspră a lui Mitchell aproape că o făcu să-și mute privirea de pe ea. Aproape.

Mitchell îi zise:

— Mâine dimineață la ora zece va fi emis un mandat de arestare pe numele tău în legătură cu presupusa crimă a copiilor tăi, Sean și Louise Kinney. Ai o noapte timp să te gândești bine. Am fost cât de bună și răbdătoare am putut cu tine, dar, repet, îndată ce acel mandat e emis, nu te mai pot ajuta. Crede-mă, nu vor avea milă. Te vor rupe-n bucăți.

Audra se ridică și se aplecă peste masă, spre Mitchell.

— Vă rog să mai faceți doar un singur lucru pentru mine. Vă rog.

— Ce anume?

— Interogați-l pe Whiteside cum m-ați interogat pe mine. Și pe Collins. Puneți-i în fața situației. Puneți presiune pe ei, vedeți dacă puteți găsi vreo fisură în versiunile lor. În seara asta.

— Te rog să te oprești cu lucrurile astea, zise Mitchell, apăsându-și buricele degetelor pe frunte. Oprește-te, pentru

numele lui Dumnezeu!

— Interogați-i, zise Audra. Atunci măcar puteți spune că ați încercat tot, că v-ați făcut datoria.

— Du-te dracului, zise Mitchell și ochii i se aprinseră. Îmi fac datoria și mi-o fac bine. Am recuperat mai mulți copii decât oricare alt agent din departament. Pe bune, du-te dracului! Ce te face să crezi că ai vreun drept să pui la îndoială cum îmi fac eu meseria?

— De ce? întrebă Audra. Pentru că nu mă credeți când vă spun că nu le-am făcut rău copiilor mei?

Mitchell tăcu, privirea ei arzându-i pielea Audrei.

— Interogați-i, zise Audra. Vă rog.

Mitchell dădu din cap și respiră adânc.

— O să văd ce pot face. Dar, dacă Whiteside și Collins nu mă duc direct la cei doi copii, vei fi arestată de dimineață. Și nici să nu-ți treacă prin cap să te sustragi. Vor fi patrule pe toată strada.

Indică spre Danny.

— Pe tine nu vreau să te mai văd pe aici.

Mitchell se întoarse și părăsi camera, trântind ușa în urma ei.

— Cred că ai enervat-o, zise Danny.

— Foarte bine.

Danny se ridică de pe scaun și veni lângă Audra.

— Pregătește-te să plecăm la cinci dimineața. O să te aștept.

— De ce?

— Pentru că indiferent ce le spune Mitchell acelor polițiști, cei doi nu vor renunța la copii. Așa că mâine dimineață mergem după ei.

Danny porni spre ușă și ieși fără să mai scoată o vorbă.

CAPITOLUL 37

Whiteside traversă strada prin fața primăriei, de unde se coordonau eforturile de căutare. Soneria telefonului încă îi zbârnâia în urechi, liniile parcă incendiate de acea recompensă de jumătate de milion de dolari. Acum că rândurile jurnaliștilor se mai subțiaseră, orașul părea gol, fantomatic. Își imagină toți acei reporteri odihnindu-se în motelul acela ieftin din Gutterridge. Oboseala începuse să macine și pe la muchiile minții sale și, dacă ar fi crezut pentru o clipă că ar fi putut dormi, s-ar fi dus acasă chiar în acea clipă și s-ar fi urcat în pat. Ar fi putut să încerce oricum, dar Mitchell îl sunase pe telefonul mobil și îi ceruse să se întoarcă la stație.

A sunat-o și i-a scris mesaje lui Collins de câteva ori, dar, de când a plecat la cabană, nu i-a mai răspuns. Ideea că ceva se întâmplase îi dădea târcoale, dar își dădea silința să o ignore. Îngrijorarea nu putea să-l ajute cu nimic.

Stația era liniștită, polițiștii mai în vârstă plecaseră deja la casele lor. Totul avea un iz de calm, acum, ca și cum lumea acceptase că acei copii erau dispăruți pe veci și cu asta basta. O vedea pe chipurile polițiștilor și agenților federali.

Pe toate chipurile, cu excepția celui al lui Mitchell, care părea să nu renunțe niciodată la nimic.

Mitchell așteptase cu dobitocul ăla de Showalter lângă camera de interogări. Whiteside dădu din cap când Mitchell îi făcu semn să vină. Abrahms, lacheul ei, era la un birou, cu laptopul deschis în fața lui. Când Whiteside trecu pe lângă el, ridică ochii de pe calculator pentru a-l privi.

— Ce vă trebuie? întrebă Whiteside. Mă gândeam să merg acasă să mă odihnesc un pic.

Mitchell deschise ușa camerei de interogații și o lăsă să se bălăngăne în balamale, destul loc ca Whiteside să o depășească și să treacă pragul. Whiteside își mută privirea de pe Mitchell pe Showalter și înapoi la ea.

— Ce?

— Doar câteva minute din timpul dumneavoastră, zise Mitchell. Nu vă deranjează, nu?

— O să mă interogați? întrebă, arătând spre ușa deschisă. Pe bune?

— Doar câteva întrebări, asta-i tot.

Whiteside se uită la Showalter, care ridică din umeri – ce să-i faci?

— În regulă, zise Whiteside, zâmbindu-i lui Mitchell. Dar să ne grăbim. Mă cheamă patul.

Se așeză la masă și Mitchell începu să umble la camera de filmat. Whiteside pricepu ce făcea Abrahms în spatele laptopului său.

— O să trimiți asta la băiatul ăla cu comportamentul din Phoenix, nu?

— Corect, zise Mitchell.

— Și la ce comportament se va uita mai exact?

Mitchell veni la masă, se așeză, își aranjă pixul și caietul.

— Ah, nimic anume. Rutină. Înțelegeți dumneavoastră.

— Sigur, înțeleg. A zis flăcăul dumneavoastră cu comportamentul ceva despre interogările doamnei Kinney?

— Da, raportul dumnealui a venit în cursul zilei de azi.

— Și?

— Doamna Kinney crede ce zice.

Whiteside fu pregătit să o contrazică, dar Mitchell ridică o mână.

— Vă rog să vă spuneți numele și ocupația.

Whiteside se uită la ea fix.

— Numele meu este Ronald Whiteside, șeriful din Elder County. Doamna Kinney poate crede în prostiile pe care le zice, dar chiar dacă am ignora dovezile materiale din mașina dânsei, amândoi știm că doamna Kinney e nebună de legat.

— Starea mintală a doamnei Kinney este încă discutabilă, domnule șerif, dar a rămas constantă în versiunea ei asupra evenimentelor încă de când am interogat-o prima dată.

Whiteside clipi strengărește spre Showalter.

— Da, e constantă în nebunia ei.

Showalter rânji.

— Haideți să tratăm situația cu seriozitate, domnule șerif, zise Mitchell.

— Oh, dar o tratez cu seriozitate, credeți-mă. O tratez cu seriozitate încă dinainte să veniți dumneavoastră cu costumul dumneavoastră scump și camera aceea de filmat. Acum, haideți, întrebați-mă ce aveți de întrebat ca să pot pleca odată.

Mitchell deschise caietul la o pagină nouă.

— Unde ați întâlnit-o prima dată pe doamna Kinney?

— În parcarea magazinului general, cam la opt kilometri înainte de intersecția spre Silver Water. Așteptam acolo în mașina mea, bând cafea din termos, când a intrat în parcare. A ieșit din mașină și s-a uitat în jur. M-a observat și asta a părut să o agite un pic.

— Cum așa?

— Se străduia tare să pară obișnuită, dacă înțelegeți ce zic. Uitați, v-am zis toate astea acum două zile.

— Nu în fața camerei. Deci ați simțit că era agitată în prezența dumneavoastră.

— Corect. De parcă nu voia să vadă un polițist. Așa că, cât timp a rămas în magazin, am condus până în spatele clădirii, am așteptat-o să iasă și să plece. Așa puteam să o urmăresc și să identific eventuale probleme cu mașina sau cu felul ei de a conduce. Întâmplarea a făcut că mașina era supra-încărcată, deci am tras-o pe dreapta.

— Și doamna Kinney cum s-a purtat când v-ați apropiat de dumneaei?

— Agitată, răspunse Whiteside. Ca o căprioară care știe că ai țeava îndreptată spre ea.

— Și dumneavoastră cum v-ați purtat?

— Politicos, firesc, prietenos. Ca de obicei.

Whiteside își imaginează conversația, femeia de pe scaunul șoferului, mâinile ei pe volan.

— În acel moment ați observat scaunul pentru copil de pe bancheta din spate?

Și-l imaginează – gol.

— Da.

— Nu vi s-a părut straniu să vedeți scaunul, dar niciun copil?

— Nu prea, zise Whiteside. De multe ori părinții pleacă la drum fără copiii lor, dar nu iau scaunul din mașină.

— Într-o mașină cu numere de înmatriculare de New York, zise Mitchell. V-ați gândit că e normal ca cineva să meargă atât de mult, din statul New York, cu un scaun pentru copil pe bancheta din spate, dar fără copil.

— Nu chiar în clipa aia, dar mai târziu, da, am…

— Ați întrebat-o pe doamna Kinney în legătură cu scaunul? Sau în legătură cu copilul sau copiii care nu erau în mașină?

El dădu din cap că nu.

— Nu, nu am întrebat-o. Nimeni nu a ridicat problema copiilor până nu am închis-o în celulă. Atunci m-a întrebat unde sunt.

— Și dumneavoastră ce ați răspuns?

Whiteside încercă să o citească. Nimic. Se întrebă oare ce cărți i se serviseră.

— Am întrebat: ce copii? În momentul acela a început să se agite, așa că am lăsat-o în pace pentru o vreme, sperând că se liniștește. Când m-am întors la ea, am stat de vorbă și i-am explicat că nu era niciun copil în mașină când am oprit-o. Atunci m-a atacat, cum ați văzut pe camera de supraveghere. După asta am început să întreb autoritățile despre acești copii. Și cam pe atunci v-ați autoinvitat și dumneavoastră.

— Ajutorul de șerif Collins unde era în acel moment?

— Patrulând. Face un circuit al orașului și al drumurilor din împrejurimi. Chestiuni rutiere de bază. Apoi, din câte știu, s-a

dus acasă. Locuiește cu mama ei și cu băiețelul ei pe Ridge Road. O să o interogați și pe Collins?

— Nu am reușit să dau de dânsa, zise Mitchell. Aveți vreo idee cum pot să o contactez?

El se uită la ceasul de la mână.

— La ora asta a terminat deja munca. Vineri seara. Se relaxează cu o bere sau un pahar de vin, dacă are ceva minte în cap. Poate și-a închis telefonul.

Mitchell dădu o pagină.

— Să vorbim despre versiunea doamnei Kinney.

— Iisuse, făcu Whiteside. Dacă tot ne ocupăm de asta, hai să vorbim și despre cum aterizarea pe lună a fost un fals. Sau cum 9/11 a fost o lucrătură a guvernului.

Mitchell nu schiță niciun gest.

— Doamna Kinney este insistentă în declarațiile ei că, atunci când ați oprit-o, copiii ei, Sean și Louise, erau pe bancheta din spate. Zice că ați vorbit cu ei, ba chiar că l-ați sfătuit pe băiat să intre înapoi în mașină. Mai spune și că ați chemat-o pe Collins prin stație să vină să ia copiii, pentru a-i ține în siguranță cât timp vă ocupați de mama lor. Ați ajutat-o pe Collins să urce copiii în mașina ei și, odată ce a plecat cu ei, nu i-a mai văzut niciodată.

Whiteside așteptă să vadă dacă mai avea ceva pe țeavă, dar nu mai primi decât privirea ascuțită a lui Mitchell.

Când îi fu limpede că nu mai urma nimic, zise:

— Mda, asta e povestea ei. Nu contează de câte ori o spuneți, asta nu o face să fie adevărată. Conform soțului acestei femei, e instabilă de mulți ani. Dumnezeu știe ce fantezii are în mintea aia a ei. E o prostie, totul. Eu și Collins i-am furat copiii. Adică, pentru ce dracului? Ați mai auzit vreodată de așa ceva?

Mitchell zâmbi; un zâmbet rece.

— De fapt, da, am auzit. Chiar în această seară.

El se uită de la Mitchell la Showalter, care dădu din umeri, apoi înapoi la Mitchell.

— Poftim? întrebă. Nu mă mai frecați, Mitchell.

Zâmbetul ei se ascuți.

— Ceva mai devreme mi s-a povestit o întâmplare interesantă. Despre un bărbat a cărui soție a plecat cu fetița lor. Soția sa a fost arestată de un polițist dintr-un orășel în baza unor acuzații scornite. Când femeia a întrebat de fetița ei, polițistul a zis: ce fetiță? Erați singură în mașină când v-am oprit. Sună cunoscut?

Whiteside își aminti de bărbatul din restaurant de după-amiază, bărbatul care comandase încă un sandviș la pachet, bărbatul care zisese că știa ce-a făcut Whiteside.

— Deci altcineva și-a închipuit aceeași poveste. Și ce dacă? Lăsați-mă să ghicesc, povestea asta v-a fost spusă de un domn chinez?

— Un bărbat asiatico-american, da, așa e. Ce vi s-ar mai putea părea cunoscut este că prezumția de vinovăție a căzut pe mamă. Toată lumea era convinsă că femeia îi făcuse rău copilului undeva între casă și locul în care a fost trasă pe dreapta de poliție.

— E o țară mare, zise Whiteside. Trebuie să fie zeci de mii de opriri în trafic în fiecare zi. Și câți copii dispăruți? Și din toți acei copii dispăruți – ar trebui să știți asta –, dintre toți copiii aceia, de câte ori a ieșit la iveală că unul dintre părinți e vinovatul? Așa că nu aveți decât o poveste asemănătoare de la un alt lunatic. Un nebun atrage alt nebun. Sunt sigur că și de asta ați mai auzit.

Mitchell nu-și șterse nenorocitul acela de zâmbet de pe față, de parcă acolo, în spatele acelor dinți, păstra toate secretele lumii. Whiteside își concentră toate eforturile pe a-și păstra chipul fără expresie, o ușoară iritare în fața acuzațiilor, dar nimic mai mult.

— În orice caz, au fost niște detalii interesante, zise ea.

Whiteside voia să-i plesnească zâmbetul acela de pe mutră.

— Cum ar fi? întrebă.

— Ați auzit de Dark Web, nu?

— Cred că da, spuse el, ridicând din umeri. E ca un fel de periferie a internetului. Pun porno-uri cu copii pe acolo, din câte am auzit.

— Printre altele, zise Mitchell. Pornografie infantilă, filme snuff, software ilegal, instrumente de hacking, orice ar vrea cineva să discute în secret cu oameni care gândesc la fel. De fapt, orice soi de activitate ilegală. Oamenii aranjează comerțul cu droguri și arme, ba chiar organizează crime la comandă. Și mi s-a spus că, într-un colț mic și jegos, un grup de bărbați foarte bogați se folosesc de polițiști corupți pentru a le procura copii.

Gura lui Whiteside se uscă, limba lipindu-i-se de cerul gurii. Pe spate un bob rece de transpirație o luă la goană. Dar își păstră trăsăturile lipsite de expresie, nicio clipire, nicio zbatere. Dacă lăsa să-i scape vreun semn, oricât de mic, ar fi fost ca și cum și-ar fi pus singur pistolul la tâmplă, acolo și atunci. Plimbă scuipat prin gură, își dezlipi limba și zise:

— N-am de unde să știu de așa ceva. Pare un lucru oribil.

— Este, zise Mitchell. Bănuiesc că nu vă oferiți să predați toate computerele, tabletele și telefoanele mobile colegului meu, agent special Abrahms, pentru inspecție, nu?

Încă un bob de transpirație. Și o zbatere a pielii. Sub ochiul stâng, o simți ca pe atingerea unui înger. Și Mitchell o zări, privirea fugindu-i mereu în acel loc.

— Bănuiți corect, zise el. Dacă vreți să investigați ceva, orice, ce-mi aparține, arătați-mi un mandat. Acum, cred că am suportat destule. Am nevoie de un somn și mă duc acasă să mă culc. Dacă vreți să mă mai interogați, arestați-mă și întrebați-mă în prezența unui avocat.

Se ridică, împinse scaunul, merse la ușă și zise:

— Noapte bună amândurora.

În birou, lumina ecranului laptopului se reflecta pe fața băiețoasă a lui Abrahms. Purta căști, mâzgălind ceva pe un caiet. Whiteside se abținu să nu-i plesnească pixul din mână și să-i rupă foile. În schimb, merse la baie și lovi ușa, trântind-o în urma lui.

Înăuntru, trecu de pisoar și intră în singurul compartiment, după care se încuie înăuntru.

— La dracu'! La-dracu-băga-mi-aș-pula-la-naiba!

Din miezul său erupeau zbateri, tremurat prin brațe și picioare, mâinile furnicându-l. Își duse nodurile degetelor între dinți și mușcă cu putere, așteptând limpezimea gândului în acel gest, dar nimic nu se limpezi. Plămânii se umflară și se goliră, aerul ieșind tremurat din el, intrând în el, ca și cum o mână gigantică i-ar fi apăsat pe piept. În ochi o constelație de stele negre, capul parcă plutind pe undeva pe deasupra umerilor săi. Plămânii respirând parcă mai tare, mai repede, inima galopând să țină pasul.

Atac de panică.

Am un atac de panică, își zise.

Se așeză pe colacul toaletei, cu palmele lipite pe pereți pentru a se sprijini.

— Iisuse, zise. Iisuse Cristoase.

Se aplecă, cu capul între genunchi. *Respiră,* își zise. *Respiră. Pe nas, unu-doi-trei-patru, ține, unu-doi-trei-patru-cinci-șase-șapte, pe gură, unu-doi-trei-patru-cinci-șase-șapte-opt. Din nou și din nou, inspiră, fine, expiră.*

În cele din urmă, lumea se îndreptă suficient de mult pentru a se simți în stare de a se ridica din duhoarea antică de urină și excremente. După încă un minut sau două, respira normal. Încă un minut și se putea ridica.

Whiteside scormoni prin buzunar după telefon. Ezită, știind că nu trebuia să-și folosească telefonul principal, trebuia să-l folosească pe cel ascuns, dar nu mai avea timp. O sună pe Collins pentru a cincea oară în acea seară. Ascultă tonul, convins că nu avea să răspundă.

— Alo?

Whiteside își înăbuși un icnet de surprindere.

— Alo? Ronnie?

— Mary, ascultă-mă. Nu te întoarce la stație. Nu te duce acasă. Ne întâlnim în treizeci de minute. Știi tu unde.

— Ronnie, ce s-a…

Whiteside închise și vârî telefonul înapoi în buzunar. Trase apa, ieși din cubicul, se spălă pe mâini. Apoi traversă biroul fără să se uite la Mitchell, Showalter sau Abrahms și merse la mașină.

CAPITOLUL 38

Danny se trezi în beznă absolută, senzația grețoasă a prăbușirii, dezorientat. Trecură câteva minute înainte de a-și aminti unde se afla: camera de la etaj a magazinului de mobilă pe care pusese ochii cu o zi în urmă.

După ce a plecat de la pensiune, a mers direct la mașină și a ieșit din Silver Water, a părăsit bazinul și a urcat pe dealuri. A parcat acolo și a așteptat ca orizontul să se preschimbe din albastru închis în negru.

S-a uitat la banda portocalie a orizontului devorată de munți, s-a gândit la frumusețea naturii în peisaje de țară. Danny nu părăsise San Francisco de prea multe ori. Mya spunea des că voia să călătorească după ce mai creștea Sara. Să exploreze America, poate chiar Europa. Acel vis s-a preschimbat în praf, odată cu Mya.

Îndată ce întunericul a sufocat pământul, s-a întors în oraș, a stins farurile și s-a strecurat cu mașina printre casele de la periferie, a traversat podul și a intrat pe o alee de pe Main Street. A lăsat mașina acolo, ascunsă în umbre, și a pornit prin spatele caselor până la magazinul de mobilier. În două minute era înăuntru; magazinul nu avea alarmă. Sus, a dat peste o cutie cu perne. Le-a întins pe jos, le-a aranjat într-un culcuș și și-a pus telefonul să sune la trei dimineața.

Acum, treaz și alert, își verifică ceasul: două patruzeci și șase. Dar ce-l trezise?

Ascultă.

Acolo: mișcare, pași. Un foșnet. Piele pe linoleum, țesătură pe țesătură.

Danny se întinse spre mica grămăjoară de obiecte personale pe care o făcuse lângă perne, papucii, portofelul, telefonul. Smith & Wesson-ul Model 60 și muniția rămăseseră în portbagajul mașinii închiriate, ascunse în spatele roții de rezervă, laolaltă cu cablurile, foarfecele pentru sârmă, banda adezivă, cuțitul și alte obiecte cumpărate de la acel magazin din Phoenix.

Zgomot pe scări. Două perechi de picioare. Un corp mai greu decât altul.

În acea clipă își dădu seama cine erau și răsuflă ușurat că își lăsase pistolul în mașină. Dacă l-ar fi avut la el, cei doi ar fi avut toate motivele să-l împuște. Se ridică, își îndesă lucrurile în buzunare, se apropie cu spatele de perete și ridică mâinile.

Foială și șoapte de partea cealaltă a ușii ce dădea spre scări. Pe sub ușă se mișca o dâră subțire de lumină.

— Vă aud, zise Danny. Intrați. Nu sunt înarmat.

Pentru o clipă – liniște, apoi ușa bubui de perete, lumina lanternei orbindu-l. Ridică mâna dreaptă să-și ferească ochii.

Un *clic* și lumina de deasupra lor se aprinse.

În fața lui: Whiteside și Collins, amândoi îmbrăcați civil. Collins ținea un Glock îndreptat spre pieptul său, Whiteside stinse lanterna.

— Doar în trecere, hă? întrebă Whiteside.

— M-am gândit să mai rămân pe aici o zi, spuse Danny, mâinile încă ridicate. Cum m-ați găsit?

— N-a fost greu. Știam că nu aveai de gând să pleci din oraș cum ți-am cerut, sunt destule clădiri părăsite, așa că m-am uitat după o intrare prin efracție. Și iată-te.

— Iată-mă, zise Danny.

— Trebuia să fi mers la motelul din Gutteridge, zise Whiteside. Nu e cine știe ce, dar, Iisuse, tot e mai bine decât aici.

— Sunt ușor de mulțumit.

— Mda, și văd că nici nu-ți ții gura. Acum, asta mă pune în fața unei dileme. Te arestez pentru vagabondaj, pentru intrare prin efracție sau pentru ambele?

— Sau ai putea să mă lași să plec, spuse Danny. Fără pagube.

— Fără pagube? râse Whiteside. Băiete, chiar mă faci să râd. Ai făcut destule pagube. Ești neînarmat, zici?

— Mda, zise Danny zâmbind. Păcat, nu?

Whiteside zâmbi și el.

— Păi, ar fi simplificat unele lucruri. Nu te deranjează dacă verific, totuși, nu? Du-ți mâinile la ceafă și fă câțiva pași spre mine.

Danny făcu ce i se ceru și rămase nemișcat cât timp Whiteside îl pipăi, verificându-i buzunarele. Șeriful examină ce găsi, căutând prin portofel, analizând cardurile, numărând banii. Scoase carnetul de șofer și citi detaliile înainte de a-l strecura la loc.

Whiteside îi dădu portofelul și telefonul înapoi. Danny coborî mâna, le luă și le băgă din nou în buzunar.

Observă pumnul lui Whiteside apropiindu-se, dar prea târziu pentru a-l bloca.

Lovitura îl prinse pe Danny în partea stângă a maxilarului, îi împinse capul în spate și la dreapta. Picioarele dispărură de sub el când camera se înclină. Se izbi de podea cu umărul înainte. Deși fiecare instinct îi cerea să se ridice, să se lupte, se forță să rămână jos. Când mintea și ochii i se limpeziră, își duse o mână la obraz, își verifică maxilarul. Nicio fractură, poate un dinte clătinat, asta-i tot. Trecuse prin chestii mai grave.

— Ridică-te, zise Whiteside.

Danny scuipă pe podea, văzu sânge pe linoleum.

— Sunt ok aici jos.

— Ridică-te, la dracu'!

Whiteside își înfipse gheata sub coastele lui Danny. Diafragma lui Danny se zgudui și îi împinse aerul din plămâni, dar îi împiedică o nouă respirație. Încercă să se ridice în pumni și-n genunchi pentru a se târî, dar Whiteside îl lovi din nou, de data asta izbindu-i pulpa. Danny se rostogoli pe-o parte, ridică mâinile, destul.

— Ridică-te, zise șeriful. Ai zece secunde, altfel îți rup coastele una după alta.

Danny își împinse genunchii sub el, apoi se ghemui tușind până ce văzul i se încețoșă. Mâna grea a lui Whiteside îl prinse de subțioară, ridicându-l în picioare.

— În regulă, spuse Whiteside, îndepărtându-se. Domnule Lee, aș aprecia foarte tare dacă v-ați încălța și ați merge cu ajutorul de șerif Collins și cu mine până afară.

— Sunt arestat?

Whiteside scoase un revolver de la spate. Armă și înfipse țeava în stomacul lui Danny.

— Nu, zise, nu ești arestat.

CAPITOLUL 39

Mâinile lui Sean sângerau și umerii îl dureau. Muncise în lemn toată noaptea, împingând lama, înjunghiind, săpând, scobind, învârtind, așchii și bucăți căzând. Introducând lama între marginea trapei și ramă și plimbând-o pe lungime, reușise să găsească locul în care era prinsă încuietoarea. Trapa era formată din nouă scânduri înșurubate de pe partea cealaltă într-o ramă în formă de „z". Se gândise să încerce să separe rama de scânduri, dar știa că lama s-ar fi rupt cu mult înainte de a reuși. În schimb, și-a concentrat energia pe locul din jurul încuietoarei. Scândura de care era atașată nu era mai groasă de un centimetru și jumătate și lemnul era vechi. Nu era putred, dar nici la fel de puternic pe cât fusese cândva. Chiar și așa, fusese muncă înceată și grea și sângele îi picura pe braț în jos.

Cu ceva vreme în urmă, Sean se oprise pentru a se odihni și a-i da Louisei a doua doză de antibiotice. Prima părea deja să-și fi făcut efectul, fruntea fiindu-i mai rece la atingere, frisoanele duse. Acum stătea în capul oaselor pe saltea, uitându-se la fratele ei din capul scărilor.

— Ai terminat? întrebă ea cu vocea răgușită.

— Nu, răspunse el.

Tuși horcăit și întrebă:

— Când o să termini?

— Nu știu, zise Sean. Mai durează.

— Dar când?

— Mai durează, repetă el, ridicându-și glasul.

— Când ieșim, mergem să o găsim pe mami?

— Da.

— Unde o să fie?

— Nu știu.

— Atunci unde mergem?

— Nu știu. Fugim, cât de departe putem.

— Dar unde?

— Nu știu. Auzi, întinde-te la loc și culcă-te un pic. Îți zic eu când e gata.

Făcu cum îi ceru și se întinse pe saltea, cu mâinile împreunate sub obraz pe post de pernă. Sean simți împunsătura regretului de a se fi răstit la ea. Ignoră senzația și se întoarse la treabă.

O amintire a unui loc îndepărtat i se strecură prin minte: o lecție a tatălui său, unul dintre puținele momente în care Patrick Kinney a încercat să comunice cu fiul său. Despre importanța muncii grele. Nu poți obține nimic bun în viață fără

efort. Munca grea este cea care i-a adus averea. Dar Sean bănuia că se datora mai degrabă banilor bunicilor.

Reușise să scobească lemnul în care două șuruburi prindeau încuietoarea de lemn. Bănuia că erau patru. Tot ce trebuia să facă era să slăbească lemnul din jurul șuruburilor, să împingă trapa cât de tare putea, iar încuietoarea avea să cedeze. Îi luaseră multe ore să localizeze primul șurub, dar de acolo reușise să stabilească poziția celui de-al doilea. Acum îi era greu să-l găsească pe al treilea.

Sean încercă un loc mai apropiat de margine. Împunse în sus, adâncind vârful lamei cam jumătate de centimetru. Apoi o smuci în față și-n spate de-a lungul fibrelor, apoi îndărăt, lărgind scobitura. Înjunghie încă o dată, balansă din nou lama și o bucată cât o unghie se ciobi. Încă una și…

Acolo. Duritatea dinăuntru, ceva ceda. Șurubul. Acum trebuia să scobească în jurul lui și să cioplească lemnul pentru a isca un gol în jurul șurubului de care să se agațe.

Nu putu să-și mascheze un rânjet, să savureze plăcerea intensă a descoperirii.

Câteva minute mai târziu, reuși să elibereze cam două treimi din lemnul din jurul șurubului. Își imagină deja zgomotul încuietorii plesnind, aerul de afară, din pădure, el și Louise alergând printre copaci. Ce minunat trebuia să fie. Prinzând și mai mult curaj, săpă mai tare și mai adânc, răsucind și mai mult cuțitul.

Apoi lama se rupse.

Își împinsese greutatea în cuțit, cu presiunea pornită din umeri. Apoi cedă și Sean împinse în aer, mânerul încă strâns în pumnul său însângerat. Îi dădu drumul, se întinse după balustradă, o prinse și gemu când așchiile mușcară din carnea deja tumefiată. Întoarse corpul în jurul axei, picioarele purtând avântul și umerii primind duritatea impactului.

Sean atârna acum acolo, cu o mână pe balustradă, cu spatele pe trepte, privind mânerul cuțitului rostogolindu-se pe scări până jos. Ridică privirea și văzu lama încă prinsă în lemn. Picioarele găsiră o treaptă și se îndreptă, examină mâna și așchiile din podul palmei.

— La naiba, zise el, smulgând-o pe cea mai mare.

— Ai spus o înjurătură, zise Louise.

— Mda, și o să mai zic câteva.

Se uită din nou la lamă, apoi în jos la mâner, știind că singura lor șansă tocmai se spulberase. Își odihni brațele pe genunchi, plecând capul. Apoi plânse, prea obosit pentru a-i mai păsa că-l vedea Louise.

CAPITOLUL 40

Conduseseră aproape o oră. Danny la volanul mașinii sale închiriate, Whiteside în spatele lui. Din când în când, Danny simțea țeava pistolului prin scaun. În oglinda retrovizoare vedea singurul far al motocicletei, Collins în urma lor.

Mașina sălta și trepida pe drum. Părăsiseră de mult strada, acum folosindu-se de drumurile neasfaltate pe care fermierii le bătătoreau cu ATV-urile și dubițele lor. Danny își dădu seama că nu mai fusese niciodată mai departe de civilizație decât acum.

Nu exista decât un singur motiv pentru a-l duce acolo. Probabil că nici măcar nu aveau să se mai obosească cu a-l îngropa. Avea să-l lase cu mașină cu tot în deșert, animalele necrofage să-i ciugulească rămășițele până când cineva avea să dea peste el, poate la câteva luni de la moarte, poate ani. Se gândi la Sara și se întrebă dacă urma să o reîntâlnească neschimbată, împietrită la vârsta la care fusese luată sau poate ceva mai mare? Dacă l-ar fi întrebat cineva, Danny ar fi negat aceste credințe, dar, în adâncul ființei sale, simțea cordonul ce-l ținea legat de soția și de copilul său.

Se gândi la Audra Kinney și la copiii ei, știind că erau încă vii pe undeva. Și se mai întrebă dacă mai erau speranțe pentru ei sau dacă erau deja pierduți?

— Încetinește, ceru Whiteside.

Danny ridică piciorul de pe accelerație și apăsă încet frâna. De la douăzeci la zece, la cinci, la aproape târâș.

— Trage aici, la stânga.

Mașina se smuci și porni zgâlțâindu-se în jos pe un povârniș nu prea înalt, Danny făcând slalom printre cactuși. În fața lor, lumina farurilor căzu pe siluetele rocilor.

— Acolo, zise Whiteside. Între alea. Acum oprește-te. Lasă motorul pornit.

Danny trase frâna și așeză ambele mâini pe volan. O văzu pe Collins parcând lângă mașină. Opri motorul motocicletei, lovi cricul cu piciorul și coborî. Agăță casca de ghidon. Danny observă pentru prima dată că o a doua cască era agățată de locul pasagerului și pricepu cum plănuiseră să se întoarcă în oraș.

Collins scoase Glock-ul din teacă și îl ținti prin parbriz spre capul lui Danny. Se întinse și deschise ușa.

— Ieși, zise ea.

Făcu precum i se ceru, nu se grăbi. Mișcări line și ușoare. Collins nu-și putea ascunde tremuratul mâinilor în timp ce făcu semn cu pistolul să meargă în fața mașinii. Ușa din spate se

deschise și Whiteside ieși. Ocoli mașina pentru a li se alătura, toți trei acum strălucind în lumina farurilor.

— Bănuiesc că înțelegi ce se întâmplă aici, zise Whiteside.

— Mda, zise Danny.

— Atunci așază-te în genunchi.

— Nu, spuse Danny.

Whiteside făcu un pas spre el.

— Poftim?

— De la moartea tatălui meu nu am mai îngenuncheat în fața niciunui bărbat, zise Danny, și nu o să îngenunchez în fața ta, căcănar ce ești.

Văzu cu colțul ochilor mișcările lui Collins, simțind gheata ei izbindu-i plica piciorului. Bulgări de pământ îi săpară în genunchi.

— Spune-mi un lucru doar, zise Danny.

— Scuze, amice, nu ai parte de ultime cuvinte.

— De ce o faci? Știi prin ce vor trece acei copii. Crezi că banii vor ține coșmarurile la distanță?

— Am fost înrolat în Golf, zise Whiteside. Am văzut căcaturi mai oribile decât îți poți imagina. De când am plecat din armată n-am mai avut parte de un somn bun, așa că nu cred că așa ceva îmi va face mai rău. Cât despre de ce, e destul de simplu. M-am săturat și am obosit să fiu sărac. Am cincizeci și cinci de ani și nu am nimic. Absolut nimic. E un motiv destul de bun pentru tine?

Danny își miji ochii în strălucirea farurilor, încercând să vadă ochii lui Whiteside.

— Numele fiicei mele a fost Sara, zise el. Îi plăcea să danseze și să citească. Voia să devină o gimnastă sau un dresor de câini, niciodată nu a putut să se hotărască. Când au luat-o avea șase ani. Încerc să nu mă gândesc la ce i-au făcut. Dar nu mă pot abține. Pe soția mea a omorât-o. Și pe mine; doar că eu încă n-am coborât sub pământ.

— Hai, fă-o, zise Whiteside lui Collins.

Duse Glock-ul la tâmpla lui Danny. El se întoarse spre ea pentru a-i citi frica din ochi. Teroarea. Umerii ridicându-se și căzând la loc, repeziciunea pleoapelor.

— Numele lor sunt Sean și Louise. El are zece ani. Ea șase. Aceeași vârstă ca fetița mea. Știi ce le vor face.

— Taci, zise Collins.

— Apasă pe trăgaci, spuse Whiteside.

— Ai copii? o întrebă Danny și observă zbaterea din expresia ei. Ai, nu-i așa? Doi? Trei?

— Taci.

Whiteside mai făcu un pas.

— La naiba, Collins.

— Poate doar unul, zise Danny. Unul, nu? Băiat sau fată?

Collins izbi pistolul în ceafa lui Danny. O explozie de stele acolo în spate, o văpaie strălucitoare dincolo de ochi. Căzu în față, se sprijini în mâini, se împinse din nou în picioare.

— O faci pentru copilul tău? Atâta vreme cât al tău nu suferă, nu? Dar Sean și Louise vor avea de suferit. Fiecare dolar pe care îl vei cheltui îi va costa pe acei copii…

Încă o lovitură, încă o explozie luminoasă, și de data asta Danny se prăbuși la pământ, nisip și pământ murdărindu-i obrazul. O durere grețoasă ce se umfla în craniul său, ca un balon plin. *Nu leșina,* își zise. *Nu*. Își împinse mâinile sub piept și se ridică din nou.

— Pentru numele lui Dumnezeu, fă-o odată, zise Whiteside. Sau trebuie s-o fac eu?

Danny îl ignoră și se întoarse la Collins. Ochii ei largi, respirația sacadată, dinții la vedere.

— Chiar ai de gând să lași acei copii, pe Sean și pe Louise, să sufere pentru bani? întrebă și dădu din cap spre Whiteside. El poate trăi cu asta pe conștiință. Dar tu nu ești ca el. Ești? Poți…

Lovi din nou, dar de data asta Danny fu pregătit.

Se feri, o prinse de încheietură cu mâna stângă, se folosi de avântul ei și o lăsă să cadă peste el. Mâna lui dreaptă îi ridică brațul și-l suci, găsi degetul pe trăgaci și apăsă o dată, apoi încă o dată. Ambele gloanțe plesniră aerul de deasupra umerilor lui Whiteside. Nicio șansă de a-și atinge ținta, dar suficient pentru ca Whiteside să se arunce la pământ.

Danny reuși să smulgă pistolul din mâna lui Collins, presând țeava fierbinte de tâmpla ei, cu Whiteside întins prin nisip. Collins se zbătu, dar Danny împinse țeava și mai tare în tâmplă.

— Oprește-te, zise el. Nu te mișca.

Collins se opri, iar Danny își lipi tălpile de pământ, cu spatele lipit de radiatorul mașinii. Se împinse în picioare, ridicând-o și pe Collins cu el. Whiteside se ridică în genunchi, dar Danny mai trase un nou glonț pe deasupra capului șerifului.

— Stai acolo, zise Danny. Aruncă arma.

Whiteside își umezi buzele, flexându-și degetele.

— Să n-o faci, zise Danny. O să-ți bubui capul. Arunc-o.

Whiteside rămase nemișcat preț de câteva clipe, cu ură-n priviri. Apoi aruncă revolverul în oceanul de beznă de dincolo de conurile de lumină ale farurilor.

— Du-ți mâinile la cap, zise Danny, apoi șopti în urechea lui Collins. Scoate cheile motocicletei din buzunar. Aruncă-le încolo.

Arătă cu Glock-ul spre întuneric. Collins o făcu. Danny auzi zdrăngănitul înfundat în umbre.

— Să mergem, zise el.

Merse cu spatele spre portiera șoferului și deschise ușa, împingând țeava în ceafa lui Collins pentru a o ține nemișcată în timp ce încerca să deschidă ușa din spate.

— Când îți spun eu, intri și închizi ușa, spuse Danny. Acum.

Amândoi se urcară în mașină, Collins în față, Danny în spate, în timp ce Whiteside îi privea cu furie în ochi. Trântiră ușa la unison.

— Ok, spuse Danny când Whiteside se uită spre el din lumina farurilor. Acum du-mă înapoi în Silver Water.

Collins intră în marșarier și amândoi putură auzi strigătele lui Whiteside peste huruitul motorului.

CAPITOLUL 41

Audra visa casa copilăriei sale. O casă veche la marginea unui oraș, nu prea departe de Albany. Mărul din capătul curții celei mari. Camerele în care se temea să intre pentru că tatăl ei zicea să nu, nu te duce acolo. L-ar fi înfuriat să intre în acele locuri, i-ar fi stârnit pumnul și cureaua.

Visa dormitorul ei din înaltul casei, la cum intrau luminile și la cum, dacă se întindea pe pat și se uita prin fereastră, nu vedea decât cerul. De parcă toată casa ar fi plutit cu mult pe deasupra pământului și se prefăcea că era Dorothy, plutind spre tărâmuri minunate.

Alarma ceasului de pe noptieră o smulse din vis și căzu în pat ca de la o mare înălțime, trupul săltându-se pe saltea. Adunându-și simțurile, se întrebă la ce oră adormise. Cândva după miezul nopții, întinsă pe pat îmbrăcată, se holbase la tavan, întrebându-se ce făceau Sean și Louise.

Sperase că dormeau.

Sperase că nu le era frică.

Sperase că erau teferi.

Când și-a pus ceasul să sune la 4:30 a.m. nu crezuse că va mai putea aluneca spre bezna somnului, dar totuși reuși și se bucura că dormise un pic. Se ridică din pat și traversă desculță camera pentru a intra în baie. Merse la toaletă, își clăti mâinile și corpul cu apă rece. Se privi în oglindă, văzu noi riduri în jurul ochilor și gurii, noi fire albe în păr. Fără să se gândească, își atinse imaginea din oglindă, degetele alunecând pe conturul chipului.

O nouă și bruscă senzație o cuprinse și jeli. Jeli pentru ea, fata care fusese cândva, anii pierduți într-o căsnicie ce-i secase sufletul, lăsând în urmă doar o femeie scobită. Prea târziu pentru a mai recupera acei ani, nu prea târziu pentru anii ce mai urmau. Dar numai alături de copiii ei. Fără ei nu mai avea sens. Nimic nu mai avea sens.

Înapoi în dormitor, îmbrăcă o cămașă curată, deși nepotrivită. Șosete curate, tenișii cu un număr prea mari. Se strecură din cameră, închise ușa cât de încet putu, vrând să n-o trezească pe doamna Gerber. Scările scârțâiră sub tălpile ei și Audra se strâmba la fiecare pas. Coborî în hol și porni spre bucătăria din spate.

Audra deschise ușa, trecu pragul și o văzu pe doamna Gerber la masă, cu o ceașcă de cafea în fața ei, o țigară pe jumătate fumată suspendată pe marginea unei scrumiere curate. Se priviră pentru o clipă, amândouă prinse în flagrant.

— Nu fumez decât una pe zi, spuse doamna Gerber. Poate două, dacă sunt îngrijorată.

Audra dădu din cap și porni spre ușa din spate.

— Fugi? întrebă doamna Gerber.

— Nu, zise Audra. Plec să-mi găsesc copiii.

Doamna Gerber îi aruncă o privire dură, mijită.

— Nu le-am făcut rău, spuse Audra. Orice s-ar întâmpla, vă rog să nu uitați asta.

Doamna Gerber duse mâna la buzunarul halatului și scoase un set de chei. Le împinse pe masă, către Audra.

— Vei avea nevoie de ele pentru ușă și lacătul de la poartă, zise și arătă spre haina care atârna în cuier lângă ușă. Mi le-ai furat din buzunar. O să le găsesc în scurt timp pe aleea din spate.

Audra se întinse după ele și împinse ușa cu plasă. Se uită peste umăr și zise:

— Mulțumesc.

Când învârti cheia în yală, o auzi pe doamna Gerber vorbind din nou:

— Mi-am ucis soțul.

Audra se opri, se întoarse spre ea.

— În urmă cu aproape cincisprezece ani, zise doamna Gerber. A venit beat într-o noapte și l-am așteptat în vârful scărilor. Nici măcar nu a trebuit să împing. Nu chiar. Doar mi-am întins mâna, am așezat-o în punctul în care trebuia să aibă centrul greutății. Încă mai îmi amintesc expresia de pe fața lui. Șocul. Și, e amuzant, știi, pentru că mă simt mai vinovată că fumez o țigară, decât că m-am uitat la el cum și-a rupt gâtul acela nenorocit.

Trase încă un fum lung din țigară și zise:

— Sper să-i găsești.

Audra o privi pentru o clipă, apoi dădu din cap. Doamna Gerber făcu la fel și Audra ieși din casă.

Prin curte bătea o briză ușoară, răcorindu-i pielea. Își croi drum până la poartă, deschise lacătul, ieși pe alee. Deschise pumnul, lăsă cheile să cadă pe un petec de pământ.

Audra privi în stânga și în dreapta, nici urmă de Danny. Vârî mâna în buzunar, scoase telefonul mobil pe care i-l dăduse cu o zi în urmă. Chiar când își aruncă privirea pe singurul număr din lista de contacte, telefonul îi vibră în mână. Apăsă să răspundă și îl duse la ureche.

— Danny?

— Da.

— Unde ești?

— La câteva străzi distanță, în spatele pensiunii. E o mașină a poliției statale ce face ture pe Main Street; nu-i cine știe ce,

dar totuși nu putem risca să fim văzuți. Ia-o în sud pe alee, spre râu. Mai e o altă alee ce o ia la stânga cam douăzeci de yards. Mergi pe acolo, să ajungi în cealaltă stradă, traversează și intră pe aleea care îți iese în față. Sunt pe partea cealaltă a ei. Dar ai grijă. Să nu te vadă nimeni.

Audra închise, îndesă telefonul la loc în buzunar și porni pe alee. Găsi străduța din stânga, așa cum spusese Danny, și porni pe ea până la strada de pe partea cealaltă. La câțiva metri de capătul aleii o voce o opri.

— Fă, zise un bărbat. La naiba, fă!

Audra se lipi de perete și ascultă.

— Bine, cum vrei, dar dacă te mai căci pe covor, îți vâr un dop în cur.

Se uită la un bărbat mic de statură la vârsta a doua trecând prin alee, cu o corcitură mică în lesă în urma lui. Omul dispăru, dar câinele se opri și își înșurubă picioarele în trotuar. Se uita drept, picioarele din spate tremurând. Scoase un lătrat ascuțit și lesa se smuci, bărbatul cerându-i să se miște, *la naiba.*

Audra numără până la zece și ieși în stradă. Îi văzu pe bărbat și câinele său plimbându-se pe trotuar, câinele întorcându-și capul spre ea, bărbatul trăgând de lesă. Traversă strada, intră pe alee și zări o umbră întunecată ce putea fi mașina. Alergă ușor spre ea, cu capul plecat, cu pasul pe cât de silențios putea.

Când ajunse pe partea cealaltă, îl observă pe Danny în întuneric, rezemându-se de un Chevrolet prăfuit. Plămânii Audrei se străduiau după aer. Se opri la câțiva pași de el și văzu sângele din păr, buza sa umflată.

— Iisuse, ce s-a întâmplat? întrebă ea.

Danny zâmbi, se strâmbă, duse degetele la buze.

— Am purtat o discuție cu șeriful Whiteside. Uite, am ceva pentru tine.

Duse mâna la spate și scoase un pistol din curea. Ea făcu un pas în spate când Danny vru să i-l înmâneze.

— Doamne, nu, nu-l vreau, zise ea.

— Ia-l, spuse el, trebuie să fim înarmați.

— Dar nu știu să-l folosesc.

— E un Glock. Nu are siguranță. Doar ții și apeși pe trăgaci. Ușor. Ia-l.

Audra se apropie. Întinse mâna, simțind răceala metalului în pumn. Danny apăsă țeava cu vârfurile degetelor, ghidând-o spre pământ.

— Doar să nu-ți ții degetul pe trăgaci, zise el. Nu-l îndrepta spre nimic, dacă nu ești pregătită să tragi. Ai înțeles?

— Cred că da. Chiar o facem? O răpim pe Collins?

Danny se uită la ea dintr-o parte.

— Ah, nu ți-am zis?

Deschise ușa din spate a mașinii și se dădu la o parte.

— Oh, la naiba! exclamă Audra.

Collins era întinsă pe ambele covorașe, cu gleznele legate cu cabluri de ranforsările de sub scaunul pasagerului, încheieturile mâinilor legate la spate și o bucată de bandă adezivă lipită pe buze. Se uita cu ochi mari la Audra.

— Sunt într-o cabană mai la nord de aici, zise Danny. Sus în pădure, pe Colorado Plateau, așa cum ți-a zis și proprietara pensiunii. Două ore cu mașina.

Audra simți zăpușeală în ochi și un nod îngroșându-se în gât. Îl luă pe Danny în brațe, apăsă buzele tare pe obraz și se retrase când bărbatul icni a durere.

— Mulțumesc, zise ea.

— Încă nu i-am recuperat, zise el. Să ne mișcăm. Whiteside e încă acolo, în deșert. Trebuie să fim dispăruți de mult, înainte ca el să se întoarcă.

•

Danny conducea, cu Audra lângă el. O luară pe un drum de țară ce ducea spre est, apoi cotea spre nord. Soarele străpungea munții din depărtare și căldura se întețea, așa că Danny dădu drumul la aerul condiționat. O ridicaseră pe Collins și o îndesaseră în colțul dintre ușă și banchetă, cu mâinile încă legate la spate. Când i-a smuls banda adezivă de pe gură, a icnit grav. Un dreptunghi roșu i se formase în jurul buzelor. Le-a indicat un drum lăturalnic, o rută ce obișnuia să ducă spre mină înainte de a fi fost închisă cu mulți ani în urmă. În pământul prăfuit, mașini mărețe săpaseră șanțuri, umbrele urmelor cauciucurilor imense încă vizibile în lumina zorilor.

După douăzeci de minute de drum dificil, intrară pe o potecă îngustă, dar nivelată, ce șerpuia printre dealuri, urmată de lungi și drepte urcușuri ce stârneau presiune în urechile Audrei. În curând soarele avea să ardă lumea din jur și Audra tânji după ochelarii de soare pe care îi lăsase pe scaunul mașinii ei. Coborî parasolarul și își umbri ochii cu palma.

Apoi o amintire a unor întâmplări din urmă cu patru zile îi apăru în fața ochilor. Un gând aiurea, dar îi apăru limpede și dur. O încurajă și-și așeză degetele pe parbriz. O secundă sau două mai târziu fu nevoită să și le retragă, cu pielea înroșită de la căldură. Își aminti cum îi spusese lui Sean să încerce și el. O făcuse, spusese „au” și chicotise retrăgându-și mâna.

Audra își întoarse capul pentru a se uita pe geam, încercă să-și ascundă tremurul din glas în timp ce se lupta cu lacrimile.

— Dacă contează vreun pic, zise Collins, îmi pare rău.

Audra își șterse lacrimile și zise:

— Du-te dracului.

CAPITOLUL 42

Trecu o oră până ce vreunul dintre ei să scoată o vorbă.

Drumul a continuat să urce, șerpuind printre dealuri ca o panglică în vânt. Au trecut pe lângă o singură mașină, o camionetă, șoferul ei bătrân și încărunțit. Când s-au întâlnit, moșul a ridicat un deget de pe volan a salut. Drumul lung și drept era punctat pe alocuri de reprize de serpentine ce îi împingea tot mai sus – Mogollon Rim, își aminti Audra – și temperatura scăzu atât de mult, încât Danny fu nevoit să închidă aerul condiționat.

Ajunseră la un platou și drumul se îndreptă. În jur, pini cât puteau vedea cu ochii. Pe alocuri, pe-o parte sau alta, pământul dispărea și pădurile se întindeau până la orizont. Frumos și teribil, se gândi Audra, sute de kilometri de nimic altceva în afară de copaci.

Copiii mei sunt singuri aici, își zise. *Dar vin după ei.*

O întrebare îi apăru în minte parcă de nicăieri și o cuprinse disperarea după un răspuns.

— Cât? întrebă.

Danny se întoarse spre ea.

Audra se roti pe scaun, se uită la Collins.

— Am întrebat cât?

Collins își păstră privirea pe geam.

— Jumătate de milion, zise ea. Partea lui Ronnie era mai mare. Nu știu cât în total.

— Jumătate de milion de dolari, spuse Audra ca un ecou. Ce ai fi făcut cu ei?

— I-aș fi asigurat băiatului meu tratamentul de care are nevoie, zise Collins și ochii îi străluciră. Are o problemă la inimă. Medicamentele costă atât de mult, iar asigurarea nu acoperă nici măcar jumătate din ele. Mama mea și-a ipotecat casa a doua oară și banii aproape s-au dus. De fiecare dată când se înrăutățește, trebuie să meargă la spital, iar cei de acolo își iau partea. Nu mai am nimic. Nimic. Nu am vrut decât să-mi vindec băiatul. Atât.

Audra se uită la ea, îi văzu urmele lacrimilor pe obraji.

— Și erai dispusă să sacrifici alți doi copii pentru asta.

— Da.

Collins își mută privirea de pe geam și se uită direct în ochii Audrei.

— Până la urmă nu sunt copiii *mei.*

Aerul din mașină se răci brusc și Audra își încrucișă brațele pe piept.

— Aici sus, poate încă o sută de metri, zise Collins. E o ieșire pe un drum de țară. Intră pe el.

Danny încetini și vira, un grilaj pentru vite zbârnâind sub roți. Pământul era mai moale, mai iertător decât deșertul de jos, un așternut de ace de pini pentru a amortiza tot ce-i mai rău.

— Mergi pe poteca asta cam cinșpe, douăzeci de minute, zise Collins. Apoi trebuie să coborâm și să mergem pe jos.

Merseră mai departe în liniște până când Collins îi ceru lui Danny să oprească.

Audra ieși, își întinse brațele și un fior o cuprinse când simți aerul. Fu nevoită să-și amintească că era încă dimineață devreme, ecranul de pe bordul mașinii indicând șapte și jumătate. Danny ocoli mașina și deschise ușa din spate.

— Ia Glock-ul, zise.

Audra se strecură prin portiera pasagerului și scoase pistolul din compartimentul de bord. Rece și grea în mână, arma îi trimise un nou val de fiori.

— Ține-l îndreptat spre ea, zise Danny. Dacă încearcă ceva, trage în picior sau în braț. Nu o omorî.

— O să încerc să n-o omor, zise Audra, ridicând pistolul și țintind pe lângă Danny, spre pulpele lui Collins.

Danny se folosi de clești de sârmă pentru a tăia cablurile de la picioare.

Danny se îndepărtă și Collins ieși. Făcu doi pași înainte de a se prăbuși, aterizând dur pe umăr, incapabilă de a-și amortiza căderea cu mâinile încă legate la spate.

— La naiba, zise.

— Hai, făcu Danny, aplecându-se și ridicând-o. Mișcă-te un pic. Pune-ți sângele în mișcare.

Îi acordară un minut sau două pentru a-și reveni înainte ca Audra să zică:

— În ce direcție?

Collins se uită peste mașină și zise:

— Pe acolo. Cam zece, cinșpe minute pe jos.

— Să mergem, zise Audra. Tu prima.

Collins părăsi poteca și își croi drum printre copaci. Audra și Danny după ea. Progresau greu și Audra o împinse pe Collins între omoplați, pentru a o grăbi. Collins se împiedică, dar nu căzu. Întoarse capul spre Audra.

— Dacă mă dezlegi la mâini, pot merge mai repede, zise ea. Nu îmi pot ține echilibrul așa.

Audra se uită la Danny. El dădu din umeri.

— N-o să fac nimic, zise Collins. Pistoalele sunt încă la voi.

— În regulă, zise Audra, ridicând Glock-ul în dreptul umerilor lui Collins.

Danny scoase cleștii din buzunar și se apropie. Tăie cablurile și le lăsă să cadă. Collins își frecă încheieturile, își întinse brațele și își roti umerii.

— Acum mișcă-te, zise Audra.

Răcoarea se mai risipi, împingând transpirația pe spate în jos. Sus, în copaci, păsările cântau și se stârneau prin frunziș, foindu-se prin umbre. Audra își păstră privirea înainte, pe lângă Collins, căutând orice urmă de cabană.

Și iat-o, printre pini.

Audra îngheță. Iat-o, și copiii ei înăuntru.

O rupse la fugă. Cu brațele agitate, cu tălpile bubuind pe covorul pădurii, pe lângă Danny, pe lângă Collins, fugi cum nu o mai făcuse de ani întregi, din liceu, când obișnuia să alerge de plăcere. Danny strigă după ea, dar îl ignoră.

— Sean! prinse vocea ecou printre copaci. Louise!

Când dădu buzna în luminiș, Audra nu se opri, nici când se urcă pe tindă, nici când împinse ușa. Picioarele îi alunecară pe podeaua de lemn și echilibrul o părăsi. Aterizâ pe șold, nu se opri, se ridică în palme și-n genunchi, cu Glock-ul încă în pumn. Se târî până la trapa deschisă, strigându-i, strigându-i…

Deschisă?

Văzu trapa spartă ce se odihnea pe balamale. Văzu încuietoarea spartă în lemn, încă atârnând în gol. Se uită în beci și îl văzu gol.

Știind că nu o puteau auzi, Audra își strigă copiii încă o dată.

CAPITOLUL 43

Sean și Louise mergeau fără oprire. Louise se târa în spatele lui și Sean renunțase la a mai insista să o grăbească. De ceva vreme, își dăduse seama că se rătăciseră, așa că nu mai avea rost să iuțească pasul. Dar trebuiau să se miște, orice ar fi fost.

— Vreau niște apă, strigă Louise, aflată cam la trei metri în spate.

— Ai băut deja, zise Sean. Ți-am zis, trebuie să tragem de ea. Nu știu cât timp o să fim pe aici. Poate chiar zile. Trebuie să păstrăm rezervele.

Sean căra proviziile într-o pungă de plastic: două sticle cu apă de 350 ml, patru batoane de ciocolată, două mere și o banană. Răsuci mânerele în jurul încheieturilor; palmele însângerate încă îl mai usturau. Pungile păreau extraordinar de grele pentru cât duceau în ele, greutatea chinuindu-i umărul. Și plămânii. Indiferent cât de adânc respira, nu părea să aibă destul aer. Altitudinea, își zicea, și era limpede că și Louise o simțea.

Nu știa cât de mult merseseră, dar bănuia că trebuia să fi trecut cel puțin o oră. Poteca ce ducea înapoi la drum nu fusese atât de departe de cabană, deci știa că o luaseră pe o cale greșită. Acum se înjura pentru asta. Se grăbise prea tare să scape pentru a mai fi atent la direcția fugii. Dacă ar fi avut senzația pământului ridicându-se și coborându-se, poate că ar fi putut să-și găsească calea spre șes, dar pădurea rămânea la același nivel, indiferent cât de mult mergeau. Poate se puteau opri în curând, să împartă unul dintre batoanele de ciocolată și banana. Dar încă nu.

Ce își dorea Sean cel mai mult acum, în afară de a-și vedea mama, era să se întindă pe acel pat de ace de pini și să adoarmă. Nu dormise în noaptea ce tocmai se terminase și mâinile încă îi mai sângerau de efort. Mânerul cuțitului rămăsese pe treapta de jos pentru o vreme nemăsurat de lungă, Sean uitându-se la el, furios că lama se frânsese, furios pe el că nu-i trecuse prin minte că se putea rupe. În cele din urmă, a coborât scările și a ridicat mânerul de pe jos, l-a învârtit în mâini și l-a studiat.

Abia atunci a observat că lama nu se rupsese, ci mânerul se desprinsese, jumătățile separându-se și lama rămânând în lemn. A încercat jumătățile cu degetele și a observat cum se îndoiau. Apoi s-a așezat pe prima treaptă și s-a uitat la mâner mai departe. Louise deja adormise și acum sforăia pe saltea. Somn adevărat, nu leșinul acela febril din ultimele zile.

S-a uitat din nou în sus la trapă și la lama încă înfiptă lângă cel de-al treilea șurub. O lamă și-un mâner erau tot ce-i trebuia, nu? Trebuia pur și simplu să găsească o modalitate de a le îmbina la loc. A urcat și s-a uitat la lamă. Și-a scos tricoul, l-a înfășurat în jurul mâinii drepte, a tras de lamă, a împins și s-a eliberat.

Lama se potrivea ușor în mâner, așa că cele două jumătăți nu trebuiau decât lipite sau legate. S-a uitat la papuci și a văzut șireturile. Un minut mai târziu și era gata să lege lama de mâner. Dar s-a oprit pentru o clipă. Mai avea o metodă, nu? Una mai bună.

Da. Da, mai avea.

A întors mânerul într-o parte ca să formeze un „T" întors cu lama. Imaginea i s-a format în minte: bucățile legate cu șireturi, poate ceva mai mult material de la tricoul său pentru a-i amortiza mâna. După ce s-a hotărât, nu i-a mai luat mult.

Sean s-a întors la muncă, având noul instrument în mână, lama ieșindu-i de printre degete, mare parte din ea înfășurată în bumbac, doar vreo trei centimetri la vedere. Acum putea să consume mai puțin efort și să scobească mai mult lemn. Chiar și așa, i-a luat câteva ore, dar nu conta. Mai ales când a auzit acel glorios pârâit al lemnului când a împins trapa.

În acea clipă a înțeles că totul avea să fie bine.

Dar acum, acum nu mai era atât de sigur.

Se opri, se învârti în cerc, căutând o ruptură a monotoniei copacilor. Un luminiș, o clădire, un drum. Orice. Nu mai avea nimic de făcut decât să meargă și să spere.

— Putem să ne oprim? întrebă Louise.

— Nu, zise el, cu glasul mai aspru decât și-ar fi dorit. Ține pasul.

Își reaminti că Louise era bolnavă. Partea mai rea a febrei dispăruse, dar o lăsase slăbită și obosită. Își spuse să-i mai dea niște antibiotice la următoarea oprire.

— Suntem în sălbăticie? întrebă Louise.

— Cred că da, zise Sean.

— Oamenii nu mor în sălbăticie?

— Poate, zise el. Uneori.

— O să murim?

— Nu, răspunse Sean. Nu o să murim.

Merseră mai departe.

CAPITOLUL 44

Audra îndreptă Glock-ul spre fruntea lui Collins.

— Unde sunt?

Collins rămase în luminiș, cu mâinile ridicate.

— Aici i-am lăsat noaptea trecută. Nu ș…

— Unde-mi sunt copiii?

Audra coborî de pe trepte și se duse către ea, cu pistolul pregătit.

— Jur pe ce am mai sfânt, zise Collins, am încuiat trapa aseară. Erau aici, îți promit, au…

Mâna stângă a Audrei porni, plesnind-o pe Collins. Se împletici pe spate sub forța impactului, obrazul îmbujorat.

— Ce fel de animal ești? zise Audra.

Collins ridică din nou mâinile, iar Audra o lovi din nou, la fel de tare. Și din nou, de data asta agățându-i nasul, vărsând sânge. Danny făcu un pas în spate, privind impasibil.

— În genunchi, zise Audra.

Ochii lui Collins se căscară.

— Ce?

— În genunchi, repetă Audra, calmul străbătându-i mintea și corpul. Acum.

Collins îngenunche, cu mâinile sus, palmele spre Audra.

— Dacă te gândești să… te rog, nu…

— Taci, zise Audra. Uită-te-n altă parte.

— Te rog, zise Collins.

Audra așeză degetul pe trăgaciul Glock-ului și lipi țeava de tâmpla lui Collins.

— Te rog, nu, zise Collins.

Audra privi spre Danny.

— Fă ce ai nevoie să faci, zise el.

— Oh, Cristoase, oh, Iisuse, șopti Collins, un tremurat în mâini înainte de a le împreună. Oh, Doamne, iartă-mi păcatele!

O pată întunecată se împrăștie între picioare.

— Te rog, Iisuse, iartă-mă. Ai grijă de băiatul meu, Doamne, te rog, și de mama mea. Te rog, Doamne Dumnezeule, ai milă de mine.

Audra se uită la ea cum se ruga și își imagină glonțul săpându-și drum prin capul femeii, existența scursă și împrăștiată printre acele de pin.

— La naiba, zise Audra și ridică țeava pistolului de pe tâmpla lui Collins.

Apoi îl coborî din nou și îi izbi craniul cu mânerul. Audra simți forța impactului în încheietură, în braț, apoi în umăr.

Collins se prăbuși înainte, un tremur în pleoape, un pârâu de sânge întunecat șerpuind pe lângă ureche spre bărbie. Mormăi ceva de nedescifrat în acele de pin.

Din partea cealaltă a luminișului, Danny se uită la Audra.

— Și-acum? întrebă.

Audra se roti în cerc, cercetă curenții abia vizibili prin ceața dintre copaci.

— Îmi căutăm copiii.

— Acolo? întrebă Danny și se apropie de ea. Ar putea fi oriunde.

— Atunci cum îi găsim?

Danny arătă spre Collins, încă pe jumătate conștientă în praf.

— O ducem înapoi în oraș. I-o predăm lui Mitchell. Ei pot organiza o partidă de căutare, acum că știm pe ce să se concentreze.

— Asta înseamnă încă două ore pe drum, zise Audra. Și Dumnezeu știe cât mai durează să o determini pe Mitchell și pe polițiști să se miște.

Făcu din nou un cerc, întrebându-se în ce direcție ar fi putut să o ia. Dacă știau unde erau, cu siguranță s-ar fi dus spre potecă și apoi spre drum. Își mijii ochii, căutând ceva, orice.

Audra se opri. *Aia ce era*? Ceva îi sări în ochi. Se întoarse din nou încet, căutând, ceva, orice. *Uită-te, uită-te, uită-te.*

Acolo.

O urmă de roz pe maroul covorului de ace de pin. Când vântul zăpăci cele mai de jos crengi ale unui copac, o pierdu, punctul de culoare rătăcindu-se. O rupse la fugă fără cuvinte printre copaci, aplecându-se pe sub crengile joase, sărind peste rădăcini.

Era? Putea fi?

— Audra, stai, strigă Danny.

Îl ignoră, fugi până ajunse în acel loc. Și iată-l: Gogo. Ace de pin prinse în blănița sa, acoperindu-l pe jumătate. Audra se opri fără suflare, ametită, îngenunche, ridică bătrânul iepuraș de pluș. Jerpelitul și bătrânul iepuraș, pe care a vrut de atâtea ori să-l arunce la gunoi, dar Louise s-a opus întotdeauna.

Audra îl duse pe Gogo la nas și buze, trase aer adânc în piept, lăsă mirosul Louisei să-i umple capul.

— Oh, Doamne, zise, simțind fierbințeala din ochi. Oh, scumpa mea, vin după tine.

Întoarse privirea și-l văzu pe Danny strecurându-se printre copaci, venind spre ea.

— Au luat-o pe aici, zise ea. Putem merge după ei.

Un zgomot din luminiș, un mârâit de animal. Danny se învârti pe călcâie, Audra se uită pe lângă el. O văzu pe Collins

împleticindu-se spre copacii de-o parte și de alta ei, brațele întinse pentru echilibru, fluturându-le în sus și-n jos.

— La dracu', zise Danny, vrând să pornească spre ea, scoțându-și revolverul din curea.

— Las-o, zise Audra.

Danny încetini, dar nu se opri.

— Cheile sunt în mașină. Dacă ajunge la ea, ne lasă aici.

— Nu contează, zise Audra. Să mergem.

Danny se opri, se uită la Audra.

— Uite, zise ea. E Gogo. L-a scăpat. Au luat-o pe aici.

Danny porni pe lângă ea.

— Dar cu cât timp în urmă?

— Nu vezi? întrebă Audra, plimbându-și degetele pe blănița lui Gogo, simțind lacrimi proaspete pe obraji. E uscat. Totul din jur e acoperit cu rouă. Gogo e uscat, înseamnă că nu a trecut atât de mult timp. Dacă mergem după ei, îi putem găsi.

Danny veni lângă ea, se ghemui și mângâie căptușeala lui Gogo cu buricele degetelor.

— Atunci cred că ar trebui să ne mișcăm, zise el.

CAPITOLUL 45

Sean simțea că picioarele nu-l mai puteau duce. Îl dureau și simțea văpaia umedă a bășicilor din șosete. Să o țină pe Louise în mișcare devenise o luptă constantă. Fata cerea să se odihnească la fiecare douăzeci de metri, așezându-se pe covorul de ace, indiferent dacă o lăsa sau nu. A urlat la ea de două ori, o dată a ridicat-o dur de braț și de fiecare dată Louise a plâns cu lacrimi amare, un plâns sacadat.

— Nu vreau să fiu rău, i-a zis, dar trebuie să ne mișcăm.

Și așa au mers cel puțin încă o oră, poate chiar mai mult, terenul uneori urcând, alteori coborând. Sean nu avea nicio idee în ce direcție se îndreptau și nu-și amintea defel dacă soarele străbătea cerul de la est la vest sau invers. Tot ce putea face era să încerce să păstreze soarele pe umărul său drept, măcar așa știind că mergeau într-o singură direcție.

— Nu mai pot! strigă Louise din spate.

Sean se întoarse și o văzu trântindu-se din nou pe jos. Merse și se așeză lângă ea.

— Bine, zise el. Cinci minute, atât. Apoi trebuie să mergem.

Scoase o sticlă cu apă din geantă, desfăcu dopul și i-o oferi. O luă și bău, apoi i-o dădu înapoi lui Sean. Luă și el o duș mare, o plimbă printre dinți și pe limbă și apoi puse sticla la loc în plasă.

— Azi nu mai merg, zise Louise.

Fata își plimba degetele prin acele maro de pin, desenând mici urme.

— Trebuie, zise Sean.

— Nu, nu trebuie. Putem campa aici și să mai mergem și mâine.

— Cum să campăm? întrebă el. Nu avem cort.

— Putem face un adăpost din crengi, zise ea. Am văzut la TV.

— Nu știu să fac așa ceva. O să fie frig la noapte.

— Atunci putem face un foc.

— Nici aia nu știu să fac. Suntem sus, în munți. Ar putea fi urși. Și pume. Poate lupi, nu știu.

— Taci, zise Louise îmbufnându-se.

— Pe bune, zise el.

— Nu e pe bune. Cum de nu am văzut niciun animal până acum?

— Pentru că de obicei ies noaptea. De aia trebuie să ne mișcăm până dăm de ajutor. Nu vrem să fim aici când se trezesc urșii și lupii.

— Minți și, când vine după noi, o să-i zic lui mami.

Sean îi luă mâna într-a lui, chiar dacă palmele încă îl usturau. În ultimele zile se ținuseră deseori de mâini. Nu-și mai amintea când fusese ultima oară când se ținuse de mână înainte de asta. Poate doar pe când Louise era încă un bebeluș.

— Ascultă-mă cu atenție, zise el. Ții minte că m-ai întrebat mai devreme dacă o să murim aici, în sălbăticie? Și eu am zis nu, mai știi?

Louise dădu din cap că da, își șterse nasul cu brațul.

— Am mințit, zise Sean. Adevărul e că am putea muri. Dacă nu mergem mai departe, dacă nu găsim ajutor, am putea muri aici. Poate că nu în seara asta, dar mâine, sau poimâine. O să murim și n-o s-o mai vedem niciodată pe mama.

Louise începu să plângă, cu fața roșie, săltând din umeri sacadat.

— Nu o spun ca să fiu rău, zise el. Vreau să te fac să înțelegi de ce trebuie să mergem mai departe. Pentru a găsi pe cineva să ne ajute, pe cineva care să o sune pe mama sau poate chiar să ne ducă la ea. Vrei s-o vezi pe mami din nou, nu?

Louise își trase nasul și zise:

— Da.

— Atunci trebuie să mergem mai departe. Ești gata?

Se șterse la ochi cu palmele și zise:

— Da.

— Ok, atunci. Să mergem.

Sean se ridică și o ajută și pe ea. Porni, dar ea îl trase de mână. Când se întoarse, Louise își încolăci brațele în jurul mijlocului său și își apăsă chipul de pieptul lui Sean.

— Te iubesc, zise ea.

El o îmbrățișă și zise:

— Și eu te iubesc.

Porniră, merseră de mână printre copaci, soarele încă pe umărul drept al lui Sean. Ceva mai târziu începură să cânte. Cântece de copii, melodii pe care Sean nu le mai cântase din grădiniță și pe care acum le urla, ascultându-și vocea cum prindea ecou prin pădure. Old MacDonald had a farm, ee-aye-ee-aye-o, Bingo was his name-o, și altele. Sean ameți, nu era suficient aer pentru cântece acolo sus unde erau, dar nu-i păsa. Cânta cât de tare putea.

Pierdu noțiunea timpului, așa că, atunci când copacii se răriseră și Sean observă aer limpede în față, nu știa cât era ceasul.

— Ce e aia? întrebă Louise.

— Nu știu, zise el, grăbind pasul, trăgând de sora lui.

Dacă ar fi putut, ar fi fugit. Câteva clipe mai târziu, ieșiră dintre copaci, Sean așteptându-se să dea peste un nou luminiș. Dar asta era ceva cu totul diferit.

Erau în vârful unui povârniș mic, cu buruieni și iarbă până jos, unde o suprafață plată se întindea până departe. Ca o tigaie, având laturile oblice și fundul întins, dar fără să fie rotundă. Era mai mult ca un oval și se întindea la stânga și la dreapta cât de mult puteau vedea. Chiar în față era cealaltă parte a bazinului și din nou copaci. Între acel loc și cel în care erau, o întindere de pământ sterp și crăpat, ca un peisaj extraterestru dintr-o poveste științifico-fantastică.

— Ce e? întrebă Louise.

— Cred că a fost un lac, zise el. Dar s-a uscat.

— Unde s-a dus toată apa?

— Nu știu, zise el. S-a evaporat, cred.

— Știu ce înseamnă, zise Louise mulțumită de sine. E atunci când soarele suge toată apa și apoi o transformă în ploaie în altă parte.

— Așa e, zise el. Cred că așa a fost.

În depărtare, pe deasupra copacilor, o mișcare în colțul ochilor. O pasăre imensă făcând cercuri pe deasupra pinilor. Sean își umbri ochii cu mâna, uitându-se la aripile largi care abia se mișcau în timp ce pasărea plutea într-un cerc amplu. Părea atât de departe, și totuși atât de mare. Corpul și aripile de un maro închis, capul de un alb pur, coada în formă de deltă.

Sean arătă spre pasăre.

— Știi ce e?

— Ce?

— E un vultur pleșuv, zise el. Sunt destul de sigur că asta e.

— E mare, zise ea.

— Mda. Știi cât de norocoși suntem? Sunt rari. Majoritatea oamenilor nu văd niciodată un vultur pleșuv în sălbăticie. Uite, o să aterizeze.

Priviră amândoi cum plutea spre vârful unuia dintre ei mai înalți pini și Sean ghici că trebuia să fie la cel puțin un kilometru și jumătate depărtare, poate chiar mai mult. Vulturul încetini, cu aripile ridicate și picioarele întinse. Pinul se aplecă sub greutatea lui.

Pe deasupra copacilor, sus în aer, cea mai mică urmă de gri, nimic mai mult decât un firișor.

Sean își umbri din nou ochii, încercă să-și concentreze privirea pe acel loc.

Era? Da. Da, era.

— Fum, zise Sean și un chicotit îi ieși pe gură.

— Ce?

— E fum. Cineva a făcut un foc. E cineva acolo.

O strânse și mai tare de mână și porni în jos spre fundul lacului uscat, degetul fantomatic al fumului țintuit în ochi.

CAPITOLUL 46

Mărșăluiră pe stradă. Showalter în frunte, un polițist în uniformă lângă el. În mână purta mandatul. Mitchell în urma lui, Whiteside lângă ea, simțindu-și creierul pe punctul de a-i exploda prin urechi. Ochii îl usturau de oboseală și era conștient de tremurul din mișcări.

— Iisuse, arăți de căcat, i-a zis Showalter când Whiteside a ajuns la stație cam cu douăzeci de minute în urmă.

Abia dacă avusese timp să-și schimbe uniforma și nu se bărbierise. Nu l-a ajutat cu nimic să-și clătească fața cu apă rece.

Whiteside a fost tentat să zică ceva, poate chiar să-l plesnească pe polițaiul acela prost, dar s-a abținut. Știa că, în acele clipe, nu era prea stăpân pe sine și predispus la decizii pripite. Și acum nu-și permitea niciun fel de greșeală.

I-a luat câteva ore să găsească cheile motocicletei lui Collins. A mers în cerc în pași de bebeluș, aruncând lumina lanternei în pământ și-n buruieni uscate, atent să nu dea peste vreun șarpe. Un șarpe cu clopoței sau un coral ar fi putut transforma o situație deja rea într-una al dracului de rea. Abia după ce s-a ridicat soarele pe deasupra munților a reușit să zărească strălucirea metalului într-un loc în care deja căutase cheile de mai multe ori. A chicotit când le-a găsit și și-a dus mâna la gură, auzindu-și nebunia din propriul râs.

Trebuia să-și păstreze mințile. Trebuia.

Dar simțea că se deșira. Știa că era nevoie ca cineva doar să tragă de șnurul care trebuia și s-ar fi deșirat de tot.

Adună-te, își spunea.

Banii erau acum cu siguranță pierduți, nu mai avea ce să facă. Dar încă mai era un bărbat liber și voia să rămână așa. Trebuia doar să aibă grijă de unele lucruri. În primul rând de femeie. După ce Showalter avea să-i dea mandatul și să o aresteze din nou, Whiteside nu trebuia decât să găsească o cale pentru a rămâne singur cu ea. Apoi avea de gând să găsească un petec de cearșaf, o curea, poate chiar cracul pantalonilor ei, și să-l înfășoare în jurul gâtului ei, să o agațe de ceva. Oamenii se sinucid mereu în celule. Putea face și ea la fel.

Dar mai întâi trebuia să o aresteze.

Showalter ciocăni la ușa pensiunii. Silueta palidă a doamnei Gerber aștepta deja pe partea cealaltă a geamului, ca o stafie bântuind holul. O deschise doar un pic și se uită în stradă.

— Doamnă, zise Showalter, am aici un mandat de arestare pentru Audra Kinney. Acest mandat îmi permite să intru în domiciliu și să…

— Nu-i aici, zise doamna Gerber.

— Poftim?

— Am coborât de dimineață să îmi iau micul dejun și am găsit ușa din spate deschisă și poarta curții la fel. Am ieșit pe acolo și am găsit cheile pe alee. Apoi m-am întors și am verificat camera ei și nu mai era. A lăsat totul și a plecat.

Mitchell se întoarse spre Whiteside cu o expresie de furie reprimată.

Showalter flutură mandatul prin fața doamnei Gerber.

— Doamnă, înțelegeți că eu și colegii mei vom intra oricum în proprietate și vom cerceta, nu?

Doamna Gerber se dădu la o parte și deschise ușa larg.

— Intrați și faceți ce aveți de făcut.

Showalter și polițistul dispărură înăuntru. Mitchell rămase în portic, cu mâinile pe șolduri, clătinând din cap.

— Aveți vreo idee unde a putut pleca doamna Kinney? întrebă.

— Păi, zise doamna Gerber, dacă mă întrebați pe mine, aș zice că mai mult ca sigur a plecat să-și găsească copiii. Se pare că nimeni nu prea își bate capul cu asta, așa că bănuiesc că se ocupă ea.

Mitchell se foi.

— Doamnă Gerber, e ceva ce ați vrea să-mi spuneți?

— Nu, nu-mi vine nimic în minte, zise femeia, dând din cap. Doar că recunosc un nebun când îl văd și o minciună când o aud. Și, domnule șerif Whiteside, nu sunteți binevenit pe proprietatea mea. Vă rog să coborâți din portic și să mergeți pe trotuar.

Ușa se închise și Whiteside se întoarse, coborî scările și traversă strada. O auzi pe Mitchell în spatele lui, alergând ușor spre el pentru a-l ajunge din urmă.

— Lăsați-mă în pace, zise bărbatul.

— Domnule șerif, trebuie să…

Whiteside se întoarse brusc și îndreptă un deget spre fața ei.

— Fie mă arestați, fie mă lăsați dracului în pace.

O lăsă pe Mitchell acolo și pomi spre stație și spre parcarea din spate. Se crăpa, se crăpa, se crăpa, totul se fărâmița. Toată acea lume blestemată preschimbându-se în așchii și praf. Dădu din cap ca și cum ar fi încercat să alunge o muscă insistentă.

— Se fărâmițează, zise tare, înainte de a-și da seama ce făcea.

La jumătatea drumului, telefonul mobil îi vibră în buzunar și Whiteside tresări. Îl scoase, se uită la ecran: numărul lui de acasă. Se opri. Transpirație rece pe frunte. Apăsă pe butonul verde.

— Cine e?

— Eu, zise Collins.

Whiteside se întoarse în cerc, uitându-se după Mitchell. Nu era prin preajmă.

— Ce cauți la mine acasă?

— Nu știam unde să merg altundeva. Nu pot merge la mine acasă. Și n-am cum să merg nici la stație.

— Bine, zise el. Așteaptă-mă acolo, stai ascunsă. Ajung imediat.

Fugi la mașină, intră, porni motorul. Când ieși din parcare, cauciucurile scârțâiră pe ciment.

•

Whiteside conduse mașina prin poartă și intră în curte. Sub șopron observă forma unui vehicul acoperit cu una dintre prelatele sale. Mașina închiriată de Lee, ghici el. Conduse până la bara de protecție, ocoli casa și merse în spate. Ușa de plasă era deschisă. Se apropie de ea, așeză piciorul pe singura treaptă și observă că ușa fusese forțată. Scârțâi când o împinse pentru a intra.

— Unde ești? întrebă.

Collins ieși din hol și apăru în prag. Obrazul îi era zgâriat și vânăt, o dâră de sânge uscat dintr-o rană de pe cap. Whiteside luă un prosop de lângă chiuvetă și îl aruncă spre ea. Duhoarea de transpirație și urină stătută plutea prin aer.

— Cristoase, sângerezi prin toată casa, zise el.

Ea apăsă prosopul pe rană.

— Scuze, nu am știut ce să fac.

— Ce s-a întâmplat?

Lacrimi izbucniră din ochii lui Collins.

— M-a pus să conduc până în oraș. M-a legat pe bancheta din spate și a mers după Audra Kinney. Apoi m-au pus să-i duc la cabană.

Whiteside simți ceva umflându-se în spatele ochilor și o presiune în maxilar. Dacă nu s-ar fi rezemat de chiuvetă, ar fi căzut.

— I-ai dus acolo?

— Nu am avut de ales.

— I-ai dus acolo?! glasul i se frânse în gât.

Collins lăsă prosopul să cadă pe un scaun și făcu un pas înapoi în hol. El o urmă, cu pumnii strânși de-o parte și de alta a corpului.

— Așteaptă, ascultă-mă. Plecaseră. Am ajuns la cabană, iar trapa era deschisă și copiii nu mai erau. Nu știu unde au plecat. Dacă nu aș fi scăpat, m-ar fi omorât. Dar ascultă-mă, m-am gândit bine. Nu mai avem de ales acum. Trebuie să ne predăm.

— Să nu…, zise el.

— Avem de ales? întrebă ea încă mergând cu spatele, cu vocea plânsă.

El după ea.

— Taci, Mary.

— Nu există altă cale, zise ea.

— Ține-ți gura, spuse el.

— Suntem terminați, orice s-ar întâmpla, vom fi prinși. Măcar dacă mă predau, poate primesc…

Whiteside simți nasul lui Collins pârâind sub pumnul său. Până să înțeleagă ce o lovise, simți durerea pornind prin braț.

Collins căzu tare. Ceafa se izbi de gresia podelei. Ea clipi de câteva ori spre tavan. Apoi tuși, sângele îi picură de pe nas pe buze și de acolo în jos pe obraji. Scuipă sânge prin aer.

— La dracu', zise Whiteside. La dracu'!

Își apăsă palmele pe tâmple ca și cum ar fi încercat să-și țină mintea în loc, de parcă, dacă nu o strângea destul de tare, se putea crăpa și sparge.

— Iisuse, zise el, pe un ton speriat.

Collins se strădui să se întoarcă pe-o parte, apoi pe burtă. Încercă să-și vâre genunchii sub ea, încercă să se târască cât mai departe.

Whiteside îngenunche și puse mâna pe ea. Ea îi plesni brațul, dar el izbuti să o ridice de pe jos și să o aducă aproape de el.

— Îmi pare rău, zise el. Cristoase, îmi pare rău. Nu am vrut.

Ea tuși din nou, stropindu-i mânecile cu roșu. Corpul ei se smuci și se contorsionă încercând să scape.

— Îmi pare atât de rău, zise el.

Bărbia ei se potrivea de minune în plica cotului când Whiteside își încolăci brațul drept strâns în jurul gâtului ei. Brațul lui stâng se arcui pe creștetul lui Collins. Whiteside apăsă.

— Atât de rău, zise el.

Corpul femeii cedă, picioarele loviră, mâini agățându-se de brațele și umerii săi, unghiile căutându-i fața.

— Îmi pare rău.

Apoi Collins deveni foarte tăcută, nemișcată, iar el îi sărută creștetul capului. Lacrimile i se rostogoleau pe obraji, îmbinându-se cu părul ei.

CAPITOLUL 47

— L-ai iubit? întrebă Danny.

— Am crezut că da, zise Audra. Și, la început, am crezut că mă iubește și el. Am vrut să fie adevărat. Mi-am spus că lucrurile se vor îmbunătăți cu timpul, că se va schimba. Dar nu s-a schimbat.

Stăteau amândoi cu spatele, sprijiniți de câte o parte a unui trunchi de copac. Câteva minute de odihnă după neabătuta alergătură prin pădure. Conform ceasului lui Danny, trecuseră deja două ore. Audra răgușise strigând numele copiilor să-i și auzind nimic altceva decât ecoul propriei voci. Cu aerul atât de rarefiat cum era acolo sus, poate că nu ar fi trebuit să-și irosească suflul strigând, dar îi păruse singurul lucru demn de făcut.

Fără semnal la telefon, nu aveau de ales decât să continue tot înainte. Puteau ține cont de direcția în care mergeau folosind compasul de pe telefonul lui Danny. Chiar și așa, riscul de a se rătăci acolo sus era mare. Cu cât se îndepărtau mai mult de cabana în care fuseseră Sean și Louise, cu atât mai mare era pericolul de a nu-și găsi drumul înapoi. Audra fusese de acord cu sfatul lui Danny de a mai continua doar o oră și, dacă nu găseau nimic, să-și refacă pașii înapoi, să se întoarcă la drum și să spere să dea de o mașină în trecere.

— Povestește-mi despre soția ta, zise Audra.

— Mya, zise Danny. A fost un miracol. Mi-a salvat viața. Fără ea până acum eram în pușcărie. Sau mort. Ea și fetița mea erau tot ce aveam. Și nenorociții aceia mi le-au luat. Când o să-i găsesc…

Nu mai trebui să termine propoziția.

— Sper să-i găsești, zise Audra.

— Am petrecut cinci ani gândindu-mă la asta, zise Danny. La cum nu ar fi trebuit să o las să plece în acea dimineață. La cum ar fi trebuit să o implor să rămână. Dar am fost prea mândru, prea încăpățânat, la naiba. Și acum nici ea și nici Sara nu mai sunt, iar eu nu mai pot să le aduc înapoi niciodată.

Rămaseră tăcuți, copacii șoptind în jur, dantelați cu triluri de păsări.

Audra auzi suspinul lui Danny. Își întoarse privirea spre el și-i văzu fruntea plecată. Se întinse după mâna lui și o luă în a ei.

— O să facem ce trebuie, zise ea. Orice am avea de făcut, o vom face.

Degetele lui strânseră degetele ei.

CAPITOLUL 48

Fundul uscat al lacului era mai mare decât îi păruse lui Sean. I se părea că avea nevoie de un secol să-l traverseze, iar pământul de sub tălpile lor era dur ca piatra. Soarele se ridicase deasupra copacilor și pielea îi resimțea toată puterea, căldura secerând răcoarea aerului de munte.

Până au trecut pe partea cealaltă, panglica de fum s-a îngroșat, s-a înnegrit. Sean a ținut-o pe Louise de mână în timp ce au urcat și au intrat iarăși printre copaci. Din nou, răcoare, soarele ținut la distanță de crengi.

Sean se uită în sus printre pini. Când nu mai văzu fumul, se panică pentru o clipă. Se opri, dădu drumul mâinii Louisei și se roti.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— L-am pierdut, zise el.

— Ce ai pierdut?

— Fumul. Trebuia să ne luăm după el, dar nu mai e.

Se învârti în cerc, cu ochii țintuiți pe petecele de cer care se zăreau pe alocuri printre coroanele copacilor. *Gândește-te,* își zise. *Unde e lacul secat*? Se întoarse într-acolo. *Acum, unde fusese vulturul*? Își întinse brațul ca pe un ac al compasului și îl roti prin aer până fu sigur că degetele arătau în direcția corectă. Apoi se uită în sus și își concentră privirea în acel punct.

Acolo. Slavă Domnului, acolo era, cu un gri palid mânjit pe cer.

— Hai, zise, luând-o din nou pe Louise de mână.

Își croiră drum printre copaci, Sean păstrându-și atenția pe firicelul de fum, de teamă să nu-l piardă din nou. Indiferent cât de repede ar fi mers, cât de mult, fumul nu părea să se apropie. O fantomă pe fundal albastru, un miraj pentru a-i ademeni mai adânc în pădure.

— Putem să ne oprim? întrebă Louise după un timp.

— Nu, zise Sean, aproape am ajuns.

— La fel ai spus și acum o grămadă de timp și nu am ajuns. Putem să ne oprim și să mâncăm un baton?

— Nu, zise Sean, grăbind pasul, strângând-o mai tare de mână. Încă puțin, îți promit.

Apoi privi din nou spre cer și se opri, Louise împiedicându-se în el.

Fără fum. Îl pierduse din nou. Panica amenința să plesnească prin el. Acum erau deja prea departe de lac pentru a se mai putea folosi de el ca reper. Sean nici măcar nu mai era sigur că putea să-l găsească dacă se întorceau.

— Căcat, zise el.

— Ai spus o înjurătură, zise Louise.

— Știu. Taci un pic.

Caută, caută, caută, își zise. Se uită la cer până îl durură ochii. Nu îndrăznea să se întoarcă de frică de a nu-și fi pierdut cu totul orientarea. Se concentră, căutând cel mai palid firișor. Nimic. Privirea îi coborî pe pământ, gata să renunțe, dar ceva îi intrase în colțul ochiului. Ceva strălucitor, portocaliu. Se uită din nou în sus, printre copaci.

Uite-l iară. Ca un iris arzător în depărtare. Un foc, era sigur de asta.

Sean o luă de mână pe Louise și fugi, trăgând-o după el. Ea strigă, protestând, dar el nu se opri, fugi cât putu de repede, ținând-o de mână în același timp. În scurt timp, văzură un luminiș, cu străluciri crăpate printre copaci.

— Vezi? întrebă printre respirații sacadate.

— Nu, zise Louise. Mergi mai încet!

— Uite, zise el. E un foc.

Acum se vedea mai bine, un mănunchi de flăcări într-un butoi de metal. Luminișul apropiindu-se în timp ce el fugea mai repede și mai repede, cu bășicile de pe tălpi uitate. Zări o cabană mică printre copaci. O camionetă, de un roșu mat pe fundal verde.

Țâșniră dintre copaci prin luminiș, iar Sean se opri. Louise continuă până când fu oprită de mâna strânsă a lui Sean. Butoiul era în fața cabanei, un grătar metalic peste butoi, flăcări dansând prin grilaj. Dar nu vedea pe nimeni.

Un lătrat îi speriară, iar Louise se apropie de Sean. Un câine ieși dintr-o parte a cabanei, o corcitură soioasă cu o blană neagră jerpelită și ochi mari și aprinși a tăciune. Câinele fugea spre ei cu colții la vedere. Sean o împinse pe Louise în spatele lui, cu brațele întinse pentru a o apăra.

— Ce e, Constance?

Un bătrân îmbrăcat în camuflaj șters ieși din spatele cabanei, brațele-i pline cu bucăți de cartoane și hârtie. Se opri când îi văzu pe copii la marginea luminișului.

— Taci, Constance.

Câinele nu se opri din lătrat.

— Am spus să taci, Constance, la naiba.

Lătratul lui Constance se transformă într-un mârâit gutural. Nu-și dezlipea ochii de pe intruși.

— Du-te la culcare, zise bătrânul. Constance, du-te la culcare chiar acum! Bănuiesc că ăștia doi sunt prea mici ca să ne jefuiască.

Constance porni spre tinda cabanei, tot uitându-se în urmă la Sean și Louise și cuibărindu-se în cele din urmă într-un coteț.

Bătrânul merse până la butoi, aruncă brațul de cartoane lângă hârtii și folosi un cârlig pentru a îndepărta grătarul. Ridică gunoaiele și le lăsă să cadă în butoi. Flăcări proaspete și tăciuni se stârniră, cu tot mai mult fum. Așeză grilajul la loc înainte de a se întoarce spre Sean și Louise.

— Deci, ce căutați voi, copii, aici, la curu' lumii?

Sean făcu un pas în față. Câinele ridică capul și lătră. Bărbatul strigă la Constance să tacă, la naiba. Se întoarse spre Sean și zise:

— Mai tare, băiete.

— Domnule, ne-am pierdut. Avem nevoie de ajutor.

Bătrânul își mută privirea de pe Sean pe Louise și înapoi.

— Chiar așa? Păi, atunci cred că ar fi bine să intrăm, zise el.

CAPITOLUL 49

Whiteside îndesă în geantă cele câteva sute de dolari pe care le mai avea. Calcă peste cadavrul lui Collins și lăsă geanta lângă ușa din spate. Câteva haine, puținii bani la îndemână; cam la asta se redusese toată viața lui.

În ultima oră, plimbându-se de colo colo prin casă și adunând cele necesare, gândurile îl apăsaseră adânc – după cincizeci și cinci de ani, nu avea nimic. De fiecare dată când îl năpădea sentimentul acesta, se oprea din ce făcea și se lăsa purtat de valul de mâhnire și tristețe, încercând să nu izbucnească în plâns ca un bebeluș.

Nu avea nicio idee încotro putea fugi. În jos, spre graniță, era alegerea evidentă, dar, odată intrat în Mexic, ce? Cu trei sute de dolari și un pumn de mărunțiș nu putea ajunge prea departe. Dar acum ce altceva îi mai rămânea de făcut?

Ultima sa misiune era să distrugă orice urmă a conversației de pe Dark Web. Laptopul său vechi era pe masa din bucătărie. Nu se pricepea prea bine la astea, dar știa că dacă federalii puneau mâna pe computerul lui, aveau tot ce le trebuia.

În afară de cadavrul de pe hol?

Un râs ridicol se ivi în el și îi urcă din stomac, iar Whiteside își duse o mână la gură. *Prea mult, a fost prea mult,* își zise. Nebunia străpungând rândurile și ieșind la suprafață înainte să o poată opri. *Gata, atât.* Acum nu era timpul pentru nebunie.

Se întinse după laptop, îl întoarse și îl cercetă. Pe partea de jos găsi o apărătoare dreptunghiulară prinsă peste o încuietoare mică de plastic, iar dincolo de ea era hardul. Împinse încuietoarea cu degetul mare, iar capacul căzu. Scoase discul, trase de cablurile late, apoi îl trânti de podea. Cutia cu scule era în dulap. O deschise, scoase ciocanul și se ghemui lângă hard-disk. După șase lovituri puternice, mecanismul părea dincolo de orice salvare. Lăsă bucățile pe podea și ieși în hol, sărind din nou peste cadavrul lui Collins.

Whiteside se opri și se uită în jos la ea.

Ce să facă? Putea pur și simplu să o lase acolo, știind că Mitchell și ai ei urmau să vină să-l caute, dând în schimb peste Collins. Sau putea să încerce să o ascundă. Poate să o mute în portbagajul mașinii închiriate din parcare.

Și la ce l-ar fi ajutat asta? Poate că la nimic, dar simțea că trebuia făcut.

Când se aplecă să o prindă pe Collins de glezne, telefonul mobil îi vibră în buzunar și-l sperie. Îl scoase și se uită la ecran, nu recunoscu numărul. Apăsă butonul verde. Duse telefonul la ureche, dar tăcu.

După câteva momente, se auzi o voce de bărbat:

— Alo?

— Cine e? întrebă Whiteside.

— Ronnie?

— Da. Cine e?

— Salut, Ronnie, cum ești? Bobby McCall la telefon, din Janus.

Șerif Bobby McCall, aproape șaptezeci de ani, șerif în Janus County de mai mult de patru decenii. Avea cu doi adjuncți mai mult decât Whiteside și un buget mai mare.

Whiteside își drese glasul și se adună.

— Salut, Bobby, ce pot să fac pentru tine?

— Păi, uite, tocmai am fost sunat prin stație de un bășinos chiar mai bătrân decât mine, John Tandy, de aici, de sus, din păduri. Are o coșmelie în creierii munților, nu prea departe de lacul Modesty, sau, mă rog, unde fusese lacul Modesty înainte de secetă. Un nenorocit dus cu pluta, un pustnic încă înainte ca ăștia să inventeze termenul. Trăiește acolo cu pistoalele și cuțitele lui, pleacă doar o dată pe lună sau așa ceva, să mai facă rost de provizii. În fine, John tocmai m-a sunat prin stație – nu are telefon acolo – și mi-a zis că doi copii tocmai i-au apărut în prag.

Whiteside înghiți în sec, simțind un talaz de amețeală spărgându-i-se în cap.

— Doi copii? întrebă.

— Da, dom'le, un băiat și o fată. Zice că au ieșit pur și simplu dintre copaci și au cerut ajutor. Desigur că m-am gândit direct la problemele pe care le ai acolo, în Silver Water, și am sunat la secție. Nu a răspuns nimeni, așa că te-am sunat pe telefonul mobil. Sper că nu te superi.

Whiteside își lipi fruntea de perete.

— Deloc. Tatăl copiilor a anunțat o recompensă, iar de atunci avem liniile blocate. Ai făcut ce trebuie. Mulțumesc.

— Cu plăcere, dar chestia e că, după cum ți-am zis, John Tandy e cel mai nebun nenorocit pe care l-ai putea întâlni. Acum vreo două luni m-a sunat prin stație să-mi zică că sunt oameni de la guvern, agenți ai securității sau Serviciile Secrete sau mai știu eu ce, spionându-l printre copaci. Cu o lună înainte de asta că cică sunt OZN-uri pe deasupra lacului, doar că nu erau OZN-uri, ci avioane experimentale pe care le testa guvernul. Așa că, trebuie să îți zic că există șanse ca nea John să fi auzit cumva de încurcăturile din Elder, cu cei doi copii, și să-și fi imaginat că au apărut la el pe proprietate. De fapt, aș zice că e cel mai probabil. S-a oferit să-i aducă cu mașina până la mine, dar m-am gândit să verific cu tine mai întâi, să văd cum vrei să facem.

— Nu-l lăsa să-i mute de acolo, zise Whiteside parcă prea repede, prea tare; trase aer adânc în piept. Faza e că FBI-ul se ocupă acum de asta. E femeia asta, Mitchell.

— E negresa aia pe care am văzut-o la TV?

— Da, ea e. E cam cu bățul în cur, vrea să aibă mereu controlul. Știi genul. O să vrea să organizeze un grup pe care să-l trimită acolo. Dacă află că te-am lăsat să treci peste ea, mă face praf. Mai bine să o lași pe ea să se ocupe.

— Nu știu…, spuse McCall. Cum ziceam, John Tandy e un antisocial și are cabana plină de pistoale și arme din podea până-n tavan. Dacă vede federali în prag, posibil să tragă-n ei.

— Uite cum facem, zise Whiteside. Ce-ar fi dacă le-aș zice lui Mitchell și echipei sale să treacă pe la tine mai întâi, să te ia cu ei? Așa poți să ai grijă de Tandy ăsta când vă întâlniți.

Liniște cât McCall rumegă ideea.

— Păi, cred că e în regulă, spuse el. Cum ți-am zis, e mai mult ca sigur e o pierdere de vreme pentru toți. O să ajungem acolo și moș John Tandy o să zică că puștii tocmai ce au plecat. Dar dacă așa vrei să facem… Ai un număr la care pot da de ea?

— Nu-ți bate capul, îi transmit eu, zise Whiteside. Știi coordonatele pentru cabană?

— Da, ai un pix la îndemână?

— Da. Spune.

Whiteside scrijeli numerele pe mână, îi mulțumi lui McCall și închise. Apoi se rezemă de perete, cuprins de un torent de entuziasm. Apoi izbucni și râse atât de tare și atât de mult, încât genunchii i se înmuiară și capul i se încețoșă. Când crezu că nu mai putea rezista, se plesni tare peste obraz, o dată, de două ori, de trei ori. Gândul limpede se întoarse într-un val brutal.

Se îndreptă și zise:

— Bun. Știi ce ai de făcut.

Cadavrul lui Collins nu mai conta. Aveau s-o găsească în curând, nu era important ce făcea cu ea. Acum ceva mai urgent trebuia rezolvat imediat.

Whiteside ieși din casă pe ușa din față și merse la mașină. Deschise compartimentul din bord, căută și găsi telefonul. Așteptă să se aprindă și apoi deschise o fereastră de internet. După un minut se logase deja la forum.

Un nou mesaj privat:

De la*: *RedHelper
Subiect*: *Re*: *Bunuri de vânzare
***Mesaj*:**

Dragă AZMan.

Schimbul va avea loc astăzi la 4:00 p.m. în locul stabilit. Îndată ce schimbul a avut loc, banii vor fi virați în contul indicat. Vă rog să confirmați.

Din nou, fin să vă reamintesc importanța discreției. Siguranța este grija noastră cea mai mare.

Cu bine,

RedHelper

Whiteside răspunse:

Pentru*: *RedHelper
Subiect*: *Re*: *Bunuri de vânzare
***Mesaj*:**

Dragă RedHelper.

Confirm schimbul azi la 4 p.m. cum am stabilit.

Cu stimă,

AZMan

Whiteside trimise mesajul, închise telefonul, apoi îl prinse din nou de bord. Se întoarse în casă, își luă geanta, după care se întoarse la mașină. După câteva minute, avea deja coordonatele indicate de McCall în GPS-ul telefonului său principal și ieși cu mașina din curte.

O oră patruzeci și cinci de minute, spunea GPS-ul.

Mai puțin de două ore și avea să-i aibă din nou.

Peste puțin timp, urma să fie în drum spre sud, își zise, cu trei milioane de dolari mai bogat.

CAPITOLUL 50

Forum Privat 447356/34
Admin: RR, Membri: DG, AD, FC, MR, JS
Titlu: Weekendul acesta; Inițiator: RR

De la: RR, sâmbătă 10:57 a.m.
Domnilor, avem undă verde. Vânzătorul a confirmat predarea bunurilor în această după amiază, asistentul meu se va ocupa de asta. Șoferul meu vă va lua de la aeroport în două ture, la 5 p.m., respectiv la 6 p.m.

Și, nu uitați, mai avem și alte trei bunuri importate, așa că sunt destule.

Abia aștept să vă văd, prieteni, și abia aștept minunata seară.

De la: DG, sâmbătă 11:05 a.m.
Plec acum spre aeroport, sper să trag un pui de somn în avion. Și eu abia aștept să văd pe toți, dar, chiar mai mult de atât, sunt nerăbdător să întâlnesc bunurile.

De la: FC, sâmbătă 11:13 a.m.
Și eu. Ne vedem în curând.

De la: MR sâmbătă 11:14 a.m.
Sunt pe drum. Va fi o seară minunată.

De la: AD, sâmbătă 11:20 a.m.
Sunt atât de fericit că s-a rezolvat! Ne vedem acolo!

De la: JS, sâmbătă 11:27 a.m.
Excelent. Și mulțumesc din nou, tuturor, că m-ați primit în grup. Nu știu cum să vă spun cât de bine e să întâlnești oameni care gândesc la fel. Atât de des m-am simțit izolat și singur cu chestia asta în mine, dar acum s-a terminat.

Și, RR – mulțumesc pentru procurarea bunurilor. Cu toții am văzut fotografiile la știri și aveai dreptate, sunt frumoși.

CAPITOLUL 51

Danny se opri și se rezemă de un copac, cu pieptul ridicându-i-se și coborându-i-se în agitație. Scoase telefonul din buzunar, verificând compasul. Din câte putea vedea, erau pe direcția în care credeau că au mers și copiii, în linie mai mult sau mai puțin dreaptă. Nu era un Cercetaș, nu avea nici cea mai mică idee despre cărările prin pădure, dar își dăduse silința.

— Ar trebui să ne întoarcem acum, zise el, știind că ea avea să-l contrazică.

— Nu, i-o tăie scurt Audra. Sunt copii. Nu puteau ajunge prea departe. Nu putem renunța.

— Problema nu se pune cât de departe au ajuns, spuse el, și se împinse în copac, în fața ei. Nu au niciun mod de a naviga. Au putut coti în orice direcție. Oricum, asta nu înseamnă că renunțăm. Ne întoarcem pe unde am venit, găsim drumul, încercăm să ajungem înapoi în oraș. Apoi putem da de Mitchell, îi spunem ce s-a întâmplat și ei pot organiza o partidă de căutare. Sigur au avioane, câini, tot ce le trebuie. Știu cum să caute pe cineva aici. Noi nu.

Ochii ei se umplură de lacrimi și îi șterse cu mâna.

— Dar suntem atât de aproape… Sunt aici, o știu.

Danny o luă în brațe.

— Cu cât mergem mai departe, cu atât pierdem mai mult timp. Nu putem să continuăm să rătăcim. Nu avem de unde să știm, poate cineva a dat deja de ei. Trebuie să găsim un oraș sau pe cineva cu un telefon mobil, ca să putem să o sunăm pe Mitchell.

— Încă o oră, ceru ea. Treizeci de minute.

— Nu, Audra, trebuie să…

Ea căscă ochii și îi duse o mână la gură.

— Ascultă, zise.

El se conformă, dar nu auzi nimic. Îi luă mâna de la gură și trase aer în piept, pregătit să protesteze, chiar când Audra îi opri din nou buzele cu palma.

— Ascultă.

Acum auzi. Un vuiet pe undeva prin apropiere. Zdrăngănit metalic. Zgomotul unui motor urcând și coborând în schimb de viteze.

— Pe aici, zise Audra. Hai!

Ea porni printre copaci, iar Danny o urmă. Deși îl dureau plămânii, picioarele și spatele, ținu pasul cu ea la doar câțiva metri mai în spate. În față, văzu copacii rărindu-se, o

schimbare în lumină. Un drum sau o potecă. Zgomotul motorului umflându-se.

Cărarea – asta era, vedea acum – urca de la dreapta la stânga, intrând mai adânc în pădure. Pe pantă în jos, Danny zări un licăr alb. O mașină urcând cu motorul ambalat tare.

— Hai, zise din nou Audra, aproape fără suflare, apropiindu-se tot mai mult de linia copacilor.

Mașina se apropie și Danny văzu insigna aurie, literele în albastru închis. Luminile aprinse albastru și roșu.

— Nu, zise el. Jos!

Dacă îl auzi, Audra nu schiță niciun gest. Continuă să rotească brațele prin aer, să tropăie cu picioarele în pământ. Danny căută adânc în sine și găsi încă un strop de energie. Icni de efort, se întinse după cămașa ei, o prinse și trase. Audra căzu în genunchi, iar Danny ateriză dur lângă ea.

— Ce fa…

— Așteaptă, zise el. Uite.

Mașina trecu prin fața lor, cu literele vizibile clar: DEPARTAMENTUL ȘERIFULUI DIN ELDER COUNTY. Șoferul cu mâinile sale mari și umeri și mai mari.

— Whiteside, zise Audra.

— Da, spuse Danny printre respirații.

— Ce caută aici?

— Nu știu, zise Danny. Dar nu e nicio coincidență.

— Trebuie să mergem după el.

— Da, însă rămâi printre copaci.

Merseră pe lângă potecă, păstrând-o în dreapta lor, chiar și după ce zgomotul motorului se pierdu în depărtare. Porniră în pas rapid și constant până auziră focurile de armă.

Apoi o luară la fugă.

CAPITOLUL 52

Sean stătea în fața bătrânului, cu mâinile pe masă. Oboseala se agăța de pleoape, îi umplea capul cu bumbac. Louise era întinsă pe o canapea acoperită cu blănuri de animale și dormea dusă, scoțând din când în când mici sforăituri și șuierături. Uneori tușea atât de tare, încât îi hârâia pieptul.

Pe pereții cabanei erau înșirate arme agățate în cârlige. Puști, automate, pistoale, câteva arcuri, tolbe cu săgeți, chiar și o arbaletă. Sean nu reuși să le numere. Bătrânul i-a spus că-l cheamă John Tandy. A sunat după șerif printr-o stație conectată la o baterie de mașină. În cabană mirosul era stătut, ca și cum aerul nu se mai mișcase pe acolo de ani întregi.

— Sunteți bine, puștiule? întrebă Tandy și se scărpină pe obrazul neras. Vrei să tragi un fum?

— Nu, mulțumesc, domnule, zise Sean.

— Vrei să iei o dușcă?

Până în acel moment, Sean nu-și dăduse seama cât de însetat fusese de fapt. Gândul la apă, poate chiar un suc, îl făcu să-și plimbe limba peste dinți.

— Da, vă rog, spuse.

Tandy se ridică de la masă, merse la o ladă de lângă șemineu și luă două sticle. Le aduse înapoi, scoase capacele de muchia mesei, apoi așeză una dintre sticle în fața lui Sean.

Bere, observă băiatul.

— Scuze că nu-i rece, zise Tandy. Nu am frigider. Ti-aș pregăti ceva de mâncare, dar șeriful McCall ar trebui să ajungă în câteva minute. Auzi, ajută-mă cu ceva când ajunge, vrei?

— Ce? întrebă Sean.

— Nu-i spune că aveam focul aprins. Nu am voie, din cauză că uite și tu ce uscat e aici sus. Poate dau foc la toată pădurea asta nenorocită.

— Nu o să zic.

Tandy făcu din ochi.

— Bun băiat.

Sean se uită la sticlă. Tandy scoase un săculeț cu tutun din buzunar, scormoni după un pachet de foițe și începu să-și ruleze o țigară.

— Bea, zise. O să-ți facă bine.

Sean ridică sticla, o duse la buze și luă o gură. Încercă să nu se strâmbe, dar nu se putu abține.

— Ce e? întrebă Tandy, aprinzându-și țigara. Nu există bere de unde vii?

— Pentru copii, nu, spuse Sean.

Tandy pufni un nor de fum și râse tare, un râs ca un lătrat de câine.

— Taică-meu mi-a dat să beau prima bere când aveam cinci ani, iar prima țigară la șase. Mama nu i-a mulțumit niciodată, imaginează-ți, dar eu nu m-am plâns.

Sean mai luă o dușcă. A doua nu fusese atât de rea ca prima.

— Locuiți singur? întrebă.

— Mda, zise Tandy. De când a murit mama. Asta a fost, oho!, acum douăzeci de ani. E îngropată afară, în curte, lângă taică-meu. Ai tăi mai trăiesc?

— Da. Dar sunt despărțiți. Locuim cu mama.

— Te înțelegi bine cu taică-tău?

Sean dădu din cap că nu.

— Nu prea îi pasă de noi.

— Cred și eu, zise Tandy, trăgând încă un fum. Știi, majoritatea bărbaților – cu excepția mea și a ta – sunt niște găinari. D-aia mă țin departe de toți.

Sean privi prin încăpere.

— Vă plac armele.

— Cred că se poate zice și așa. Și intenționez să le păstrez până în ziua în care mor. Dacă apare vreunul de la guvern p-aici și vrea să mi le ia, ei bine, o să se trezească cu un război pe cap.

Sean mai luă o gură de bere și gustul nu-l mai deranja deloc.

— De la guvern?

— FBI-ul, zise Tandy și se aplecă peste masă, cu o șoaptă furioasă. Sunt peste tot nenorociții ăia. Întotdeauna cu ochii pe mine. Ei cred că nu știu, dar eu știu. Dacă își arată vreunul dintre ei moaca, le vâr două butoiașe de alice în cur, ascultă la mine.

Sean chicoti, deși nu era sigur ce era așa de amuzant.

— Uită-te acolo jos, spuse Tandy arătând spre podea.

Sean observă trapa și nimic nu-i mai părea amuzant acum.

— Taică-meu a săpat aia cu mâinile goale, a zidit-o cu ciment, pe atunci pe când credeau că avea să cadă bomba, încă am provizii acolo jos. Destule conserve cât să mă țină câțiva ani, cel puțin. Dacă vin federalii pe aici, îi împușc de le sare apa din cap și mă ascund acolo. Rahatul ăla de guvern nu pune el mâna pe John Tandy, nu, dom'le!

Afară, Constance mârâi.

Tandy se roti pe scaun pentru a arunca o privire pe geam.

Mârâitul lui Constance deveni un lătrat constant.

— Ce să vezi, se pare că șeriful McCall a decis să vină în persoană, zise Tandy.

Se ridică de la masă, merse la ușă și o deschise. Sean auzi motorul, huruind spre luminiș. Se duse lângă Tandy, pentru a-l

vedea pe șerif apropiindu-se. Mașina albă de poliție ieși din umbrele copacilor.

— Ia stai un pic, zise Tandy. Ăsta nu-i McCall.

Sean își simți stomacul înghețând. Mașina se opri, cu motorul încă pornit. Sean se uită spre parbriz, dar nu reuși să deslușească chipul șoferului. Tandy vorbi țintuind mașina cu privirea.

— Fiule, fii băiat bun și întinde mâna și dă-mi pușca aia de acolo.

Sean merse în colț și ridică arma, simțind greutatea. *O pușcă de asalt,* se gândi, cum văzuse în filme. O duse la ușă. Tandy o luă și o ținu lejer pe lângă corp. Sean se strecură alături de bătrân, aruncând o privire spre mașină.

— Ieși afară! strigă Tandy. Hai să te văd la față!

După câteva clipe, ușa șoferului se deschise. Constance țâșni spre mașină, un lătrat isteric frângându-se din gâtlejul ei.

— Constance, stai, zise Tandy.

Câinele împietri, mârâind.

Șeriful Whiteside ieși, iar Sean simți un junghi.

— Nu! spuse băiatul.

Tandy se uită în spate și întrebă:

— Ce e?

— Nu el, zise Sean. Nu-l lăsați să ne ia.

Tandy ridică arma și o îndreptă spre pieptul lui Whiteside.

— Stai locului, amice. L-am chemat pe șeriful McCall, iar dumneata nu ești el. Ce te-a adus aici?

— Sunt șeriful Ronald Whiteside din Silver Water, Elder County. Poate ați văzut la știri. Copiii aceștia sunt dispăruți de patru zile și am venit să-i duc înapoi la mama lor. Fiți bun și chemați-vă câinele.

— Nu am televizor, așa că nu prea sunt la curent cu știrile. În orice caz, flăcăul ăsta îmi zice că nu vrea să plece cu dumneata. Așa că aș zice că ai bătut degeaba cale până aici. Mai bine te întorci de unde ai venit.

Whiteside păstră portiera deschisă între el și Tandy.

— Îmi pare rău, dar nu pot. Locul copiilor ăstora e alături de mama lor și i-am promis că-i voi duce înapoi teferi și sănătoși. Acum, hai să nu avem probleme.

Tandy zâmbi:

— Ei bine, amice, probleme primești. Văzând că nu te-ai mai ras de câteva zile și că ai și sânge pe cămașă, eu zic că nu te ții de lucruri prea sfinte. Ai zece secunde să intri în mașină și să pleci, că, dacă nu, îi cer lui Constance să-ți sară la gât.

Bătrânul aruncă o privire spre Sean și șopti:

— Du-ți sora în beci, încuie după tine.

Sean se uită la trapă.

— Nu.

— Fă-o acum, băiete. Du-te!

Sean fugi la canapea, unde Louise tocmai se trezise. Își frecă ochii și întrebă:

— Ce se întâmplă?

— Trebuie să ne ascundem, zise el, luând-o de mână și trăgând-o de pe canapea.

O duse la trapă, îi dădu drumul și prinse mânerul în pumn. Ușa nu se mișca, oricât ar fi tras de ea.

— Ajută-mă, îi ceru.

Louise își așeză mâinile pe ale lui și traseră împreună. Acum izbutiră și Sean o ținu deschisă destul cât să zărească scara dinăuntru.

— Coboară, spuse el.

— Nu vreau, icni Louise.

— Acum.

Louise așeză piciorul pe prima treaptă și începu să coboare, mâinile și picioarele tremurându-i. După ea, Sean se lăsă și el în jos, străduindu-se să țină ușa trapei deschisă în timp ce cobora. Înainte să o închidă, îl auzi pe Tandy zicând ceva, un ultim avertisment. Sean pipăi prin întuneric și găsi încuietoarea.

Sări de pe ultimele trepte chiar în clipa în care, pe deasupra lor, se porniră focurile de armă.

CAPITOLUL 53

Whiteside scoase pistolul său de serviciu, un Glock 19. Îl ținu în spatele portierei, pentru ca bătrânul să nu-l poată vedea. Nu avea niciun dubiu că moșul l-ar fi găurit cu acel AR-15 înainte ca el să poată ținti, nici vorbă de a mai apăsa pe trăgaci.

— Uite cum facem, zise Whiteside. Ce-ar fi să lăsați arma jos și să mergeți să-l sunați pe șeriful McCall? El o să vă confirme că m-a sunat și m-a rugat să vin până aici.

— Nu cred c-o s-o fac, zise Tandy. Nu știu dacă ții socoteala, dar cele zece secunde au expirat, ba mai multe chiar. Îți mai acord o singură șansă să îți vezi de treaba ta. O vrei?

Whiteside se pregăti.

— Cred că nu, zise.

— Ei bine, atunci, zise Tandy și scuipă la picioare, Constance, pe el!

Câinele țâșni spre șerif de parcă picioarele din spate ar fi fost pe arcuri. Whiteside se aruncă în mașină, trase portiera după el, dar piciorul său stâng fu prea lent. Câinele îl prinse de gheată, mușcând mai mult din talpa de cauciuc, însă câțiva dinți străpunseră pielea. Whiteside urlă și încercă să-și tragă piciorul, dar câinele mârâi mai tare și scutură capul violent dintr-o parte în alta, refuzând să renunțe la premiu.

Whiteside deschise ușa larg, duse pistolul în dreptul spinării câinelui și trase două focuri de armă ce străpunseră animalul între umeri. Îi auzi plânsetul prin țiuitul din ureche, și totuși câinele tot nu-i dădea drumul, nici măcar când picioarele animalului cedară. Șeriful izbi botul cu gheata dreaptă și, când ochii animalului se închiseră, dinții scăpară strânsoarea.

Vru să iasă din mașină, însă un glonț șuieră prin aerul de deasupra capului. Se ghemui, folosindu-se de portieră ca de un scut, iar un alt glonț spulberă geamul. Cioburi răpăiau pe umerii săi și pe creștetul capului.

Whiteside numără *unu, doi, trei,* imaginându-și cam pe unde stătea Tandy în prag, calculând distanța dintre ei. Apoi se ridică, pistolul țintit prin geamul spart, cătarea din față și cea din spate aliniate, și apăsă pe trăgaci de trei ori.

Al treilea glonț îl nimeri pe Tandy în umăr, iar bătrânul căzu pe spate, în casă. Whiteside auzi bubuitura trupului izbind podeaua, apoi sunetul puștii rostogolindu-se pe scânduri. Un șir de înjurături urmară.

Whiteside se ridică și ocoli portiera, cu Glock-ul îndreptat spre ușă. Înăuntru, înjurăturile deveniseră un murmur de gemete. Whiteside făcu pași lenți și atenți spre cabană, mergând spre stânga, pentru a ieși din bătaia puștii.

Zări o mișcare pe podea și, din reflex, sări într-o parte. Flama de pe țeavă ilumină interiorul pentru o fracțiune de secundă, ochii largi și dinții dezveliți ai lui Tandy vizibili în strălucirea aceea. Glonțul zbură aiurea, frângând crengi de pin de pe partea cealaltă a luminișului.

Whiteside o luă la fugă aplecat în față, înaintând spre portic, ferind ușa. Ajunse la cabană, se lipi de perete, chiar lângă fereastră, și ascultă.

— Dracu' să te ia, fiu de… fiu de…

Se ridică până la geam și trase cu ochiul înăuntru suficient cât să-l vadă pe Tandy străduindu-se să îndrepte arma spre fereastră. Whiteside se chirci chiar când geamul explodă în mii de cioburi. Se târî în față, spre ușă, cu genunchii vătându-i-se sub greutate.

Când ajunse în prag, vârî mâna prin ușă și ținti orbește spre podea. Trase de trei ori. Câteva clipe de liniște, doar ecoul focurilor de armă printre copaci, apoi auzi un urlet agonizant. Se târî încă ghemuit și se uită înăuntru.

Tandy zăcea întins pe spate, cu pușca lângă el. Unul dintre gloanțe îi străpunsese talpa stângă, al doilea săpase-n vintre, al treilea în pulpă. Dar încă mai respira, cu un vătat ascuțit și disperat.

Whiteside se ridică și se îndreptă, țintind spre Tandy. Intră în cabană, se apropie de bătrân și dădu un șut puștii.

— Unde sunt? întrebă Whiteside când păși pe partea dreaptă a bătrânului.

— Du-te dracului! scrâșni Tandy printre dinți, cu glasul ca un croncănit pierdut.

Whiteside apăsă cu cizma umărul rănit al bătrânului și își lăsă toată greutatea în el. Tandy urlă.

— Unde sunt?

Tandy râse și hârâi.

— Tot aici ești? întrebă. Parcă ți-am zis să te duci dracului.

Whiteside se uită în jur, prin umbrele cabanei. O ușă deschisă spre dormitor, nici urmă de cineva acolo. Nimic altceva în spatele căruia să te ascunzi.

Apoi observă mânerul din podea.

— Nu contează, zise. Cred că i-am găsit.

Whiteside duse țeava Glock-ului la doi centimetri de fruntea lui Tandy. Nu-i mai dădu ocazia moșului să mai înjure încă o dată.

CAPITOLUL 54

Audra fugi cât de tare îi permitea corpul ostenit, picioarele lovind pământul și acele de pini, zidul de copaci abandonat. Danny era la doar câțiva pași în spate. Respirația lui era ascuțită și egală, a ei sacadată. Audra observă o întindere vastă spre est, fundul uscat al unui lac secat. Știa că zgomotul focurilor de armă trebuia să fi venit de la capătul acelei poteci.

Câte împușcături auzise? Nu putea fi sigură. Se auziseră în mănunchiuri, două sunete distincte, primul un pârâit dur, al doilea un bubuit ce se rostogolise printre copaci. Ultimul foc de armă avusese o finalitate teribilă în el, ca încheierea unui lucru bine făcut.

Poteca părea să urce la nesfârșit, iar Audra își simțea plămânii ca și cum erau pe punctul de a-i exploda în piept. Se zbătu după oxigen și pulpele i se slăbiră, iar pasul îi șovăi. Se împiedică, brațele rotindu-i-se prin aer în avântul mișcării, dar mâna lui Danny o sprijini, o ținu în picioare și o îndemnă să meargă mai departe.

— Acolo, spuse, cuvântul îndesat între două respirații.

Danny indica spre o potecă ceva mai mică ce ducea către un luminiș cu o cabană și mașini ivindu-se printre copaci. Audra se lăsă ghidată într-acolo și, cumva, de undeva, găsi rezerva de energie necesară pentru a se împinge tot mai înainte.

Când ajunseră, Audra începu să strige numele copiilor, cu gura larg deschisă, dar Danny o reduse la tăcere cu o palmă așezată peste buze. O prinse de braț și o obligă să se oprească.

Danny arătă spre ochii lui, apoi spre urechile ei. *Uită-te. Ascultă.*

Porniră spre linia copacilor, ghemuiți și atenți. Mașina lui Whiteside era în fața cabanei, cu portbagajul deschis. Un câine zăcea într-o baltă de sânge lângă portieră. Într-o parte a cabanei, un fum leneș șerpuia pe deasupra rămășițelor unui foc dintr-un butoi. Ușa din față era larg deschisă, cu una dintre ferestre spartă.

Danny merse ghemuit, păstrând mașina de poliție între el și cabană. Audra îl urmă, ghemuită și ea. Luă pistolul pe care îl ținea în curea. Danny se opri lângă portiera deschisă a mașinii, aruncând o privire prin spațiul în care nu demult fusese un geam. Cioburile scârțâiau sub tălpile Audrei – ajunse lângă el.

— Uite, șopti Danny. În prag.

Audra se uită în umbre și văzu picioarele unui bărbat și știu că era corpul celui care locuia acolo. Apoi auzi un mormăit dinăuntru, urmat de înjurături înfundate. Se uită la Danny, iar el dădu din cap că *da,* le auzise și el. Danny indică spre partea

dreaptă a clădirii, cea cu fereastra intactă, apoi arătă spre pământ, spunându-i să stea ascunsă.

Danny ocoli mașina, cu Audra chiar în spatele lui. Se uită atent la ușă preț de câteva clipe, apoi o luă la fugă aplecat spre cabană. Se opri chiar imediat lângă și urcă în tindă, pas cu pas, pe cât de încet putea.

Alte înjurături și gemete din interior.

Danny făcu semn Audrei să vină lângă el. Ea luă o gură de aer, apoi fugi cu capul plecat. Ajunse în portic, se uită la scândurile de lemn și se întrebă cum să le traverseze fără să scârțâie sub picioarele ei. Danny o chemă din nou, iar Audra traversă tinda în doi pași largi, fără să scoată un sunet.

— La naiba. Hai odată! se auzi dinăuntru.

Audra mai auzi un zgomot puternic, urmat de un zdrăngănit metalic. Apoi un scrâșnet ritmic acompaniat de un mormăit gutural. Se înălță și privi prin fereastră. Un dormitor, un pat simplu de metal de o singură persoană, un minimum de mobilier. Danny se apropie de ușă, cu șoapta mișcărilor sale mascate de zgomotul din interior, iar Audra în spatele său.

Când ajunseră la ușă, Danny se ridică și Audra îl ocoli, imitându-i poziția și îndreptând Glock-ul pregătit.

Acolo, în genunchi, șeriful Ronald Whiteside, având cămașa pătată cu sânge, încerca să deschidă cu un levier o trapă, transpirația adunându-i-se în broboane pe frunte, dinții încleștați. Nu îi observase, lumea sa fiind concentrată în acea misiune, atât de aproape de finalul promis.

O ultimă crăpătură, iar ce o ținea închisă cedă. Whiteside scoase un urlet satisfăcut, mută levierul în mâna stângă, prinse de mânerul ușii și o ridică.

— Whiteside! strigă Danny.

Ochii șerifului se lărgiră când își auzi numele. Se întoarse. Mâna dreaptă merse la pistolul de pe podea. Danny apăsă pe trăgaci, dar Whiteside se aruncă la pământ, iar glonțul săpă o gaură în perete.

Cu pistolul în mână, Whiteside se rostogoli și dispăru prin trapa beciului.

CAPITOLUL 55

Whiteside se prăbuși în beznă. Din instinct, dădu drumul levierului și întinse mâna, degetele rașchetând una dintre treptele scării și prinzându-se de următoarea. Levierul se izbi zgomotos de podea, iar greutatea șerifului se smuci în umărul acestuia. Degetele alunecară și se lovi dureros cu spatele de podeaua dură. Gemu înfundat.

Auzi pași pe podea de deasupra, apoi Lee apăru pe buza trapei. Whiteside ridică Glock-ul și trase de două ori spre lumină, însă Lee dispăruse deja. Se rostogoli pe-o parte în umbre, apoi se ridică în genunchi.

— Cristoase, zise printre dinți.

Durerea din spate îl înjunghia, amenințând să acopere totul, dar reuși să o înăbușe. Nu avea nevoie de ea acum. Înghițind un nou icnet și se strădui să se ridice.

Ieși din pătratul de lumină slabă proiectat de trapa deschisă pe podeaua de ciment. Atinse levierul cu călcâiul și se împiedică. Ceva tare atârna pe deasupra capului său. Întinse mâna și găsi lanterna suspendată de o grindă. O strânse în mână și făcu un cerc prin întuneric, ochii cercetând nuanțele de negru. Aprinse lanterna și un con ascuțit de lumină seceră bezna, aruncând umbre sălbatice prin beci, conul de lumină al becului legănându-se de sfoară.

Își plimbă privirea pe rafturile cu conserve, păturile și hainele împăturite, toaleta chimică. Iar acolo, în spatele unui turn de cutii din capătul beciului – băiatul și fata. Whiteside porni legănându-se spre ei, ținând Glock-ul îndreptat către pieptul fetei.

Întinse mâinile să-i prindă. Băiatul se zbătu, dar Whiteside îl plesni puternic peste cap. Îl scoase pe băiat de guler din spatele cutiilor, apoi făcu la fel și cu fata. Brațul liber înconjură copiii, strângându-i în față, la piept, în timp ce aceștia icniră scurt. Ținti Glock-ul spre trapă.

— Mama! strigă băiatul.

— Taci, zise Whiteside. Liniște sau vă omor.

Capul femeii apăru în deschizătura din podea, uitându-se în jos, spre ei. Băiatul strigă din nou.

— Ascultă-mă, zise Whiteside. Tu și prietenul tău să vă luați tălpășița de aici sau le smulg ochii din cap!

Fața femeii dispăru din trapă și, pentru o fracțiune de secundă, Whiteside chiar crezu că îi ascultase avertismentul. Apoi picioarele ei apărură în trapă și găsiră scara. De sus se auzi:

— Audra, nu.

Coborî neînarmată. Cât timp coborî, Whiteside nu-și luă ținta de pe ea. Când ajunse jos, se întoarse spre el, ochii arzând văpăi sub lanterna ce dansa între ei. Chipul lui Lee apăru din nou în ușa trapei.

— Audra, ce…

— Stai acolo, zise ea. Dacă încearcă să iasă din beciul ăsta, împușcă-l.

— Audra, ascul…

— Fă-o, zise ea, apropiindu-se de Whiteside.

— Stai acolo, spuse șeriful. Copiii ăștia vin cu mine și cu asta basta.

— Nu, zise Audra, făcând un pas spre el. Nu îi mai iei încă o dată de lângă mine.

Whiteside dădu un pas în spate, trăgând băiatul și fata cu el, brațul său stâng încă încolăcit înjurai lor.

— La dracu', zise, vocea rezonând între pereții de ciment. Oprește-te!

— Sean, Louise, spuse ea, o să fie totul bine.

— Taci, zise el, împungând prin aer cu țeava pistolului spre ea. Îi iau cu mine. Nu mă face să-i rănesc. Am omorât-o pe Collins. L-am omorât pe moșul de sus. Ai face bine să mă crezi că, dacă mă încolțești, o să omor din nou.

Se apropie și mai mult de el, cu un glas ferm:

— Dă drumul copiilor mei.

Whiteside simți un râs isteric în gât, dar îl înghiți.

— Ascultă-mă, spuse el. E un tip care-mi dă un milion de dolari de copil. Trei milioane pe pereche. Acum, poți implora și ruga și amenința cât vrei. Dar nu-i nimic ce-mi poți zice care să valoreze mai mult de trei milioane de dolari, nu?

Audra se aplecă și luă levierul de pe podea. Răzui lemnul, ridică brațul și-l îndreptă în pumn. Îl ținea lejer într-o parte.

— Îți mai zic o dată: lasă-mi copiii să plece.

Whiteside se uită la levierul din mâna ei.

— Ce-o să faci cu aia? întrebă.

Audra îl privi dur în ochi, iar un fior rece atinse inima șerifului.

Apoi Audra ridică și flutură levierul, izbindu-l de lanternă, care de îndată zbură prin beci. Becul se stinse.

CAPITOLUL 56

Audra văzu flama orbitoare a țevii chiar când se aruncă la podea, presiunea descărcată în urechi. Printre scâncete, auzi pași mici țâșnind în întuneric, apoi un țipăt furios și răgușit.

Se ridică în genunchi și avansă ghemuită prin beznă.

Încă o explozie luminoasă a țevii, de data asta în direcția pașilor. Își ținu respirația auzind cimentul pulverizat fărâmițându-se pe podea și rămase așa până desluși din nou pașii – alergau spre colțul opus al pivniței.

Whiteside trase din nou, iar Audra simți glonțul șuierând pe lângă cap. Se trânti pe stomac și rămase nemișcată sub avalanșa de conserve, lichid scurgându-se dintr-un recipient. Șeriful urlă de nervi, vocea ascuțindu-se înțepător.

Audra se târî pe burtă spre el, cu ochii fixați pe punctul din care venise ultimul glonț și cu levierul ridicat de pe podea, pentru a nu se da de gol.

— La dracu', strigă Whiteside. La dracu' cu tine!

Vocea era acum deasupra capului ei; o fixă. Încă puțini centimetri, cimentul aspru răzuindu-i coatele și genunchii.

— La dracu' cu tine! zise el din nou, cu glasul devenit deja un urlet pătrunzător.

Audra se ridică în genunchi și flutură levierul prin aer, împingându-și toată puterea umerilor în el. Metalul se izbi de os, iar Whiteside urlă. Îi auzi corpul izbindu-se de podea și se ridică, ținând fierul deasupra capului, pregătită să-l coboare peste trupul șerifului.

Văzu scânteia din nou, de data asta de sub ea, și simți un brânci fierbinte în umăr. Înainte ca mintea ei să înregistreze durerea, coborî levierul tare, simțind ceva rupându-se la impact. Auzi pistolul rostogolindu-se pe ciment și pierdu metalul din mână, cu o nouă răbufnire de durere.

Audra urlă, o furie animalică izbucnind din miezul ei. Se urcă pe bărbat și își ridică pumnii, îi coborî peste el, îi ridică, îi coborî din nou, din nou și din nou, fiecare lovitură trimițând șocuri în sus prin încheieturile ei, prin coate și umeri. Auzi plesnitul cărnii și suna ca o muzică și începu să râdă și râse până rămase fără aer în plămâni.

Cineva strigă *oprește-te, oprește-te, te rog, oprește-te,* dar vocea era departe, în beznă, un scâncet patetic ce nu însemna nimic pentru ea.

Strălucirea unui fulger umplu camera, un pâlpâit sclipitor, și îl văzu pe Whiteside sub ea, cu brațele ridicate pentru a-și proteja fața. Apoi palme și zdrăngănit, mai multe scântei,

Whiteside parcă dansând sub ea, tot doar mișcări smucite și tăieturi roșii.

— Mama, zise Sean.

Audra împietri, cu pumnii însângerați deasupra capului, și se întoarse spre vocea fiului ei.

Acolo, de partea cealaltă a camerei, lumina din mâini, sora lui lângă el. Sean zgâlțâia lanterna, plesnind-o de palmă, încercând să țină becul în viață.

— Mamă, oprește-te, zise el.

În spatele lor apăru Danny, cu revolverul spre Whiteside.

Audra lăsă mâinile să-i cadă pe lângă corp. Se coborî de pe trupul lui Whiteside și porni în genunchi spre copiii ei, cu brațele deschise larg. Ei veniră la ea, pielea transpirată și caldă a fețelor lipindu-se de chipul ei, brațele ei înghițindu-i cu totul, corpurile lor îmbinându-se perfect.

Audra plângea și lumina pâlpâitoare dansa în jurul lor.

CAPITOLUL 57

Soarele urcase mult deasupra copacilor și îmbăia luminișul în lumină dură. Audra simțea căldura pe piele și o savura. Dintre toate lucrurile ce ar fi trebuit să-i pară importante în acea clipă, soarele de pe cer ar fi trebuit să fie ultimul. Și, totuși, iată-l.

Whiteside stătea pe tindă, capul însângerat aplecat, brațul drept umflat și atârnat în poală, stânga legată de ea cu cătușele șerifului. Urlase de durere când Danny îi așezase oasele rupte. Acum tremura, sângele amestecându-se cu sângele din nas și buze, formând mici râuri de-un roșu palid pe bărbie în jos.

Sean stătea și îl privea. A întrebat dacă putea primi un pistol pe care să-l îndrepte spre Whiteside pentru a-l păzi. Pentru o clipă, Audra se îndoise de capacitatea băiatului ei de a avea nervii atât de puternici pentru a ținti spre altă persoană. Apoi a observat o nouă răceală în privirile lui Sean și s-a răzgândit. Înțelegând, un junghi i-a străbătut inima, ecoul căruia încă mai răsuna în ea. Chiar și așa, i-a zis că nu. Whiteside nu pleca nicăieri.

Danny a găsit o trusă veche de prim ajutor în beciul cabanei și se ocupa acum de rana din umărul Audrei, în timp ce Louise stătea ghemuită în poalele ei. Doar o zgârietură, îi zisese, dar tot o duru ca naiba când pulverizã niște antiseptic peste ea. Pansă rana și o prinse cu leucoplast.

— O să fii bine, zise el. Când ajungem înapoi în civilizație, va trebui să fie cusută de cineva, dar până atunci o să supraviețuiești.

Danny vru să se ridice, însă Audra îl opri:

— Hei!

Se așeză din nou lângă ea.

— Mulțumesc, zise ea. Îți datorez… totul.

El întinse mâna și îi mângâie obrajii cu degetele.

— Ai grijă de ei. E suficient pentru mine.

Danny se ridică, iar Audra îi făcu semn fiului ei. Sean urcă lângă ea și se cuibări în brațele ei. O duru când își ridică brațul pentru a-l îmbrățișa, dar o făcu. El se sprijini de ea și Audra îi sărută creștetul.

Danny se apropie de Whiteside, așeză un picior lângă el pe trepte și se aplecă să vorbească.

— Când și unde ar trebui să aibă loc schimbul? întrebă.

— Sugi pula, zise Whiteside.

Danny îi izbi un pumn în brațul devastat, iar Whiteside țipă.

Louise își îngropă fața în pieptul Audrei, dar Sean se uită. Audra îl trase mai strâns lângă ea și îi ghidă chipul, mutându-i

privirea de pe Whiteside.

Danny scoase un cuțit dintr-o teacă de la curea, cea pe care o luase de pe peretele bătrânului. Ținu lama în dreptul ochilor lui Whiteside, razele soarelui strălucind pe metal. Apoi prinse urechea stângă a șerifului și pregăti lama.

— Spune-mi, zise, sau îți arăt de ce mi se zice Băiatul cu Lama.

— La patru, scuipă Whiteside vorbele printre dinții încleștați. La jumătatea drumului între aici și Las Vegas. La un mall închis de pe I-40.

Danny dădu drumul urechii și întrebă:

— Asta cât e, cam la două ore de drum?

— Cam așa.

Danny se uită la ceas, tăcu pentru o clipă, apoi zise:

— Până în Silver Water avem două, poate două ore și jumătate de mers. Ar trebui să ne grăbim. Să-l predăm pe căcatul ăsta lui Mitchell.

— Nu, zise Audra.

Danny o privi confuz.

— Poftim?

— Schimbul ar fi la două ore spre nord-vest de aici, la patru.

— Așa zice el.

— Acum cât e ceasul? întrebă Audra.

Danny se uită din nou la ceas.

— Unu și patruzeci.

— Mă ocup eu de Whiteside, zise Audra și își mută privirea de pe Danny la camioneta ruginită de lângă cabană, apoi înapoi pe Danny. Doar să mă ajuți să-l urcăm în mașina de poliție și îl duc eu înapoi. Între el și noi o să fie o cușcă. Nu ne mai poate face rău. Tu ia camioneta și mergi la schimb. Găsește-i. Apoi întreabă-i ce i-ai întrebat pe ceilalți, pe polițiștii care ți-au luat fetița.

Danny se uită îndelung la ea, apoi își mută privirea.

— Deja știu răspunsul.

— Nu, nu îl știi, zise Audra. Nu ești sigur de el.

Suflă tot aerul din plămâni, cu un oftat tremurat.

— Poate că nu vreau să îl știu. Poate că m-am obișnuit cu ideea de a nu-i mai găsi pe acei bărbați.

— Nu cred că e așa, zise Audra. Nu vei avea liniște până nu vei ști.

— Și dacă îi întreb, iar ei nu-mi oferă răspunsul corect…

El se uită din nou spre ea și Audra pricepu că îi cerea permisiunea, de parcă ar fi fost a ei de oferit.

— Atunci fă ce ai de făcut, zise Audra.

CAPITOLUL 58

Danny urmări prin parbrizul murdar al camionetei SUV-ul negru intrând în parcarea goală. Își verifică ceasul: patru fără cinci. Ajunsese cu aproape cincisprezece minute mai devreme. Camioneta bătrână s-a zguduit și a pufăit atât de tare până acolo, încât se temuse că nu avea să reziste drumului. Acum nu mai conta. Dacă lucrurile aveau să decurgă așa cum plănuise, nu va mai avea nevoie de camionetă.

Parcarea se întindea la sute de metri în toate direcțiile, asfaltul gri și palid albit de soare. Acolo, la un kilometru de autostradă, ar fi trebuit să fie plin ochi cu mașini, cumpărători venind și plecând cu banii și pungile lor. În schimb, clădirile mall-ului se ghemuiau unele într-altele ca niște copii abandonați. O afacere imobiliară ratată, fără îndoială o victimă a crizei economice. *Cineva ți-a pierdut cămașa de pe spate cu mall-ul ăsta,* se gândi Danny.

SUV-ul se târa prin parcare spre el. Danny nu putea discerne oamenii din mașină, ascunși în spatele geamurilor fumurii. Chiar și cu tot jegul de pe parbriz, tot l-ar fi văzut cu mult înainte ca el să-i poată zări. Danny a aranjat o grămadă de pături pe bancheta din spate, pentru a da impresia că cineva era bulucit acolo. Pușca de asalt pe care o luase de pe podeaua bătrânului era lângă el, la un braț distanță.

Avea să moară azi?

Danny se gândi că era posibil. Și nu-l deranja. Atâta vreme cât reușea să facă ceea ce avea de făcut. Atâta vreme cât afla ceea ce voia să afle. Atâta vreme cât acei oameni plăteau.

SUV-ul se opri cu fața la camionetă, cam la zece metri depărtare. Danny se uită și așteptă. La fel și cei din SUV. Se întinse ușor spre scaunul de lângă și trase pușca în poala sa, cu mânerul bine strâns în pumn și degetul pe garda trăgaciului. Conform ceasului, trecuse un minut întreg fără ca ceva să se întâmple.

În cele din urmă, ușa SUV-ului se deschise. Trecură încă alte câteva minute până ce un bărbat masiv cu capul ras și îmbrăcat în costum negru să-și scoată trupul imens din mașină. Lăsând ușa deschisă, făcu pași mici spre camionetă. Danny îi numără în timp ce se apropia, judecând după timp cam cât i-ar fi luat omului să se întoarcă la mașină dacă ar fi rupt-o la fugă. Barosanul se opri la jumătatea drumului, mâinile libere de-o parte și de alta a corpului, greutatea împărțită egal pe ambele picioarele.

Danny coborî geamul. Bărbatul își înclină capul, mijindu-și ochii și ascultând scârțâitul geamului. Alte câteva secunde de

tăcere. Bărbatul aruncă o privire peste umăr, spre SUV, și își întoarse din nou privirea pe camionetă.

Danny se gândi: *Acum.*

Deschise ușa larg, ieși din camionetă, ridică pușca la piept și ținti prin geamul deschis. Ochii bărbatului se căscară și își duse panicat mâna la teaca de sub haina costumului.

— Nu, zise Danny.

Poate că omul nu auzi. Poate crezu că putea scoate pistolul și trage suficient de repede. Oricum nu mai conta, pentru că explozia de focuri de armă îl trânti pe spate, pistolul clămpănind pe asfalt.

Danny nu ezită. Ieși din spatele portierei și porni spre SUV, ignorând gâlgâiturile și gemetele disperate ale bărbatului pe care tocmai îl culcase la pământ. Apropiindu-se de mașină, auzi o voce de femeie:

— Oh, Doamne, zise ea, te rog! Doamne, nu, nu, nu, nu, Doamne, nu, Dumnezeule!…

Se apropie și se opri lângă ușa încă deschisă a SUV-ului. Se uită înăuntru și văzu femeia, trupul ei întins peste cotieră, buzunarul pantalonilor costumului ei albastru agățat în schimbătorul de viteze, mâinile pe volan, încercând să treacă pe scaunul șoferului. Cam de patruzeci de ani, cu păr lung, roșcat, legat la spate pentru a îmblânzi buclele. Se uită în sus, la Danny.

— Te rog să nu mă omori! imploră ea.

Danny privi la bancheta din spate, însă nu mai văzu pe nimeni.

— Unde aveai de gând să-i duci? întrebă.

— Las Vegas, răspunse femeia. E o petrecere acolo. O casă din Summerlin.

Îi zise numele proprietarului casei, liderul grupului, și Danny își imagină chipul acestuia. Un miliardar ce-și făcuse averea de pe urma internetului, un tip cunoscut pentru actele sale filantropice și pentru averea sa.

— Acum cinci ani, zise Danny. Îți amintești de o fetiță? Avea șase ani. Păr negru, ochi negri.

Femeia dădu drumul volanului și scutură din cap că nu.

— Nu știu, zise ea. Au fost atât de mulți, atât de multe.

Danny împinse țeava puștii în creștetul femeii. Ea strânse din ochi tare.

— Nu îmi amintesc, îmi pare rău, te rog, nu, te rog să nu…

— Du-mă acolo, zise el.

Femeia deschise ochii, își potoli respirația și întrebă:

— O să mă omori?

— Rămâne de văzut, zise Danny.

CAPITOLUL 59

Audra conducea, iar vântul bătea prin geamul spart, zăpăcindu-i părul îmbibat de transpirație și răcorindu-i fruntea. Sean și Louise erau ghemuiți pe scaunul din față, amândoi dormind adânc. Whiteside în spate, cușca de metal între el și ei. Îl privi prin oglinda retrovizoare și-l văzu trântit de portieră, ochii acoperiți, gura lăsată. Salivă cu sânge îi picura de pe buze.

Luase telefonul lui Whiteside pentru a-i folosi GPS-ul către înapoi în Elder County. Conducea deja de două ore și jumătate, mai avea douăzeci de minute. Rana din umăr o ardea și o mânca de fiecare dată când se mișca, dar nu-i păsa. Tot ce-și dorea acum era să se strecoare într-un pat cu copiii ei și să adoarmă cu ei în brațe.

Încă alte câteva minute și văzu indicatorul pentru Silver Water. Audra încetini, trase pe dreapta și puse frâna de mâna. Mai în față, de partea cealaltă a ieșirii, era locul în care Whiteside o oprise în urmă cu doar trei zile.

— Collins a avut dreptate.

Vocea lui o făcu să tresară. Se uită în oglindă și îl surprinse uitându-se la ea, ochii strălucitori.

— În legătură cu ce? întrebă ea.

— Trebuia să te fi omorât, zise el.

— Dar n-ai făcut-o. Chiar dacă ai fi făcut-o, tot aici ajungeai. Chiar dacă ai fi pus mâna pe toți banii ăia, te-ar fi blestemat. Știi asta, nu?

Whiteside își mută privirea de pe oglindă, apoi din nou pe ea.

— Vrei să faci un lucru pentru mine, totuși?

— Ce? întrebă Audra.

Whiteside oftă – un oftat apos. O lacrimă i se scurse pe obrazul plin de sânge.

— Omoară-mă, îi ceru. Trage-mi un glonț în cap și aruncă-mă în deșert.

Acum Audra fu cea care își mută ochii de pe oglindă. Se uită spre deșertul întins, spre munții din depărtare, spre oceanul albastru de deasupra capetelor lor.

— Știu că vrei, zise el.

Ea se uită din nou în oglindă, țintuindu-l din priviri.

— Mda, vreau. Dar n-o s-o fac. Nu te îngrijora, îți vine și ție rândul.

Audra roti cheia în contact, băgă mașina în viteză și porni din nou. Vină în ieșirea spre Silver Water și urcă pe serpentină, amintindu-și că fusese pe bancheta din spate a aceleași mașini,

în spatele acelei cuști, fără vreo idee despre ce urma în viața ei. O cuprinse o tristețe profundă când ajunse în vârful dealului și începu să coboare în bazinul de pe partea cealaltă.

Aceleași serpentine, aceleași mănunchiuri de case, aceeași sărăcie disperată din urmă cu câteva zile, dar totul atât de diferit acum. Știa că nimic nu avea să mai fie la fel pentru ea și copiii ei.

Whiteside icni pe bancheta din spate în timp ce trecură podul peste ce mai rămăsese din râu și intrară în Silver Water. Își lovi capul de geam o dată, de două ori, de trei ori, lăsând câte o dâră de sânge pe sticlă.

Audra conduse mașina prin Main Street până în capătul străzii unde mașinile poliției statale erau parcate în fața stației și a clădirii primăriei. Pe marginea trotuarului erau dubițele jurnaliștilor, reporteri mișunând cu expresii plictisite pe față. Parcă în mijlocul străzii și opri motorul. Apoi apăsă pe mijlocul volanului și claxonă până când polițiștii și reporterii își ridicară capetele. Deschise ușa și o lăsă să se întindă cât îi permiteau balamalele.

Unul dintre polițiști o recunoscu:

— Iisuse, ea e!

Audra ieși din mașină, luptându-se cu oboseala. Același polițist observă Glock-ul din mână și scoase propriul pistol.

— Aruncă arma!

Ceilalți polițiști o luară la fugă spre ea, toți cu pistoalele smulse din teacă. Vreo doisprezece, poate mai mulți. Un cor de strigăte, *la pământ, aruncă arma.* Audra ridică mâinile deasupra capului, dar păstră Glock-ul în mâna dreaptă, cu degetul depărtat de trăgaci. Încă nu era pregătită să renunțe la el. Nu încă.

Reporterii se adunară cu camerele de filmat spre ea. Polițiștii se apropiară, strângând cercul. Corul se amplifica.

La pământ. Aruncă arma. Audra era sigură că dacă nu ar fi fost camerele de filmat în jur ar fi împușcat-o. Trebuia să fi fost speriată, dar, odată ce a parcat, un calm ademenitor s-a lăsat asupra ei. Chiar și acele douăsprezece pistoale îndreptate spre ea, pregătite să-i spulbere capul, nu puteau scutura calmul ce pusese stăpânire pe centrul ființei ei.

O altă voce se auzi peste ale celorlalți, iar Audra o recunoscu: agentul special Mitchell.

— Opriți-vă! Nu trageți. Să nu trageți!

Își croi drum printre polițiști, fără suflare, cu ochii mari.

— Audra, dă-mi arma.

— Încă nu, zise Audra și făcu un pas în spate spre ușă, mâinile încă ridicate.

Cu mâna stângă prinse mânerul și deschise ușa. Whiteside se scurse din mașină, mai întâi cu umărul, dar nu se izbi încă de asfalt. Audra îl prinse de guler și îl trase de tot afară. Șeriful strigă de durere când se prăbuși pe asfalt.

Mitchell clătină din cap.

— Iisuse, Audra, ce ai făcut?

— Acest bărbat mi-a luat copiii, zise Audra, ridicând din nou mâna stângă deasupra capului.

Merse în fața mașinii cu pași înceți, calculați.

Polițiștii își aliniară țintele pe ea, unii strigând din nou.

— Nu trageți, le ceru Mitchell.

Audra ocoli mașina de poliție și deschise ușa de pe partea cealaltă. Sean se foia, dar Louise încă dormea.

Mitchell merse spre acea latură a mașinii și se uită înăuntru.

— Oh, Doamne! zise și se suci spre polițiști, strigând către ei: coborâți armele! Coborâți-le acum.

Unul câte unul, încet, polițiștii făcură ce li se ceruse. Mitchell se întoarse spre Audra, întinse mâna.

— Dă-mi pistolul. Te rog.

Audra nu ezită. Coborî mâinile și îi înmână pistolul. Mitchell scoase încărcătorul și îl goli.

Audra se lăsă în jos, lângă ușă. Se întinse și mângâie părul lui Sean, o atinse pe Louise pe obraz. Ochii fetiței se deschiseră.

— Mami, zise ea. Am ajuns acasă?

— Încă nu, pui, zise Audra. Dar în curând. Vino.

Se întinse, o luă pe Louise în brațe și o ridică. Sean o urmă. Cu brațele Louisei în jurul gâtului, picioarele în jurul taliei, mâna lui Sean într-a ei, Audra trecu printre polițiști și reporteri. Ignoră ochii holbați și gurile deschise, întrebările strigate spre ea.

Mai jos, pe stradă, ușa pensiunii era deschisă, doamna Gerber așteptând în prag, cu mâinile la gură și lacrimi în ochi.

Mitchell se apropie de Audra, alergând.

— Audra, unde te duci?

Audra se uită peste umăr fără a încetini pasul.

— Să îmi culc copiii, zise ea.

CAPITOLUL 60

Odată ajunși la spitalul din Scottsdale, asistentele au încercat să-i despartă, să-i pună în saloane separate. Audra a refuzat și i-a strâns tare pe Sean și Louise la piept. Mitchell a fost cea care a intervenit și a insistat ca spitalul să le dea un salon privat pentru toți trei. Cel mai bun lucru pe care au putut să-l ofere a fost o mică sală cu două paturi.

Unul dintre paturi era acum gol, Audra și copiii ei înghesuiți în celălalt. I-au pus Louisei o nouă doză de antibiotic și acum sforăia încet cu capul pe sânul stâng al mamei sale. Sean se odihnea uitându-se la televizorul de pe perete.

Audra se plictisise de fluxul de știri. Aceleași imagini mișcate cu ea ocolind mașina, Whiteside căzând, copiii pe scaun lângă ea. Jurnaliștii epuizaseră hiperbolele, iar știrea începea să se răcească, dând de înțeles că era gata să fie povestită la trecut.

Singurele imagini noi din ultima oră fuseseră cele cu Patrick ajutându-și mama să urce într-o limuzină neagră din fața unui hotel, spunând reporterilor că nu avea nimic de comentat.

Dar, când toate aveau să se potolească, Audra avea un comentariu pentru ei. Când presa avea să vină să devoreze povestea ei, avea să le povestească toate acele lucruri nenorocite de care fuseseră în stare el și mama lui. Ca prietenii lor puternici și bogați să-i vadă așa cum erau cu adevărat. Ideea o umplea de satisfacție, însă era pentru altă dată.

Audra întinse mâna după telecomandă și fu cât pe aici să închidă televizorul, când tonul prezentatorului se schimbă. Bărbatul de pe ecran studia o foaie de hârtie pe care cineva o așezase în fața lui.

— Părăsim pentru câteva momente evenimentele din Silver Water, zise acesta, cuvintele șovăite în timp ce le rostea, pentru a vă prezenta o știre de ultimă oră despre mai multe victime ale unui atac în masă la o vilă de lux din suburbia Summerlin, Las Vegas. Nu avem încă numele proprietarului, însă ni s-a spus că ar fi o figură publică proeminentă, foarte bogată, din industria IT. Detaliile sunt neclare, dar se pare că unul sau mai mulți atacatori înarmați au intrat pe proprietate cândva între orele șase și șapte p.m. și au deschis focul asupra celor din casă. Numărul victimelor este incert deocamdată, la fel și ceea ce s-a întâmplat cu atacatorul, sau atacatorii. Ceea ce știm este că toate victimele sunt adulți și că viețile a trei copii au fost cruțate. Mai multe detalii despre această știre de ultimă oră îndată ce avem mai multe informații.

Moderatorul trecu mai departe la o știre despre un protest politic din Washington DC, protestatari mărșăluind pe o stradă, fluturând pancarte și strigând. Audra stinse televizorul.

— Era Danny? întrebă Sean.

— Nu știu, zise Audra.

— Sper că…

Sean nu izbuti să termine gândul, ideea prea mare pentru el.

— Și eu, zise Audra.

Îl sărută pe Sean pe creștet, îi mirosi părul, încă pur în ciuda dușului fierbinte de mai devreme.

Mitchell a acompaniat-o pe Audra în pensiune, a lăsat-o să-și pună copiii la culcare, apoi au discutat pe hol. Pe Whiteside l-au arestat pe loc; îl căutaseră încă de când au dat peste cadavrul lui Collins la el acasă în acea după-masă. Acum era undeva în același spital, asistentele îngrijindu-se de brațul și de rănile sale. Audra i-a cerut lui Mitchell să-i promită că nu-l va lăsa să se sinucidă. Să se asigure că era judecat pentru ce făcuse. Mitchell a asigurat-o că aveau să-l pună sub supraveghere.

Zilele următoare urmau să fie dificile, Mitchell a avertizat-o, chiar dacă nu ar fi avut de ce să o facă. Întrebările aveau să fie fără sfârșit, autoritățile și jurnaliștii aliniați pentru a stoarce din ea orice picătură de informație. Dar deocamdată universul era liniștit. Cât încă mai putea, Audra savura acea pace.

— Mai mergem în San Diego? întrebă Sean.

— Nu cred, zise Audra.

— Ne întoarcem în New York?

— Vrei? Tatăl tău e acolo.

Sean se gândi la asta pentru o clipă, apoi zise:

— Nu, nu vreau să mă întorc acolo.

— Nici eu, zise Audra.

— Deci unde o să mergem?

Sean se uită în sus spre ea și Audra zări bărbatul din spatele acelor ochi.

— Nu știu, zise Audra. Dar o să ne descurcăm noi. Împreună.

Mulțumiri

Mulți oameni diferiți m-au ajutat să dau formă acestui roman și le datorez recunoștința mea:

Agenților mei, Nat Sobel și Judith Weber, și tuturor celor de la Sobel Weber Associates, care au lucrat atât de mult pentru mine și care mi-au oferit un sprijin atât de mare, dar și excelentului Caspian Dennis de la Abner Stein.

Nathan Roberson, Molly Stern și tuturor celor de la Crown; Geoff Mulligan, Faye Brewster, Liz Foley și tuturor celor de la Harvill Secker și Vintage Books; vă mulțumesc că ați pariat pe romanul meu.

Trei persoane mi-au oferit un ajutor inestimabil în cercetarea acestei cărți și datorez fiecăruia dintre ei câteva beri: vechiul meu prieten și excelent scriitor Henry Chang, care m-a ajutat să-l aduc la viață pe Danny Lee; John Doherty de la Universitatea din North Arizona, cu care am pornit într-o călătorie prin stat, ale cărui detalii sunt presărate printre aceste pagini; detectivul Jim McSorley de la Departamentul de Poliție din Los Angeles, care m-a ajutat cu aspectele legale. Orice greșeală sau libertăți luate cu realitatea îmi aparțin în totalitate.

Mulțumiri speciale celor mulți prieteni ai mei din comunitatea pasionaților de literatură polițistă, al căror sprijin m-a ținut la suprafață.

Și familiei mele, fără de care această carte nu ar exista.

Despre autor

Haylen Beck este un pseudonim al multi-premiatului autor de literatură polițistă Stuart Neville, a cărui serie de romane thriller având acțiunea în Irlanda a atras atenția criticii și publicului din întreaga lume.

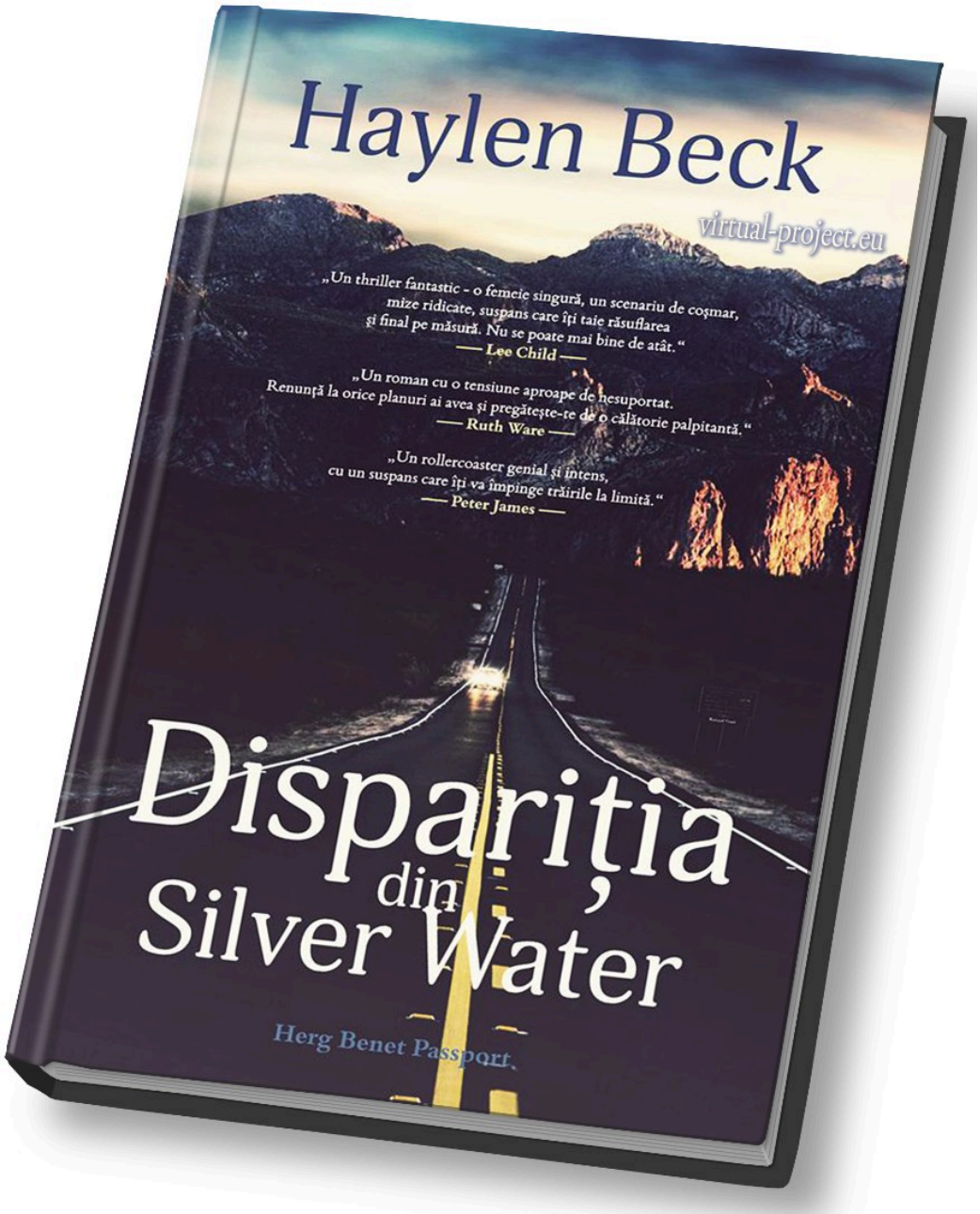
Haylen Beck
virtual-project.eu
„Un thriller fantastic - o femeie singură, un scenariu de coşmar, mize ridicate, suspans care îţi taie răsuflarea şi final pe măsură. Nu se poate mai bine de atât.“
— Lee Child —
„Un roman cu o tensiune aproape de nesuportat. Renunţă la orice planuri ai avea şi pregăteşte-te de o călătorie palpitantă.“
— Ruth Ware —
„Un rollercoaster genial şi intens, cu un suspans care îţi va împinge trăirile la limită.“
— Peter James —
Dispariţia din Silver Water
Herg Benet Passport

mastica

[11] *Neghiobul crede că e înțelept, însă înțeleptul știe despre sine că e neghiob.*

Table of Contents

CAPITOLUL 1
CAPITOLUL 2
CAPITOLUL 3
CAPITOLUL 4
CAPITOLUL 5
CAPITOLUL 6
CAPITOLUL 7
CAPITOLUL 8
CAPITOLUL 9
CAPITOLUL 10
CAPITOLUL 11
CAPITOLUL 12
CAPITOLUL 13
CAPITOLUL 14
CAPITOLUL 15
CAPITOLUL 16
CAPITOLUL 17
CAPITOLUL 18
CAPITOLUL 19
CAPITOLUL 20
CAPITOLUL 21
CAPITOLUL 22
CAPITOLUL 23
CAPITOLUL 24
CAPITOLUL 25
CAPITOLUL 26
CAPITOLUL 27
CAPITOLUL 28
CAPITOLUL 29
CAPITOLUL 30
CAPITOLUL 31
CAPITOLUL 32
CAPITOLUL 33
CAPITOLUL 34
CAPITOLUL 35
CAPITOLUL 36
CAPITOLUL 37
CAPITOLUL 38
CAPITOLUL 39
CAPITOLUL 40
CAPITOLUL 41
CAPITOLUL 42
CAPITOLUL 43

CAPITOLUL 44
CAPITOLUL 45
CAPITOLUL 46
CAPITOLUL 47
CAPITOLUL 48
CAPITOLUL 49
CAPITOLUL 50
CAPITOLUL 51
CAPITOLUL 52
CAPITOLUL 53
CAPITOLUL 54
CAPITOLUL 55
CAPITOLUL 56
CAPITOLUL 57
CAPITOLUL 58
CAPITOLUL 59
CAPITOLUL 60

Table of Contents

CAPITOLUL 1 2
CAPITOLUL 2 8
CAPITOLUL 3 15
CAPITOLUL 4 19
CAPITOLUL 5 24
CAPITOLUL 6 33
CAPITOLUL 7 37
CAPITOLUL 8 41
CAPITOLUL 9 48
CAPITOLUL 10 55
CAPITOLUL 11 57
CAPITOLUL 12 64
CAPITOLUL 13 68
CAPITOLUL 14 76
CAPITOLUL 15 79
CAPITOLUL 16 89
CAPITOLUL 17 94
CAPITOLUL 18 97
CAPITOLUL 19 102
CAPITOLUL 20 105
CAPITOLUL 21 110
CAPITOLUL 22 114
CAPITOLUL 23 121
CAPITOLUL 24 126
CAPITOLUL 25 133
CAPITOLUL 26 138
CAPITOLUL 27 141

CAPITOLUL 28 145
CAPITOLUL 29 148
CAPITOLUL 30 150
CAPITOLUL 31 156
CAPITOLUL 32 159
CAPITOLUL 33 162
CAPITOLUL 34 164
CAPITOLUL 35 167
CAPITOLUL 36 171
CAPITOLUL 37 175
CAPITOLUL 38 182
CAPITOLUL 39 185
CAPITOLUL 40 187
CAPITOLUL 41 191
CAPITOLUL 42 195
CAPITOLUL 43 198
CAPITOLUL 44 200
CAPITOLUL 45 203
CAPITOLUL 46 206
CAPITOLUL 47 210
CAPITOLUL 48 211
CAPITOLUL 49 214
CAPITOLUL 50 218
CAPITOLUL 51 219
CAPITOLUL 52 221
CAPITOLUL 53 225
CAPITOLUL 54 227
CAPITOLUL 55 229
CAPITOLUL 56 231
CAPITOLUL 57 233

CAPITOLUL 58 235
CAPITOLUL 59 237
CAPITOLUL 60 240